Lei 3,75

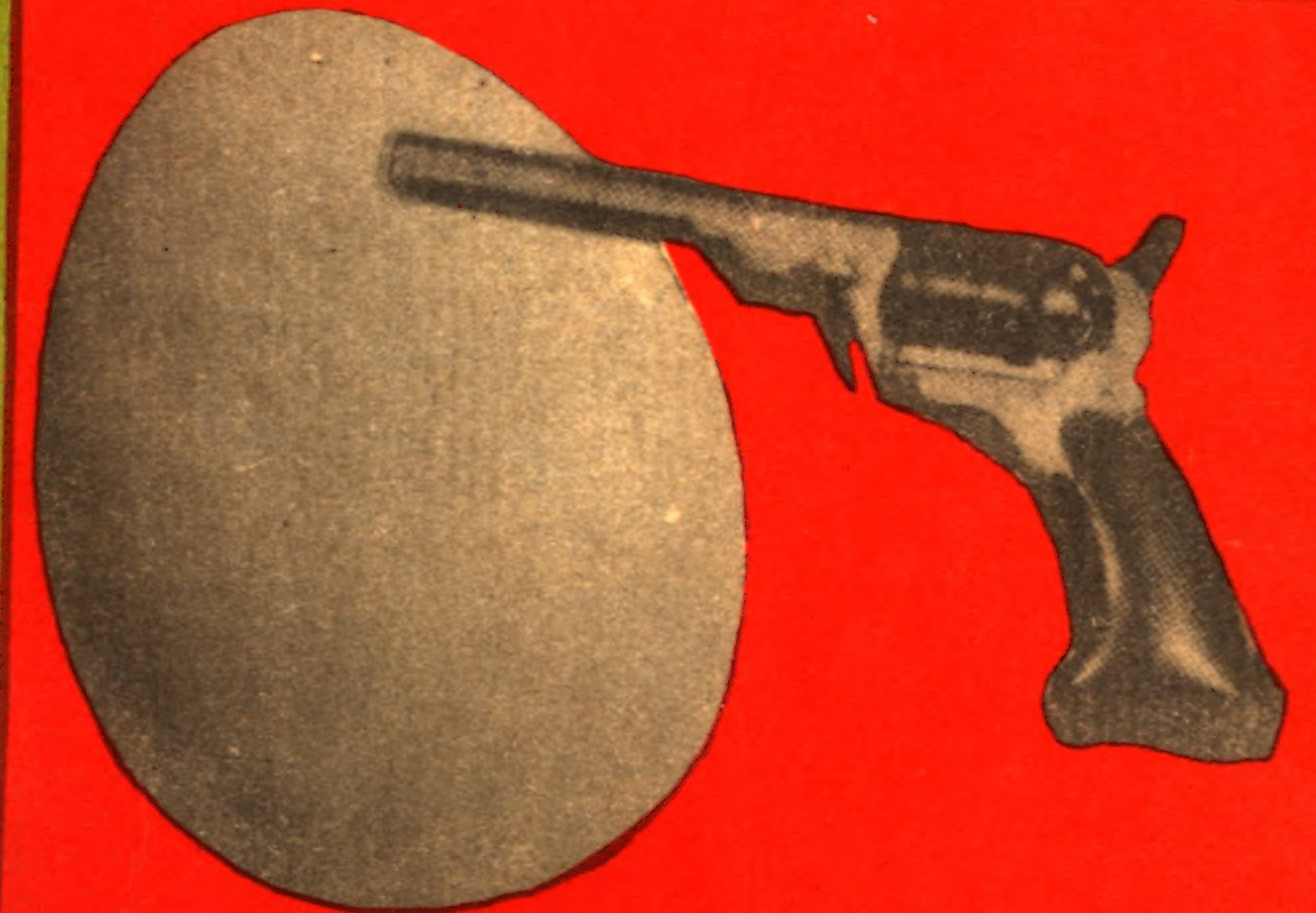
CRIMA CARE NU-MI IESE DIN CAP

***

scorpionul

CRIMA CARE NU-MI IESE DIN CAP

Clubul cărţii digitale 2023

CRIMA CARE NU-MI IESE DIN CAP

Povestiri polițiste
culese și traduse de
NICOLAE NICOARĂ

EDITURA DACIA CLUJ
1971

Coperta de L. Bardocz

„DRAGĂ PRIETENE,
ȚI-L TRIMIT PE DOMNUL CUTARE. REZOLVĂ-I CHESTIUNEA PENTRU CARE VINE SAU OMOARĂ-L. ÎMI ESTE TOT UNA. SĂNĂTATE!
P.S. DACĂ TE HOTĂRĂȘTI SĂ-L OMORI, ANUNȚĂ-MĂ CA SĂ-I ÎNȘTIINȚEZ FAMILIA.

MARK TWAIN"

FEMEIA CARE ȘTIE CE VREA

de

PETER CUMMINGS

Ca să zic așa, Jane era o ființă practică și, în afară de asta, mai avea și o altă calitate : era stăruitoare. Cînd, în urmă cu trei ani, părăsise micuțul ei orășel, își închipuise că o să facă o carieră frumoasă ca model sau, de ce nu, chiar ca artistă de cinema. Dar, chiar după primul an petrecut la Los Angeles, se convinse că n-o să realizeze nimic ca model, iar ca artistă de cinema nici atît. Găsi în schimb alte posibilități. Toți bărbații îi lăudau fizicul și părul ce i se revărsa în valuri. Și cum le mai lăudau...

Pe lîngă toate acestea, bărbații o plăteau...

Se angajase la localul lui Parkins, era „colaboratoare" la bar.

— Cînd o să am puși de-o parte 25.000 de dolari, am să termin, spunea ea colegelor.

— N-o să încetezi niciodată, crezi că o să poți părăsi sindicatul ? rîdeau acestea.

Cam după doi ani, într-o dimineață, fu înștiințată de oficiul băncii că are strînși 25.000 de dolari. Își împachetă lucrurile, în două geamantane, și plecă la New York. Avea douăzeci și șase de ani și gîndea cam așa : „Frumoasă sînt, tînără sînt, nimeni nu-mi poate găsi vreun defect. Și-apoi, unde am ajunge dacă ne-am apuca să-i dezgropăm fiecăruia trecutul !"

Avea o idee bine conturată despre bărbatul cu care urma să înceapă noua ei viață. Trebuia să fie de vîrstă mijlocie, n-o să se dea în lături de la unul cu titlul de doctor în buzunar, dar ar putea fi și unul cu școala medie numai. Asta trebuie pînă și pentru munca într-un magazin.

Îl găsi într-un atelier de reparat auto. Se numea Lester.

La New York, Jane se obișnui să trăiască la fel de modest ca și la Los Angeles. Își cumpără o mașină ieftină, e drept, dar ceva mai veche. Avea un singur defect la faruri, de aceea se duse cu ea la atelier. Mecanicul îi zîmbi de cum o văzu. Avea fața unsă cu ulei și, cînd rîdea, i se vedeau două șiruri albe de dinți sănătoși. Și vorbea, vorbea într-una.

— Lucrați în fiecare seară așa de tîrziu ? îl întrebă ea în cele din urmă.

— Cam. Știi, domnișoară, aș lucra mai bucuros într-o stație de benzină, cu un atelier mic, dar să fie a mea. Mai întîi aș lua stația de benzină, undeva în afara orașului, pe autostradă. Apoi atelierul. Dacă s-ar putea, cu un preț cît mai mic. Toate astea costă bani, bani mulți... Dar aș vrea să-mi fiu numai eu stăpîn... De aceea, vezi, muncesc și peste program.

— Am lucrat și eu...

— Eu uite așa o duc de patru ani, lucrez pînă și dumineca.

În săptămînile următoare ieșiră la iveală și alte neajunsuri ale mașinii, așa că Jane mergea destul de des la atelier.

— Sper că nu vă fac greutăți.. Știți, mi-ați reparat atît de bine lumina data trecută... Vă jur că așa este, zîmbi ea omului în salopetă.

Acesta continuă să lucreze peste program, dar duminica nu mai lucra. Dumineca se ducea cu Jane la plimbare. Seara mergeau la dans, e-adevărat că nu la cele mai luxoase localuri, dar așa s-au înțeles amîndoi. „Dacă vrem să cumpărăm stația de benzină cu atelier, trebuie să avem grijă de fiecare dolar..."

Erau amîndoi oameni foarte practici. Se căsătoriră numai după ce găsiră o stație de benzină ca lumea. Era la nici o jumătate de oră de New York. Avea și atelier. În plus, dispunea și de un garaj pentru opriri ocazionale.

Calendarul Casei de Asigurări „Glenford" arăta ziua de 12 noiembrie. Jane stătea la birou și privea autostrada pe care alergau în șiruri nesfîrșite mașini iuți. Una din ele coti spre dreapta și opri lîngă stația de benzină. Jane se ridică și ieși.

— Faceți-i plinul... zise șoferul.

Pe cadranul aparatului de înregistrare săltau cifrele care marcau litrii de benzină și dolarii. Lui Jane îi plăcea jocul acesta al cifrelor.

Bărbatul din mașină coborî. Era înalt, svelt, îmbrăcat în haine de flanel de culoare maron, croite într-un mod aparte. Jane se uită la el fără prea multă atenție. Un străin...

Cînd rezervorul se umplu, Jane intră în birou, deschise casa și scoase nota de plată. Observă fața străinului numai cînd îi întinse nota.

— Ei, zise bărbatul, noi doi ne cunoaștem. Stai puțin... Păru că se gîndește o clipă apoi spuse : Exact. Figura asta n-am s-o uit cît trăiesc. Ești una dintre puicuțele de la Parkins din Los Angeles ? !

Îl privea nemişcată, fără să scoată un singur cuvînt măcar. Îşi aminti dintr-o dată de toate. Era chiar el, Al Rigoni.

Bărbatul îşi aminti totul foarte clar.

— La Parkins ai mers o dată cu mine pentru 50 de dolari. Te cheamă Jane sau nu ?

— Vă înşelaţi, domnule, vă văd pentru prima dată în viaţa mea.

— Ei, lasă... lasă... Ai uitat noaptea aceea minunată ? Nu-i frumos din partea ta !

— Fiţi amabil, domnule, plătiţi şi plecaţi, în caz contrar îl chem pe soţul meu, e-n spate, în atelier.

— Chiar aşa ? Ne-am căsătorit aşa de repede ? Ei, hai, cheamă-l pe iubitul tău, o să facă ochii mari cît cepele cînd o să-i cînt despre puicuţa lui...

— Ce vreţi de la mine ? Plecaţi ! Nu v-am văzut niciodată pînă acum !

Ştia însă că nu-l poate păcăli. Îşi aminti că la Los Angeles bărbatul acesta făcea parte din sindicat. Cînd a venit la Parkins a arătat cu degetul spre ea : „Pe asta o vreau !". Nimeni nu i se putea opune. Sindicatul acela era o societate interesantă : cam o duzină de băieţi, toţi înalţi cît munţii, haine pe măsură, butoni de aur la manşete, buzunarele pline cu bani. Cînd erau în zi bună, dădeau fetelor şi 50 de dolari, dar de cele mai multe ori nu erau în bună dispoziţie. Iar Parkins, cîinele acela fricos, le repeta într-una :

— Nu-mi faceţi greutăţi cu băieţii ăştia, ar putea să ni se-nfunde !

Jane îl privi, apoi spuse :

— Ei bine, sînt Jane ! Ce doreşti de la mine ?

— O, nimic extraordinar, zise el cu glas liniştitor. Poate ceva... cîndva... Cine ştie. Prin urmare, te-ai

evaporat fără să anunți, nu-i așa ? Mda, lucrul acesta nu-i agreat acolo...

Plăti apoi adăugă :

— În locul ăsta trebuie să faceți o afacere bună, nu-i așa ? Ți-ai găsit un cuib cald, sufletele !

Fața ei se schimonosi într-un spasm.

— Al Rigoni, dacă ai să-mi faci cel mai mic rău, am să te ucid ! Sînt fericită aici cu soțul meu — cealaltă „fericire“ s-a sfîrșit de mult !

— Bine, dar parcă vorbește cineva de asta ? zise el și plecă. Îl văzu cum se așază în Chevroletul lui negru, cum îi mai face o dată semn din cap, cum pornește. Mașina se înscrise în torentul celorlalte și dispăru. Pe Jane o cuprinse o frică de moarte. Începu să tremure.

Din clipa aceea trăia într-o nesiguranță continuă. Înțelese pericolul care o amenința din cauza trecutului ei. Călătorește cineva de la Los Angeles la New York și după nici o jumătate de ceas, la pod, trebuie să-și facă plinul. Tocmai la mine ! Iar tinerii, mai ales tinerii, nu uită niciodată chipul omului pe care îl au la mînă și orașul în care acesta trăiește.

Lester ? Nu, el n-ar putea s-o ajute cu nimic... Stătea toată ziua în atelier și lucra ca un apucat. Era un specialist excelent. Nu era prost, dar nici vreun luminat nu era. Pentru ea, el reprezenta tot ce își visase să aibă.

N-a fost prea surprinsă cînd Al Rigoni o chemă la telefon. De altfel, se aștepta în fiecare zi să fie chemată. Nu-i spuse prea multe.

— Astă seară am să trec pe la stație, am nevoie de zece mii...

Cînd Rigoni sosi în stație, în birou nu se afla decît Lester. Se duse la pompă și îl servi pe client. Jane îl urmărea cu privirea. Al Rigoni plăti și spuse :

— Puteți să vă uitați puțin și la ulei ?

Jane îi șopti :

— Ai înnebunit ? Zece mii de dolari înseamnă ruinarea noastră !

— Inventează ceva, poate că mă mulțumesc cu două rate a cîte 5.000 fiecare, însă ți-o spun, cînd te voi suna trebuie să-mi spui termenul primei rate.

— Uleiul este în ordine !

Cînd se întoarse în birou, Lester îi spuse :

— Ai văzut cum era îmbrăcat ? Haine de comandă de flanel maron... trebuie că l-a costat ceva...

— Ar trebui să dai și tu să-ți coase ceva asemănător. Veșnic umbli numai în salopeta asta a ta.

— Nu-i nici o grabă, avem destul timp.

— Cîștigăm doar bine, îl întrerupse ea, chiar dracu dacă și-ar băga coada, într-un an putem achita toate datoriile și să mai punem ceva și de-o parte.

În zilele următoare Al Rigoni o sună de două ori.

— Acordă-mi un oarecare timp, îl rugă ea, n-am luat încă nici o hotărîre...

— Grăbește-te, altfel într-o săptămînă soțul tău va ști totul despre tine, e clar ?

O săptămînă, se gîndi ea, asta-i blestemat de puțin.

Cînd Jane se hotărî să angajeze un asasin încă nu știa de unde îl va lua. Știa numai că astfel de oameni există și la Chicago și la Los Angeles și mai mult ca sigur că există și la New York. În toate orașele mari și periculoase existau.

Își scrise singură o scrisoare prin care își comunica că : mătușa ei, din Los Angeles, era bolnavă. Lui Lester îi spuse :

— Trebuie să ne ducem, este ultima mea mătușă, alte rude în afară de ea nu mai am.

Știa dinainte ce o să-i răspundă :

— Nu putem lăsa stația în voia soartei. Trebuie să pleci singură, eu rămîn, zise și nici nu se uită la scrisoare.

Își băgă lucrurile în geamantan, de parcă ar fi plecat la drum lung, iar peste o jumătate de ceas era deja la New York. În Grande Street găsi un hotel. Se instală acolo și încă din prima seară începu să caute pe cineva capabil să ucidă un om pentru bani. Se hotărî să sacrifice pentru treaba asta 2.500 dolari, doar era o muncă cît se poate de ușoară. Asasinul va aștepta în mașină pînă va veni la stația de benzină un Chevrolet negru. Și, în momentul cînd Al Rigoni va coborî din mașină... Asta-i ! Probleme cu poliția ? Mai mult ca sigur că-i o răzbunare a unei bande de gangsteri, vor crede. Habar n-am de nimic, mă aflam în birou. Soțul meu ? Nu era aici, era plecat în oraș !

Începu să caute pe Bowery și pe alte străzi. Prin spelunci zăceau bețivi care o priveau cu ochi prietenoși. Le plăti, făcu și ea pe amețita și le spuse ce dorea. După trei zile îl găsi pe bărbatul pe care-l căuta. O damă o trimise la sigur. Îi plăti 100 de dolari, pentru informație.

— Întreabă de Scavalla, sigur este acolo.

Scavalla era tipul omului lăudăros. Juca biliard și își dezbrăcase haina, dar era el, Scavalla cel adevărat : rău intenționat, prost, în stare de orice pentru bani. De altfel, dispunea și de doza de brutalitate de care avea nevoie. Cunoștea genul acesta de oameni.

Scavalla făcea pe marele gangster.

— Ei, puicuţo, cu ce-ţi pot fi de folos ? zise el privind-o de sus.

— Vreau să facem o afacere împreună, răspunse cîntărit Jane. Sînt şantajată...

El fluieră printre dinţi :

— Şi pentru asta ai nevoie de Scavalla ?

— Vrei sau nu vrei ?

— Eşti cam grăbită, vrei cumva să-i fac cuiva de petrecanie ?

— Sînt grăbită ! Este în joc căsnicia mea şi, la urma urmelor, totul. Trebuie să acţionez sau voi pierde totul. Bărbatul de care-ţi vorbesc mă are la mînă. De ce ? Mă priveşte !

Se aşezară la o masă.

— Ştii, nu-mi prea plac afacerile în care sînt amestecate femeile. Sînt cam nesigure. Dar nu-i mai puţin adevărat că tu pari o femeie serioasă. Aşadar, dă-i drumul, vreau să ştiu totul. În cîteva clipe putem deveni foarte intimi...

— Împreună cu soţul meu ţinem o staţie de benzină. N-o ducem rău, dar mai avem de plătit încă la datorii. Mai mult ca sigur că bărbatul meu ar divorţa dacă ar afla că am fost... Nici prin cap nu-i trece !

— Că ai fost... ce ? se interesă Scavalla.

— Dar e mult de atunci...

— Aha, m-am prins ! Şi încasai bani pentru... Ei, hai, bea whisky-ul ăsta dublu !

Băură. Scavalla bău şase pahare duble de whisky, Jane numai trei. Începură să se tocmească asupra preţului.

— Două mii cinci sute... e cam puţin, îşi dădu Scavalla cu părerea. Patru-cinci mii...

— Nu pot să dau mai mult, s-ar observa în casă.
— E puțin, o ține Scavalla pe a lui.
— Aș putea să-ți dau acum două mii, iar restul...
— Fie !
Îi numără pe loc teancul de bancnote.
— E-n regulă ! spuse Scavalla. Știu că te pricepi să-ți ții gura. O fac doar pentru patru mii, restul îl voi primi peste o lună. Trebuie să știu totul cu maximum de precizie : orașul, ora ș.a.m.d. Cred că cel mai bun lucru ar fi să mergem împreună pînă la stația de benzină cu un taxi. Mi-ajunge doar o singură privire.
— Și faci un lucru ca lumea ?
O privi cu ură.
— Ce mai întrebi ?
— Și cum îl vei ucide ?
— Scavalla face întotdeauna un lucru ca lumea.
— N-ai cum să te încurci, el va veni într-un Chevrolet negru, îmbrăcat în haine de flanel de culoare maron.
Cînd se întoarse acasă, lui Lester îi povesti că mătușii îi este mai bine. El n-o întrebă nimic, era bucuros că s-a întors și că mătușii îi merge mai bine. Se gîndi : „Ce om bun este soțul meu, iar Al Rigoni este un porc, își merită moartea !"
Totul era pregătit. Se înțelesese cu Al Rigoni cînd să vină, urmînd ca, imediat, să sosească și Scavalla. Spunea că o să fie punctual.
Il sună pe Al Rigoni, acesta era nerăbdător. Jane îi spuse :
— Dă-mi numărul tău de telefon, o să te sun îndată ce soțul meu va pleca în oraș.
A doua zi Lester veni la ea :

— Trebuie să mă duc mîine cu mașina pînă în oraș. Mă opresc puțin și pe acasă, am o surpriză pentru tine. Pe la opt voi fi înapoi.

Îl sună apoi pe Rigoni :

— Vino mîine seară la șapte, totul este în ordine!

În cele din urmă îl sună pe Scavalla :

— La șapte... Chevroletul negru... Haine maron de flanel.

Aștepta. Fumă o grămadă de țigări în timp ce-și servea clienții. Cu puțin înainte de ora șapte sosi o mașină care opri în spatele atelierului. Era mașina cu Scavalla. Patru minute mai tîrziu sosi și Chevroletul negru și opri în dreptul stației de benzină. Din ea coborî un bărbat îmbrăcat în haine de flanel de culoare maron.

Mai înainte ca Scavalla să apuce să tragă, văzu cum Jane îi făcea semne disperate cu capul. Pe Scavalla însă nu-l interesa, își îndeplinea sarcina, făcea un lucru bun.

Cînd, după aproximativ un minut, sosi și Al Rigoni în Chevroletul său negru, dădu peste cadavru. Apăsă pe accelerator și dispăru într-o clipă.

Veni curînd și inspectorul Donolly. O găsi pe Jane aplecată asupra cadavrului soțului ei. Era nemișcat. În buzunarul lui Lester găsiră o notă de plată de la croitor. Era din aceeași zi.

Croitorul își aminti de el, își aminti și ce-i spusese clientul :

— Am să-i fac soției o surpriză. Știți, ei îi plac foarte mult hainele de flanel de culoare maron...

CRIMA CARE NU-MI IESE DIN CAP

de

STEPHEN LEACOCK

Sînt un pasionat cititor de romane polițiste, dar sînt convins că o să mă las în curînd de ele pentru că în viața mea au început să se petreacă tot felul de aventuri ca-n romanele astea. Mă aștept ca la fiecare pas să se întîmple ceva neașteptat, extraordinar chiar, că în goana lui criminalul face brusc colțul străzii, iar eu reprezint acolo tocmai momentul crucial al acțiunii.

În ultima vreme, mi se întîmplă foarte adesea ca toată ziua să măsor timpul cu exactitate pentru a putea, în caz de nevoie, să depun mărturie pentru orice eveniment.

Acum trei sau patru zile, de exemplu, m-am dus să-l vizitez pe prietenul meu Jimmy Douglas, mă invitase la el la cină. M-am oprit o clipă în fața intrării luminate. Mai înainte de apăsa pe butonul soneriei, m-am asigurat că, în momentul acela, ceasul meu arăta ora șapte fix. Ceasul din colțul străzii arăta șapte și două minute, dar, din cauză că ceasul meu avea obiceiul să rămînă în urmă, am ajuns la concluzia că în momentul în care am apăsat pe buton era ora șapte și un minut.

O să vă întrebați, desigur, de ce am făcut acest lucru... Păi, uitați-vă de ce : ce s-ar întîmpla dacă aș

suna și nu ar veni nimeni să-mi deschidă, iar eu m-aș vedea obligat să sparg, în cele din urmă, ușa pentru a mă convinge că în vestibul zace Jimmy Douglas? Și dacă se întîmplă așa ceva, trebuie să știi cu precizie ce oră este. Dacă trupul lui este cald încă? Va trebui să-i stabilesc cu exactitate temperatura în momentul în care l-am găsit.

Am sunat, așadar. Servitorul, care îmi deschise, se înclină adînc, invitîndu-mă în salonul de primire, puternic luminat. Îmi făcu semn să iau loc. Camera era suspect de goală, spun suspect pentru că în astfel de situații omul nu știe niciodată ce i se poate întîmpla. Dacă Jimmy Douglas zace într-un colț, datoria mea ar fi, cel puțin după cîte am învățat din lecturi, să examinez cu răbdare tot ce se află în jur, cu excepția locului în care zace.

Ceasul se afla pe măsuță, acolo se afla întotdeauna, și arăta șapte și patru minute.

Tocmai cînd examinam lucrurile din casă, apăru și Jimmy Douglas. Aș putea să descriu starea lui ca excelentă, ba excesiv de normală. Acesta este primul semn al otrăvirii cu arsenic sau poate starea lui era determinată de faptul că mă vedea, în sfîrșit, după atîta timp. N-aș putea să mă pronunț asupra cauzei.

Am băut cîte un coctail. Douglas lăsă pe pahar două urme vizibile ale degetelor sale.

La cina propriu-zisă ne-am așezat la șapte și treizeci de minute. Sînt sigur, sută la sută, că era șapte și jumătate pentru că îmi amintesc perfect că Douglas făcu remarca: „Privește, e și jumătate!". Cuvintele i-au fost întărite de bătăile ceasului. Tocmai atunci intră în cameră și servitorul, un asiatic, care spuse: „Este șapte și jumătate, domnule!" Ne-am

așezat, așadar, la cină. Am observat că Douglas nu servește supa, dar la început nu am dat acestui fapt nici o importanță, supa o putea servi și mai tîrziu. La rîndu-mi, pentru siguranță, n-am luat nici o bucată de pește. Dacă era otrăvit cu arsenic ? În ce privește comportarea servitorului, pot să declar că era cît se poate de normală.

Îmi este imposibil să-mi amintesc dacă Douglas a băut sau nu cafea. Am început să ne distrăm și, în timp ce discutam, am uitat să mai urmăresc acele ceasului. Nici măcar nu știu ce am servit mai departe. Nu mi-a scăpat însă faptul că după cină, Douglas manifesta o înclinație deosebită pentru discuții. Stau ferm pe poziție și afirm că aceasta este urmarea otrăvirii cu arsenic !

Am plecat cam pe la nouă. Nu pot să nu recunosc că, în momentul în care m-am ridicat să plec, Douglas era neliniștit și a spus : „E nouă ? Eu credeam că... că... e deja zece !".

Pînă acasă am luat un taxi, l-aș putea descrie cu exactitate. Mi-am crestat inițialele numelui în pielea scaunului și aș putea să-l identific cu precizie și pe șoferul care-l conducea, după o cicatrice pe care o avea în frunte.

Toate astea s-au petrecut, după cum v-am spus, cu trei zile în urmă. În fiecare zi deschid, cu mîna tremurînd de emoție, ziarele de dimineață căutînd știrea despre descoperirea cadavrului lui Jimmy Douglas. Se pare că pînă acum nu au dat peste el. După cîte știu, nu s-a scris niciodată pînă acum despre o crimă mai înainte de a fi fost găsit cadavrul victimei.

Un lucru este însă cert : în momentul cînd îl vor găsi pe Jimmy Douglas vreau să mă pun la dispoziția lor. Cînd se va ivi cel mai mic prilej, voi vorbi. Am notat doar toate intervalele, degetele de pe pahar și-l am, pe deasupra, și pe șoferul taxiului.

...Și cam asta este tot ce se cere în astfel de situații.

VOI FI ŞI CRIMINAL, PROBABIL...

de

F. ALLAN

Stanley Mathes se trezi imediat după orele opt. Dormise excelent şi se simţea proaspăt, odihnit. Acesta era un bun cîştigat pentru că astăzi avea nevoie de condiţie fizică. Şi, ca de obicei, cînd se trezea, dori să sară din pat, dar de data asta nu sări, rămase lungit mai departe. Nu, nu, nici o grabă! Trebuie să mă dezobişnuiesc. Planul său, elaborat pînă în cele mai mici amănunte, prevedea că trebuie să părăsească patul abia la opt şi jumătate. Ştia că, dacă va fi consecvent în respectarea întregului program, la orele cinci după amiază va sta trîntit pe pat, va trage liniştit din ţigară uitîndu-se la pradă, va fi cu mult mai bogat, va avea mulţi dolari şi va fi şi criminal, probabil...

Se sculă la opt şi jumătate fix. În continuare, planul prevedea: duş, bărbierit şi un substanţial mic dejun. Emisiunile staţiei locale de radio trebuia să le asculte continuu, pentru a nu se produce ceva neprevăzut. În continuare, o oră de plimbare. Expunerea la soare, pe o bancă undeva într-un parc — jur împrejur copii care se joacă — cu alte cuvinte, o deconectare totală.

Soarele domina înfierbîntat bolta albastră. Încă o oră şi căldura va fi de nesuportat. Oamenii se vor mişca agale, ca muştele lihnite pe pereţi. Şi asta va

fi ora lui. Oră la care soarele va atinge punctul cel mai de sus.

Stanley închise ochii. O căldură plăcută îi inundă corpul. Tresări. Ce-ar fi dacă nu m-aş mai scula, dacă nu m-aş mai bărbieri, dacă n-ar exista nici un plan ?... Dacă nu vreau eu, n-o să fie nimic... Pentru ce trebuie să se întîmple toate astea ? Doar putea merge la birou cum făcea în fiecare zi şi să lucreze şnecuri. Şnecuri şi iar şnecuri.

Mai exista însă şi Fiona !

Era cît se poate de clar că ea nu va accepta să fie soţia unui tînăr care toată viaţa lui va fi desenator tehnic. Nu, hotărît lucru, Fiona nu era femeia dispusă să-şi piardă toată viaţa făcînd pe gospodina, să stea într-o casă semiconfortabilă şi să-şi omoare nervii cu datoriile neachitate. Fiona avea nevoie de strălucire, de lume bună. Numai admiraţia acestei lumi va putea pune în evidenţă adevărata ei frumuseţe.

Stanley sări ca ars. Trebuie ! Trebuie s-o facă neapărat ! Mîine se va întoarce desigur din nou în faţa planşetei pentru desen. Dar aceasta va fi numai ceva temporar !

Se ridică în picioare. Era tocmai timpul.

Mai întîi trebuia să facă rost de o maşină, drept pentru care se duse în piaţa gării. Ocazia i se ivi ca la comandă şi Stanley Mathes respiră uşurat. Era un automobil de mărime mijlocie, de culoare gri. Nu avea nici un semn care ar fi putut atrage atenţia, nimic care să bată la ochi. Proprietarul lăsase maşina deschisă şi cheile în contact...

Stanley rîse. Aşteptă puţin, timp în care îl văzu pe proprietarul maşinii aşezîndu-se la o coadă imensă, în faţa unui ghişeu. Se urcă la volan şi porni. Frumoasă maşină, se gîndi. De cînd se ştia, aceasta

era marca lui preferată, dar nu-i mai puțin adevărat că așa ceva nu-i de nasul Fionei. Ea are nevoie de o mașină... Dar nu, acum nu trebuie să mă gîndesc la așa ceva ! Deocamdată trebuie să mi-o scot din cap pe Fiona, planul îmi va reuși numai cu această condiție.

Îi apărură în față primele case din Sherwood și, pe măsură ce se apropia, tot mai mult, de punctul final, se gîndea : totul nu-i decît o nebunie ! Nu voi avea nervii atît de tari ca să reușesc !

Mașina se opri în fața Filialei Băncii orășenești, într-un loc unde parcarea era interzisă. La orele acelea, de amiază, strada părea moartă. Coborî lăsînd motorul în stare de funcționare. Își roti ochii împrejur. Simțea cum îi tremură picioarele. Făcu doi pași spre intrare. Se scutură îndreptîndu-și spatele. „Nu fi laș ! Nu poți da înapoi ! Pînă acum totul a mers strună, încă trei minute și totul se va sfîrși !" Își ridică gulerul, își trase pălăria pe ochi și intră în bancă.

— Mîinile sus !

Glasul sună sec, dar hotărît, aproape că nici el nu și-l recunoscu. Nu se putea stăpîni. Bolborosi pentru sine : Este un caz serios, deși după plan trebuia să spun : acum este momentul atacului !

Constată deodată ceva care-l surprinse : se speriaseră de el, le era frică de moarte !

Ajutoarea casierului avea fața albă, ca de mort, iar pe obraji lacrimile îi curgeau șiroaie. Casierul care stătea lîngă ea tremura ca varga.

Stanley se simți dintr-o dată puternic, superior, totul mergea după planul lui. Se stăpînea perfect.

— Cu toții la perete! Întoarceți-vă cu fața la perete! Puneți mîinile pe perete... Mai sus... mai, și mai sus, i se adresă el ajutoarei de casier.

Se supuneau, fără să opună rezistență.

Stanley așeză în fața casei de fier o geantă jerpelită.

— Puneți în ea toți banii! Repede! Repede!

Casierul îl ascultă mut și aruncă în geantă prima legătură cu bani. În același moment ușa de la intrare se deschise.

Un client?

Se sperie. Clipa de criză???!

Stanley făcu un pas înapoi în așa fel încît noul venit să nu-l vadă. Trebuia să-i permită vizitatorului să intre, iar pe urmă, fie că va deveni înțelegător, fie că unu, poate doi indivizi vor trebui să moară...

Deodată în fața lui Stanley apăru o fată blondă de vreo doisprezece ani, poate treisprezece, ce se uita, neînțelegînd nimic, la arma îndreptată amenințător asupra ei.

— Domnule, se auzi glasul fetei, eu n-am făcut nimic!

Nu, copiii nu știu ce înseamnă pericolul. Și Stanley capitulă în fața acestui copil. O clipă, poate două, privi nehotărît fața acestui copil, neștiind ce să facă mai departe. Clipele acestea se dovediră suficiente casierului pentru a ieși din raza de bătaie a pistolului.

„Pot folosi fata drept scut“, se gîndi Stanley și întinse mîna liberă.

— Nu, vă rog, nu... se sperie fata și o zbughi pe ușă.

„Tîrziu“, se gîndi Stanley, „acum este prea tîrziu!“

Afurisitul de casier avu suficient timp pentru a apăsa pe butonul de alarmă.

„Trebuie să fug... trebuie să dispar cît mai repede !"

Se aruncă spre ușă, dar aceasta se deschise de la sine și în ea apăru un bărbat rotofei, de statură mijlocie. Cu privirea îngrozită se uita la țeava armei pe care Stanley o îndreptase asupra lui. Bineînțeles că se înșelase, căci Stanley nu încerca decît să-l evite. Nu-i mai puțin adevărat că și omul dorea să-l evite pe el.

„Acum trebuie să trag", se gîndi Stanley, „acum trebuie să trag, deși nu mai are nici un rost".

Simțind că viața îi este în pericol, necunoscutul se aruncă asupra lui Stanley. Stanley încercă să-l lovească cu patul armei... Trebuia să se grăbească, trebuia să dispară. Prima dată îl lovi pe necunoscut în piept, dar a doua lovitură nimeri în plin. Omul se prinse cu mîinile de cap și aruncă servieta din mînă. Fără să știe de ce, Stanley luă servieta și fugi cu ea.

Dintr-o săritură ajunse în stradă. Sări în mașină și mai auzi cum, în spatele lui, cineva striga :

— Ajutor ! Ne-au atacat ! Ajutor !

Mașina se puse în mișcare : East Road, viraje, drumuri laterale, faleza, o scurtă oprire. Aruncă puloverul. Totul a mers după plan. Ah, ce plan frumos !

Și acum, Stanley Howard Mathes era din nou singur în după amiaza aceea fierbinte de vară. De la atacul asupra băncii trecuseră zece minute.

Nimeni nu-l va mai putea prinde !

Stanley Howard Mathes atacase banca !

Planul său a fost excelent, dar cînd să-l pună în aplicare a eșuat. Acasă se duse cu autobuzul. Servieta străinului o aruncase într-un dulap. Asta era

prada ! O luase mai mult ca să-și poate dovedi că a avut o dată curaj să facă ceva neobișnuit !

De ce n-a tras ? De ce n-a folosit fata drept scut ? Dacă primul venit la bancă ar fi fost omul acela rotofei... se gîndi Stanley, dar a venit fetița, IAR ÎN COPII NU SE TRAGE !

Își făcu o cafea. Răsuci butonul și ascultă emisiunile stației locale de radio. Făcea și asta parte din planul său. Trebuia să-și ia toate măsurile ca să fie în siguranță. Pentru poliție atacurile banditești rămîn tot atacuri banditești. Trebuie să afle, deci, ce face poliția...

— „Astăzi, la orele 12,15 un individ, încă neidentificat, a atacat filiala din Sherwood a băncii. Hoțul, înalt cam de 1,78 m., a intrat înarmat și cu mască pe față în camera unde se afla casieria și i-a cerut casierului să-i predea toți banii. Atacul n-a fost însă decît o înscenare ! În realitate, hoțul îl aștepta pe trimisul băncii, care tocmai aducea încasările de dimineață de la „Supermarket Co". Cînd acesta a apărut în ușă, atentatorul s-a aruncat asupra lui. Trimisul a încercat să se apere, dar nu l-a putut împiedica pe hoț, care i-a luat servieta în care se aflau cca. 280.000 de dolari, să fugă. Analizînd desfășurarea atacului, poliția a ajuns la concluzia că hoțul cunoștea excepțional de bine atît locul acțiunii cît și obiceiurile și funcționarea filialei. Mașina hoțului a fost găsită abandonată în afara orașului, lîngă pădure. Era o mașină furată. Deocamdată nu există alte indicii. Poliția întreprinde cercetări ample."

Stanley sări ca ars.

Luă servieta din dulap și o deschise. Găsi două săculețe din piele. Rupse sigiliile. Dolari... dolari...

280.000 de dolari în diferite bancnote. Încasările din ziua respectivă.

...și Stanley rîse, rîse !

*

Se sculă abia seara. Emisiunile stației locale nu aduceau nimic nou : „Cu toate cercetările febrile întreprinse de poliție nu s-a reușit încă să se dea de urma hoțului. Poliția face apel către populație pentru a colabora la descoperirea lui !“

...și Stanley rîdea, rîdea !

Își luă 150 de dolari, închirie o mașină, cumpără un buchet de flori și se duse la atelier după Fiona. Fiona Kirkun, cea mai delicată femeie pe care o văzuse în viața lui, fata cu părul de aur și ochii albaștri...

Tocmai venea. Era înaltă, subțire, mlădioasă ca un mesteacăn bătut de vînturi, cu pași galeși. Venea... agățată de Donald M.

Trecură pe lîngă el la o depărtare de nici cinci pași. Fiona nu-l observă. El îi auzi însă rîsul ei de clopoțel și asta-l duru cel mai tare.

Donald M. o îmbrățișă fără ca ea să opună cea mai mică rezistență.

Stanley simți că i se împăienjenesc ochii și îi văzu pe cei doi ca printr-o ceață densă. Florile îi căzură din mînă. Simți în mînă fierul rece al armei.

Trase, trase cu sete, pînă ce descărcă toate gloanțele.

Pe Fiona a mai văzut-o numai la proces, dar ea nu îl privi nici de data aceasta. Lui nu-i mai păsa. Zîmbi chiar mulțumit.

Îl condamnară. Primi un an și jumătate muncă silnică.

— Îmi pare rău, iertați-mă !, spuse Stanley după pronunțarea sentinței.

— Un caz obișnuit, cotidian, îi răspunse bătrînul judecător.

...Cît despre misterul atacului de la bancă, poliția n-a reușit să-l dezlege niciodată.

OMUL INVIZIBIL

de

TED PARKER

John Smith, casierul lui „First National Bank", intră fluierînd în biroul său, ca omul lipsit de griji. Casa de bani se afla în spatele unor gratii. Dacă ar fi bănuit măcar cît de nefericit va fi la sfîrșitul zilei, cu siguranță că n-ar mai fi fost lipsit de griji. Ca în fiecare dimineață, și de data aceasta, luă de la casierul șef Samuel Bellmann, pentru diferite plăți, 25.000 dolari. De cînd banca fusese atacată și jefuită, nu mai avea voie să țină în ea mai mult de 25.000 dolari.

Cu un gest de mare rutină, cum făcea de obicei, John Smith schimbă unei tinere doamne o bancnotă de o sută de dolari cînd, deodată, în încăpere răsună o rafală de automat. De frică, cetățenii care se aflau în fața ghișeului se aruncară la pămînt.

Lucrul cel mai groaznic era însă că nu se vedea nici un trăgător, nimeni nu avea automat în mîini. Miraculosul trăgător era un om invizibil.

În încăpere domnea o liniște înfricoșătoare. Fu întreruptă, însă, de o voce energică :

— Aici este omul invizibil ! Nu mă puteți vedea, eu însă văd totul și pe fiecare. Orice încercare de rezistență înseamnă sinucidere ! Dacă va îndrăzni cineva să apese pe butonul de alarmă, toți veți fi copiii morții... În fața mea și poliția este neputin-

cioasă ! Cum vă numiţi ?... Hei, dumneata, casierule ! Dumneata, cel cu ochelari !

— Smith, John Smith, domnule !, răspunse John Smith cu vocea sugrumată şi îşi duse la ochelari mîinile tremurătoare.

— Ascultă, mister Smith, dar ascultă bine ! continuă omul invizibil, dacă nu faci tot ce-ţi voi porunci, poimîine vei avea înmormîntarea ! E clar ? Poimîine se va spune : îl chema John Smith ! Clar ?

— Da, domnule, voi face tot ce-mi veţi porunci, răsună vocea lui John Smith.

— În faţa mesei se găseşte un sac marinăresc. Puneţi în el tot numerarul din casă ! Sînteţi gata ? Cît timp să aştept !

Cu mîinile tremurînde, John Smith aruncă în sac tot ce se afla în casă apoi se retrase cîţiva paşi.

— Aşa... Acum şi restul din casa principală ! ordonă omul invizibil. Domnul casier şef va fi aşa de drăguţ să ne deschidă casa. Nu deschide, va muri ! Pot să vă rog acest lucru, mister Bellmann ? Gata ? se răsti omul invizibil.

Răsună o nouă salvă şi domnul Bellmann se repezi spre casă ca scăpat din puşcă.

— Bellmann, ţine sacul ! porunci omul invizibil. Iar dumneata, Smith, aruncă în el toţi banii din casă ! Toţi, ai înţeles ? ! Să nu cumva să uiţi vreo legătură ! Gata ? ! Aşa, acum ieşiţi cu el în stradă şi urcaţi-vă în „Lincoln"-ul de culoare neagră care este parcat în faţa băncii ! Ai înţeles, Smith ?

— Da, domnule, răspunse Smith cu glas respectuos.

— Dar fiţi amabili şi mişcaţi-vă mai repede ! Sau trebuie să vă grăbesc cu o altă salvă, melci cu două picioare ! tună omul invizibil.

Și într-adevăr, răsună o nouă salvă de automat. John Smith adună și ultimele bancnote din casă și aruncă sacul pe umăr. Apoi ieși în stradă cu privirea speriată.

— Pune sacul cu bani pe banca din spate, Smith ! Așa, mulțumesc ! spuse omul invizibil, care, după cît se părea, ședea pe banca din spate. Iar acum, pune mîna pe volan și urmărește „Ford"-ul acela bleu, care tocmai a pornit. Urmărește-l pînă se oprește. Vei opri foarte aproape de el și vei arunca sacul marinăresc în el. Ne-am înțeles ? !

Între timp în spațioasa sală a lui „First National Bank" se stîrni mare animație și îmbulzeală. Comisari de poliție, detectivi și reporteri discutau cu înflăcărare despre incredibila istorie cu spărgătorul invizibil de bănci. Asta le înflăcărase mințile.

Lucrătorii de la criminalistică și reporterii ascultau cu neîncredere mărturisirile martorilor oculari (cu toate că, în cazul de față, ar fi mai nimerit să le spunem martori cu urechi, căci nimeni din cei prezenți nu-l văzuse pe criminal). Și ce era și mai curios : nu exista nicăieri nici o urmă de-a hoțului ; poliția nu găsi nici tuburile de la cartușe, deși se trăsese o bandă întreagă.

Se părea că omul invizibil reușise să fie într-adevăr invizibil.

După vreo jumătate de oră, femeia de serviciu îl descoperi pe omul invizibil : era un mic magnetofon cu baterii ascuns într-un colț al încăperii, printre flori.

Comisarul criminalist James Mulligam, curios ca toți polițiștii, apăsă pe buton, derulă banda după care porni din nou magnetofonul. La început banda fu mută. Deodată răsună o salvă de automat, de tresă-

riră toţi cei prezenţi. După aceea răsună vocea rece, pătrunzătoare a omului invizibil :

— Aici este omul invizibil ! Nu mă puteţi vedea... !

Nu după mult timp reveni la bancă şi John Smith, speriat şi nervos. Directorul băncii îi puse mai întîi banda de magnetofon şi îl împroşcă cu o ploaie de înjurături. Îl făcu idiot, laş şi altele de genul acesta.

— Dar domnul casier şef a deschis casa şi mi-a ţinut sacul, încercă să se apere John Smith cu timiditate. Şi el a căzut în plasă... Şi cu siguranţă că aţi fi căzut şi dumneavoastră...

Pe John Smith îl luă în primire însuşi comisarul Mulligam. El povesti cu lux de amănunte tot ce i se întîmplase, povesti şi despre vocea din automobilul marca „Lincoln", care îl obligase să arunce sacul cu bani în „Ford"-ul bleu, în care se afla un bărbat necunoscut.

Comisarul Mulligam ordonă să se cerceteze imediat automobilul „Lincoln" cu care John Smith se întorsese la bancă şi care acum era parcat în faţa clădirii. Şi aici găsiră, ascuns, cu mult rafinament, un magnetofon mic. Era astfel montat încît să intre în funcţiune în momentul deschiderii portierei. Astfel a fost lămurită enigma „omului invizibil".

*

— A fost totul în ordine, Ronnie ?, îl întrebă John Smith pe fiul său cînd veni acasă.

— Mai bine nici că se putea, tată ! Rablele astea au mers de minune ! spuse Ronnie Smith, rîzînd. Banii sînt în siguranţă, rabla se află undeva, pe fundul rîului Missouri. Asta zic şi eu afacere !

Două automobile vechi, două magnetofoane la fel de vechi şi o jumătate de milion de dolari pe ele... Dar la bancă cum a mers ?

— Ca pe roate ! Niciodată n-aş fi crezut că am aşa un talent de artist... Aproape că m-am şi delectat. Pînă şi casierul Bellmann şi-a jucat conştiincios rolul, ba, mi-a ţinut şi sacul ! A executat totul atît de perfect de parcă ar fi făcut repetiţie cu noi... Oh, doamne, ideea cu omul invizibil a fost extraordinară !

În momentul acela sună cineva. John Smith deschise. Era comisarul Mulligam cu doi subalterni. Feţele lor nu prevesteau nimic bun.

— Dumneata, comisare ? Ce doreşti ? Am spus doar tot ce ştiu despre acest caz, spuse John Smith cu glas răspicat, apoi păli.

— V-am adus ceva ce vă aparţine, răspunse comisarul Mulligam, cu un zîmbet rău, în timp ce punea pe masă magnetofoanele. Apăsă pe buton. Sper că veţi recunoaşte glasul fiului dv., nu ? John Smith, eşti arestat împreună cu fiul dumitale pentru jefuirea băncii ! Ştim totul, nu are nici un rost să negaţi !

— Dar cum aţi descoperit, comisare ? întrebă John Smith.

— Vă spun bucuros, zîmbi comisarul Mulligam. În timpul atacului v-aţi jucat extraordinar rolul. Aţi făcut o singură greşeală şi acest pas v-a trădat : aţi plecat spre casa de fier înainte de a vă ordona vocea omului invizibil...

FURT DE PERLE LA NISA

de

ROBERTO CAVETANO

Era o femeie fermecătoare, tînără, eterică, temperamentală. Şi, pe lîngă toate astea, periculos de inteligentă. Scotland Yard-ul ştia demult acest lucru...

Nimic nu poate fi mai deprimant decît patrusprezece zile ploioase pe Riviera şi obligaţia de a te plictisi între bogătaşii lumii în hotelul „Negrescu" din Nisa.

Am găsit un loc şi, ţinînd în mînă un ziar, m-am aşezat pe scaun.

— Cu ce vă putem servi, domnule Letaud ?

— Gin cu apă minerală.

În afara articolului despre furtul de perle de la San Remo, ziarul nu mă interesa. L-am aruncat pe masă şi mi-am aprins o ţigară. În clipa următoare aproape c-am ţipat.

— Cît de mult mă bucur că vă întîlnesc tocmai pe dv. în Nisa asta groaznică, în care omul poate muri de plictiseală.

Mrs. Pearson — văduva unui milionar, pe care o cunoscusem odată în tren — îmi adresă mai departe un val de cuvinte în timp ce ţinea cu gingăşie în braţe un căţeluş chinezesc, Lulu. Nu-mi doream altceva decît să nu se aşeze la o masă cu mine şi să-mi distrugă nervii şi aşa destul de încinşi.

Mrs. Pearson îl așeză pe Lulu pe un scaun liber și gesticulă cu mîinile prin perlele scumpe care-i atîrnau la gît. Îmi întinse apoi o cutiuță cu bomboane cu mentă.

— Serviți, sînt un medicament excelent împotriva plictiselii și a vremii ăsteia groaznice. Sărmanul și dragul meu Richard spunea...

N-am aflat ce-i spunea sărmanul și dragul ei Richard, căci Lulu se aruncă pe urmele chelnerului, iar Mrs. Pearson își închise poșeta și, cu respirația oprită, se năpusti după el. Nu mai aveam altceva în cap decît perlele de la gîtul ei.

După un timp, ploaia încetă și, în urma norilor care se destrămau, se arătă bolta albastră. După al doilea pahar, m-am ridicat și am plecat spre hol. Exact în clipa în care mă interesam la recepție de corespondența mea, apăru în ușă un hamal cu patru geamantane în mîini și după el o fată. Nu, o zeiță ! Mă uitam la ea fascinat. Costum bleumarin, părul clar-argintiu, tuns scurt, și mers de panteră. La recepție spuse cu glas stins ; glasul care îmi place atît de mult la femei :

— Lundström, Birgit Lundström.

Șeful recepției îi aruncă un zîmbet focos.

— Conform dorinței dv., v-am oprit o cameră lîngă Mrs. Pearson.

Încuviință din cap, ca o regină, apoi se apropie de lift cu pași grațioși. Se întoarse încă o dată și ochii noștri se întîlniră pentru o fracțiune de secundă.

*

Cerul era albastru și valurile se aruncau cu zgomot spre țărm.

— Cît te-a costat ca să stăm la aceeași masă, Roger? mă întrebă Birgit. Era îmbrăcată toată în alb : șortul, bluza, pantofii de pînză.

— Te asigur, Birgit, că nici un franc. Destinul...

— Doamne Dumnezeule, credeam că-ți trece ceva mai bun prin cap !

— Iartă-mă...

— Fie. În ce măsură cunoștința cu mine ți-a fost de folos ?

I-am spus suma, iar ea a întors capul neînțelegînd.

— Derizorie sumă în comparație cu fericirea de a fi în apropierea ta.

— O, la, la ! Și dacă aș lua de bună tot ce-mi spui ?

— De cînd aștept, de ce nu o faci, Birgit ?

— Ne cunoaștem doar de o săptămînă ? !

— Ce importanță mai are timpul cînd omul visează la veșnicie ?

— Totdeauna ești așa filozof ?

— Tu mă obligi !

— Ești un om aparte. Știi, încă de la început am văzut în tine un cunoscător de talie al femeilor...

— Crezi c-aș fi un logodnic de profesie ?

— Hm ! Cu atît mai periculos !

— Birgit, încă n-am întîlnit o femeie ca tine.

— Adevărat ?

— Te doresc, Birgit, atît de mult te doresc că m-aș căsători chiar mîine cu tine.

— S-ar putea să te înșeli în privința mea.

I-am luat ochelarii negri și ochii noștri se găsiră atît de aproape, de parcă fața i-ar fi fost lipită de a mea. Nici nu s-a mișcat cînd am sărutat-o.

— Sînt îndrăgostit de tine, Birgit !

— E foarte frumos să te îndrăgostești atîta timp cît nu ai de învins obstacole.

Mrs. Pearson era împodobită cu perlele. Și Lulu avea în jurul gîtului un briliant imens. M-am străduit să-i vorbesc cît mai delicat.

— Știu, v-a fermecat micuța suedeză. V-am văzut împreună în port și ochii dv. ..., zise ea rotindu-se pe călcîie.

Pe scaunele de la tejghea nu mai erau locuri. M-am dus de aceea pe terasa, de deasupra mării, unde discutasem cu Birgit. Era trecut cu cîteva minute de ora zece. Pe Birgit n-o vedeam. Am așteptat-o cu atîta nerăbdare încît nici n-am observat că discuta cu un străin, jos, sub un palmier.

— În noaptea asta este cel mai bun prilej. Trebuie ! Categoric !

M-am apropiat. Orchestra începu să cînte și, din această cauză, n-am prins sfîrșitul frazei. Cînd se opri, am mai auzit :

— ... mai mult ca sigur că va bea mult. Între trei și patru trebuie !

Birgit încuviință din cap, iar eu m-am îndepărtat fără ca cineva să mă observe. Aveam simțămîntul că stomacul mi se prefăcuse în fier.

*

În salon șampania curgea pur și simplu, iar Birgit se ținea tot timpul după Mrs. Pearson. Cînd, în cele din urmă, am reușit s-o invit la dans, i-am spus :

— Ce ai, rogu-te, cu Pearson asta ?

Îmi aruncă o privire șireată și spuse :

— Nu te supăra, Mrs. Pearson este prietena mea de mai mulți ani.

Dansul luă sfîrşit cu alegerea reginei florilor. Birgit cîştigă şi ultima etapă. Am reuşit să dispar fără să fiu văzut. Am luat din cameră nişte lipici special şi o sticluţă cu gaz. Pe coridorul hotelului nu era nici ţipenie de om. Am reuşit să ajung în apartamentul lui Mrs. Pearson. Eram leoarcă de sudoare în momentul în care am fixat sticla cu gaz şi de ea un fir de nylon. M-am întors apoi, în camera mea, pe acelaşi drum pe care venisem.

Peste exact douăzeci şi trei de minute eram din nou în salonul florilor. M-am aşezat pe un scăunel în faţa barului şi am comandat o oranjadă. Birgit îmi făcu semn cu capul. După ce a fost aleasă regina florilor, am mai dansat cu ea de cîteva ori timp în care n-a slăbit-o, de loc, din ochi, pe Mrs. Pearson. Aceasta se ridică să plece, spunînd că o doare capul.

— Îmi pare rău, dar trebuie să plec, să mă întind puţin. Cred că am băut ceva mai mult decît trebuia.

Ne-am despărţit în faţa liftului. Eu am ieşit din hotel să mă plimb pe faleză.

Era cu puţin trecut de ora trei cînd se stinse lumina la Mrs. Pearson. Am mai aşteptat încă o jumătate de ceas, după care am intrat în hotel. În cameră, am tras de firul de nylon care ducea la sticla cu gaz. Nu auzeam decît ticăitul ceasului. După cincisprezece minute am sărit în balconul camerei lui Mrs. Pearson. Am deschis uşa cu un cuţit.

Gazul îşi făcuse efectul. Lulu şi stăpîna lui dormeau adînc şi fără vise...

Colierul mă va feri de orice griji de acum încolo! M-am întors în cameră şi am plecat spre aeroportul din Nisa, unde am depus bijuteria.

*

A doua zi, holul hotelului era plin de detectivi care căutau să dea de urma colierului. Cînd am întrebat de Birgit, mi-au răspuns că plecase de dimineață. Mi-am făcut geamantanul și am părăsit hotelul fără ca cineva să-mi facă vreo greutate cît de mică. Am zburat la Londra, via Paris. Aici mi-am luat un apartament luxos. În momentul în care chelnerul îmi turna șampanie în pahar, se auziră bătăi în ușă.

— Intră, am zis fără să întorc capul.

— Bună ziua, zise Birgit stînd în ușa deschisă.

Am încercat să duc mîna la...

— N-are rost, Roger ! spuse liniștită. Lîngă ușă așteaptă doi colegi de-ai mei de la Scotland Yard. Ne așteptam să te întîlnim la Londra. Eram convinsă că vei încerca să prefaci în bani perlele false ale lui Mrs. Pearson...

— Cum, perlele lui Mrs. Pearson erau...

— ... false. Perlele colegei mele au fost numai momeala.

— Păcat, mare păcat, Birgit, sau cum dumnezeu te cheamă ?!

VAGONUL AL TREILEA

de

ROLF GÜMLICH

Se mai auzi uruitul ultimelor vagoane apoi trenul dispăru în noapte. În clipa aceea se auzi schelălăitul unui cîine. Sergentul Gall își săltă capul și ascultă. Privi cadranul fosforescent al ceasului său : două și zece minute. Peste patru minute trebuie să treacă acceleratul de Dresda. Schelălăitul încetă și peste tot se așternu liniștea.

Gall trecu peste șinele ude și alunecoase. Dintr-un motiv necunoscut, aici nu se găsea nici urmă de lumină. Cîinele urlă iarăși. Gall se opri și aprinse lanterna pentru a verifica sigiliul primului vagon. Deodată i se păru că peste linii aleargă, chircită, o siluetă. O clipă mai tîrziu simți o lovitură puternică în ceafă, după care se prăbuși pe pietriș.

Cînd se trezi, văzu apropiindu-se de el luminile unei locomotive. Legănîndu-se, reuși în cele din urmă să se ridice. Fiecare gînd ce-i trecea prin cap era desființat de zgomotul care-i învîrtea creierii ca-ntr-un concert sălbatic. Înțelese în cele din urmă că era zgomotul trenului care se apropia. Cu efortul ultimelor puteri se aruncă într-o parte și observă cu groază, la un metru sau doi, cum se succedau cu repeziciune geamurile luminate ale trenului...

— E-al treilea caz cînd de pe această linie fură cineva din vagoane, constată căpitanul Usbrandt din miliţie. Cu fiecare furt dispar o serie de lucruri de valoare, aparate optice şi medicamente. Pînă acum nu am reuşit să dăm nici de cea mai neînsemnată urmă.

Se plimba cu paşi apăsaţi pe lîngă birou şi se opri drept în faţa lui Gall, care şedea pe un fotoliu şi avea capul bandajat. „Ei, ce ţi-a zis nevasta de cucuiul ăsta ?“, îl întrebă. În ochi îi străluci ceva ironic. Gall rîse : „Spunea că-i fericită că n-a fost decît o comoţie“. Căpitanul Usbrandt îl privea neîncrezător : „Comoţie ?“. „Asta-i denumirea latinească pentru zdruncinătura creierului, replică Gall, Ştiţi, tovarăşe căpitan, soţia mea este medic“.

Peste cîteva minute plecară amîndoi, în maşina secţiei K, la gară. Pe drum, Usbrandt îl informă despre rezultatele ultimelor cercetări. După părerea lui, răufăcătorii s-au ascuns în apropierea chioşcului de lîngă colonia de maşini, au spart becul ce ardea lîngă vagoane după care, cu forţa, au deschis uşa glisantă.

Gall se gîndi la umbra aceea chircită ce se furişase peste linii, la lumina farurilor locomotivei, şi ridică din umeri. Cînd se apropiară de trenul care staţiona, Usbrandt spuse : „E tot vagonul al treilea“ şi se aplecă încreţindu-şi fruntea. „Se vede ceva deosebit pe uşile alea ?“.

Gall le examină cu atenţie şi spuse încurcat : „Parcă ar fi nişte zgîrîituri proaspete... poate să fie de la glisarea uşilor“. Căpitanul Usbrandt încuviinţă şi arătă nişte pietricele oprite între peretele vagonului şi uşă. „Dar asta ce mai înseamnă ?“ Gall ridică din umeri. Căpitanul împinse uşa cu efort. Aceasta scîrţîi pătrunzător. Usbrandt se întoarse spre Gall : „Ei,

ce zici ? Paznicul poate auzi de la o sută de metri o ușă care scîrțîie în halul ăsta, în miez de noapte. Ai auzit ceva ?".

Sergentul Gall își întoarse capul hotărît : „Probabil c-au deschis-o în momentul în care scîrțîitul ușii a fost acoperit de un alt zgomot, mai puternic". Lui Usbrandt explicația i se păru liniștitoare. „La douăsprezece și douăzeci a trecut, prin stație, un marfar".

Privirea lui Usbrandt se opri cu insistență asupra unei crengi înfiptă, pe vagon, într-o crăpătură. Fluieră surprins : „Tovarășe Gall, spune-mi, vagoanele vin aici des cu crengi dintr-astea ?" Sergentul trase creanga și se întoarse cu ea între degete : „Nu, nu întotdeauna, se-ntîmplă însă uneori... Se pot agăța cînd trenul trece prin alte gări, sau se pot prinde de vagoane în momentul cînd trenul străbate pădurile..." Usbrandt dădu din cap gînditor : „Nu-mi spui nimic deosebit cu asta. Interesant este însă faptul că ramura se găsește tocmai pe vagonul prădat..."

„Așadar, acesta-i planul gării și al liniilor ferate", arătă Gall o hîrtie. Usbrandt se ridică încet, tăcut, și examină cu atenție spațiul marcat pe hartă. Se duse apoi să telefoneze. Cînd se întoarse, se așeză mulțumit pe un scaun și începu să chibzuiască în timp ce-și înfunda pipa cu tutun. În cele din urmă spuse : „Toate vagoanele jefuite vin din C., via M. În Bad Schandau conținutul lor este controlat, după care se sigilează din nou. Acolo este începutul sfîrșitului de aici. Mai mult ca sigur că, la Bad Schandau, răufăcătorii au un om al lor care îi anunță ce anume conțin vagoanele care vin la Berlin..."

Ploua. Picăturile de ploaie bubuiau înfundat pe acoperișul de mucava al adăpostului, iar apa se pre-

lingea în șiroaie pe perete. Căpitanul Usbrandt aprinse lumina și deschise geamul. Lampa desena în întuneric tablouri incredibile de lumină.

— Un singur lucru mi se pare ciudat în toată povestea asta, spuse în cele din urmă Gall, sprijinindu-se de pervazul ferestrei, și anume cu cîtă siguranță găsesc răufăcătorii trenul cel bun și vagonul. Usbrandt nu răspunse imediat. Spuse încet, după un timp : „M-am gîndit și eu la asta, de aceea am ordonat să fie supravegheați toți lucrătorii din gară, care au acces la frachturi".

Tăcură. Observară cum trecu, prin apropiere, mașina de patrulare a miliției, cum dispăru în spatele depoului de locomotive. „Întocmai ca în noaptea aceea cu cîinele, cînd ploua", îngînă Gall, care nu înceta să privească contururile trenului. „Urla ca turbat. S-a întîmplat tot cam pe vremea asta... Și tot din locul acela se auzea..."

— Un cîine ? întrebă căpitanul Usbrandt întorcîndu-se și prinzîndu-l de umeri. Pentru Dumnezeu, și-mi spui abia acum că urla tocmai în momentul spargerii ? ! Ce fel de cîine era ? Un dulău sau un cățeluș, colea. Îl privi cercetător pe Gall. Acesta spuse :

— Cu cît mă gîndesc mai mult, cu atît mi se pare mai ciudat. O dată mi se pare că era o creatură enormă, apoi că era doar o potaie mică...

Usbrandt dădu din cap ca și cînd n-ar fi așteptat nimic altceva de la el. Dimineața constatară că toate vagoanele erau sigilate.

Trei zile mai tîrziu, fu jefuit un nou vagon. Lipseau patru lăzi și în fiecare se găseau cîte 24 aparate de fotografiat „Admira".

— Este clar că dispun de o bună informaţie în legătură cu toate mişcările noastre, spuse căpitanul Usbrandt, dar te asigur că furtul din noaptea asta a fost ultimul.

În clipa cînd căpitanul Usbrandt se plimba încercînd, pe cît posibil, să cumpere un cîine, deci tocmai atunci, în gara din Bad Schandau un tînăr în uniformă de lucrător, de la căile ferate, înfipse într-un vagon de marfă o creangă. Se îndreptă apoi spre poştă, ceru un formular pentru telegramă şi scrise : „Hildegard soseşte la noapte". Predă telegrama şi plecă. În uşă fu reţinut.

*

Pe drumul plin de bălţi venea încet un om. Avea gulerul ridicat şi privea într-un fel ciudat. În cele din urmă se apropie de un chioşc unde o femeie zdravănă, cu faţa roşie, arunca nişte cenuşă.

— Vă rog, doamnă...

— Ce-aţi dori ? se interesă femeia.

Necunoscutul se scărpină după ureche şi îi explică pe larg :

— Ştiţi, am următoarea problemă : cineva mi-a dat un anunţ din ziar cum că aici, lîngă gară, are pentru schimb un cîine frumos, un cîine pur sînge. Numai că eu am pierdut adresa şi acum mă învîrtesc... N-aţi putea să-mi spuneţi cine are prin apropiere un astfel de cîine ?

Doamna lăsă jos găleata şi se gîndi :

— Un cîine ? Nu ştiu aşa ceva. Pe aici nu prea sînt oameni. Este unul van Zunke, dar ăsta nu are nici un cîine. Mai sînt apoi soţii Brod, n-o să găsiţi nici

la ei nimic. Nici la Lehmbruck, circarul ăsta n-ar nici el nici un cîine...

— Care circar ?

Femeia rîse :

— Păi, ştiţi, noi îi spunem aşa pentru că este într-o ureche şi se împrieteneşte cu oameni d-ăştia. Dar cîine n-are.

Femeia se miră puţin că tînărul acela, cu toate că pleca fără cîine, avea un zîmbet în colţul gurii.

*

Mărfarul trecu cu zgomot peste macaz, încetini şi, în cele din urmă, se opri. Dezlegată, locomotiva părăsi garnitura şi veni pînă aproape de Gall, care se afla la o distanţă de cîţiva metri, sprijinit de o grămadă de traverse.

Gall plecă ; după aproximativ douăzeci de metri se opri, strînse buzele. Se duse apoi la căpitanul Usbrandt, care se găsea în clădirea miliţiei pentru transporturi. Acesta ridică privirea şi întrebă plin de nervozitate :

— Ei, al cîtelea este ?

Gall înghiţi şi încercă să-şi alunge nervozitatea.

— Al treilea, are pe acoperiş o creangă verde.

Căpitanul Usbrandt respiră uşurat :

— Astăzi, mai mult ca sigur că o să reuşim, băiete ! De altfel, telegrama a şi sosit.

— N-ar fi mai bine să-l înghesuim pe tînărul acela ? întrebă Gall.

Usbrandt îşi scutură brusc capul şi se îndreptă spre birou :

— Nu, trebuie să punem mîna pe toţi deodată,

Ridică receptorul, formă numărul şi se aşeză pe un scaun. Raportez, începem urmărirea în operaţiunea...

În vagon era aşa de întuneric că nu-ţi puteai vedea nici măcar mîna. Gall simţea respiraţia lui Usbrandt, care venea din partea stîngă. Afară era o linişte de mormînt. Se oprise şi ploaia. Gall ştia că toţi cei care-l înconjurau aşteptau un om anume pentru a jefui vagonul al treilea. Se scurgea minut după minut. Gall simţi deodată pe umăr mîna căpitanului şi încremeni. Cineva se apropia în fugă de vagonul în care se găseau ei. Paşii necunoscutului scrîşneau pe pietriş. În faţa uşii se opri. Încet şi fără zgomot Gall se ridică şi se îndreptă spre peretele acela. Se aşeză în aşa fel încît să-l poată nimeri pe cel care ar deschide uşa. Căpitanul Usbrandt stătea de cealaltă parte. Totul era nemişcat. „Probabil că aşteaptă să treacă trenul, se gîndi Gall. Încă un minut, dacă merge totul bine". Sîngele îi alerga nebun prin vine. Se chirci... Puteau să vină din clipă în clipă.

Exact cînd trecu acceleratul deschiseră uşa. Gall desluşi clar siluetele a trei bărbaţi, care se pregăteau să sară în vagon. Scoase pistolul din buzunar şi aprinse brusc lanterna.

— Mîinile sus ! Miliţia !

În acelaşi moment începu, la locul ştiut, să urle cîinele. Unul din hoţi reuşi să fugă. Căpitanul Usbrandt se aruncă asupra celui mai apropiat dintre bandiţi, dar în aceeaşi clipă se prăbuşi la pămînt. Se ridică repede şi-i aplică fugarului o lovitură aşa de puternică încît acesta se prăvăli peste grămada de traverse.

Fură prinşi şi ceilalţi. Urletul cîinelui încetă şi el...

Căpitanul Usbrandt respiră uşurat cînd îi predă pe cei trei răufăcători.

— Dar ce-i cu cîinele ? întrebă el.

— Tocmai vine, spuse Gall, care își peria pantalonii. Cum ați ajuns la concluzia că urletul cîinelui este în legătură cu toată povestea asta, tovarășe căpitan ?

Usbrandt rîse și-l luă pe Gall de umeri :

— Este cît se poate de simplu. Îți amintești că, de cîte ori ne aflam pe urmele banditilor, începea să urle cîinele ?

— Vreți să spuneți că acesta era un avertisment ?

— Exact. După încercarea nereușită de a cumpăra cîinele, am urmărit îndeaproape cu ce se îndeletnicea Lehmbruck. Și am găsit că era artist, acrobat și... imitator de animale...

ULTIMA PROPUNERE

de

WALTER KAUFMANN

Ne-am întîlnit la New Orleans... În anul acela zilele de primăvară erau neobișnuit de călduroase, ceea ce-i făcu pe unii să vadă în asta prevestirea unei veri toride. Abigali își părăsise soțul care decăzuse din cauza drogurilor. Rămînerea ei pe mai departe în ghetoul Harlem ar fi fost de nesuportat : o bătea în fiecare zi, era prea slab ca să-și poată îndeplini obligațiile de familie și, în cele din urmă, vînduse toate lucrurile ei, pe te miri ce. Nu-i rămăsese altceva de făcut decît să fugă — cine ar fi avut nevoie de o actriță care întîrzie intrarea în scenă pentru că o bătea bărbatul ?

Îndată ce află că la New Orleans a luat ființă un teatru al negrilor, plecă într-acolo împreună cu Jerry, fiul ei în vîrstă de trei ani...

Dovedind talent, Abigali fu angajată. Găsi o casă cu chirie, o supraveghetoare pentru copil și nimeni nu era curios să-i afle trecutul. Obținu succese și i se încredințară roluri de cele mai diferite facturi. Viitorul începu să capete pentru ea contururi concrete, totul i se părea destul de limpede. O urmărea însă trecutul ei. Legea o pedepsi pentru libera trecere dintr-un stat într-altul, în cazul ei din statul New York în Louisiana. S-a găsit și unul care s-o pîrască — soțul ei. Atît de brutal și de necruțător nu

se răzbunase nici în perioadele cele mai negre ale căsniciei lor. Se răzbună deci cu cruzime, făcu o plîngere penală în urma căreia Abigali fu obligată să se întoarcă, în timpul cel mai scurt, la New York, împreună cu copilul.

— Nu-i nimic de făcut ? am întrebat-o.

— M-ar costa o mulțime de bani... ce-aș putea să fac...

În cele din urmă se hotărî să părăsească teatrul şi să călătorească. Altă ieşire nu vedea.

— În Manhattam se poate găsi ceva de ocazie.

— Din asta nu se poate trăi omeneşte ! Sînteţi convins de asta ? Întrebarea o pusese cu un glas plin de amărăciune. În orice caz, scenele tuturor teatrelor din New York sînt închise pentru mine...

— Poate sînteți prea pesimistă și vedeți lucrurile prin nişte ochelari negri ?

— Nu văd totul în negru. Eu însămi sînt neagră. Nu-mi rămîne altceva de făcut decît casa cu telefon.

N-am înţeles.

— Nu înţelegeţi ? Nu-i așa de mult de cînd negresele, din acest cartier, au fost deferite justiţiei. De atunci au adoptat un nou sistem : oferta prin telefon.

O vedeam în oglinda ușii care dădea în hol. Avea mîinile goale, lăsate liber pe lîngă corp.

— Sînt încă tînără, aproximativ tînără, am avut suficiente ocazii şi o să mai am ca să mă răzbun. Mă răzbun pe bărbaţi, pentru tot ce mi-a făcut bărbatul meu, mă răzbun !

— Greva dv. este de un grad destul de ridicat, i-am răspuns și nu știu cine o să plătească pînă la urmă.

— Bărbații, spuse ea și mă privi chemător. Îmi este totuna. Ce propuneți în împrejurările astea?

— Un braț de trandafiri, am adăugat, încercînd să schimb firul discuției.

Se sprijini de ușă și în ochi i se putea citi mîndria.

— Trandafirii nu țin de foame. Nici eu și nici băiatul meu nu ne hrănim cu trandafiri, și dispăru în holul care dădea spre stradă.

Peste cîteva săptămîni am dat peste numărul ei în cartea de telefon a New York-ului. Am format numărul și, îndată ce i-am auzit glasul, îmi dispăru orice îndoială.

— Cine-i la telefon, vă rog?

Cînd m-am prezentat zise cu glas rece:

— A, sînteți bărbatul cu trandafirii?

— Da.

Eram curios să știu cum se simte și ce mai face copilul.

— Nu murim de foame. Chiria o avem plătită la zi.

Dacă ar fi reușit să se angajeze undeva, mi-ar fi spus imediat. N-am îndrăznit s-o întreb de unde are bani. I-am spus, în schimb, că ar fi păcat să petreacă acasă o zi atît de frumoasă în locul unei plimbări prin parc cu Jerry.

— Dacă ați fi sunat un piculeț mai tîrziu nu ne-ați mai fi prins. Eram tocmai în fața ușii.

— Dar astă seară veți fi acasă?

Ezită să răspundă. Se auzea cum socotea ceva. În cele din urmă mă întrebă:

— Ați cumpărat deja trandafirii?

— Am în glastră un buchet imens. Ne-am înțeles?

— Ne-am înțeles.

Glasul ei suna mai prietenos. Continuă :

— Din întîmplare, astă seară am puțin timp liber. Jerry merge la tata, iar eu mă întorc acasă pe la șapte. Trandafirii vor ține pînă atunci ?

— Bineînțeles ! Am asigurat-o că nu mai am alții. Pe aceștia îi cumpărasem acum cinci ore.

*

Nu-mi amintesc ce am făcut cu trandafirii, dacă i-am aruncat jos, în fața mașinii, în fața ușii lui Abigali sau i-am uitat la Comisariatul de poliție. Nu-mi pot aminti pentru nimic în lume ce s-a petrecut cu ei, cu toate că restul lucrurilor îmi sînt cît se poate de clare. Știu doar că, la interogatoriu, trandafirii n-au jucat nici un rol.

La poliție m-au reținut pînă după miezul nopții și s-au convins, după multe eforturi, că depozițiile mele erau adevărate. Abia în momentul cînd îmi dădură drumul își puseră problema că s-ar fi putut ca ea să fi fost omorîtă în timp ce eu mă aflam în hotel. Se opriseră asupra numelui ei, a legăturilor pe care le avea la New York și New Orleans. Știam prea puține lucruri de acest gen, așa că le-am spus numai numele teatrului unde jucase și pe cel al soțului.

În cele din urmă, polițiștilor li se păru că altceva ar putea avea o importanță mai mare.

— Așadar, scotea bani prin intermediul telefonului. Cît lua ?

— Nu știu.

— Cu toate astea i-ați făcut o propunere.

— Niciodată.

— Ea voia să se răzbune, pe cine ?

— Pe toţi bărbaţii.
— New York-ul e plin de bărbaţi. Numiţi-ne cîţiva!
— Nu-i cunosc.
— Şi acum, daţi-i drumul. Spuneţi !
— Nu aveţi dreptul să vă purtaţi aşa cu mine. Am venit aici de bună voie. Degeaba trageţi de mine.
— Asta o să vedem noi, spuse anchetatorul umblînd la magnetofon şi uitîndu-se peste umăr la mine. Înainte de a vă lăsa să plecaţi, mai cîntaţi-ne încă o dată cîntecul acela. Dar cuvînt cu cuvînt, din clipa cînd aţi intrat în cameră pînă aţi telefonat la poliţie. Sînteţi pregătit ? Începeţi !

Dădu drumul magnetofonului. Banda se derula încet. Am respirat adînc, iar de pe frunte începură să mi se prelingă pe faţă broboane reci de transpiraţie. Am oftat. Toate răspunsurile mele înregistrate pe bandă încep şi se sfîrşesc cu oftaturi. „Am mai aruncat o privire portarului, care mă sfătui să mă întorc, de parcă aş fi avut de gînd să vizitez un bolnav de lepră. În zadar am încercat să aflu cauza. Am luat-o la fugă pe scări, în sus, şi am ajuns pe coridor în faţa uşii de la camera ei. Am bătut de pomană în uşă, n-a venit nimeni să-mi deschidă. În sfîrşit, m-am izbit cu putere în uşă. Aceasta cedă repede. Am intrat şi ochilor mei li se oferi o imagine de groază : Abigali zăcea întinsă pe podea cu capul într-o băltoacă de sînge. Avea bluza ruptă, sînii şi coapsele dezvelite..."
— Apoi aţi dispărut şi ne-aţi telefonat.
— Da, chiar aşa.
— În afară de portar, v-a mai văzut cineva ?
— Nimeni.
— Şi n-aţi strigat după ajutor sau...
— În cameră domnea o linişte de mormînt.

— Dar portarul susţine că a auzit strigăte în timp ce dv. urcaţi scările...

— Se poate ca strigătele ei să-i fi răsunat în minte ca şi cînd ar fi fost propriile lui strigăte. Altă explicaţie nu există...

— Se poate, adăugă unul dintre cei care interogau şi mă privi fix. Este într-adevăr de neînţeles. A strigat o jumătate de oră după ajutor, faptul este dovedit de mărturiile a şaptesprezece martori. Dar cum este posibil că n-a ajutat-o nici unul ?

Cei patru poliţişti schimbară între ei priviri triste.

— Sincer vorbind, zise unul dintre ei întorcîndu-se spre mine, trăim doar la New York. Oamenii din acest oraş aleargă îndată ce aud un glas cerînd ajutor. Dar aleargă în direcţie opusă !

CINCI ORE DE GROAZĂ

de

HARRY GLOESNER

Sergentul de poliţie Jerry Colman stătea pe malul lacului Indian cu undiţa în mînă, cu pantalonii suflecaţi pînă la genunchi şi cu picioarele lăbărţate atîrnîndu-i în apă. De parcă în felul acesta voia să atragă peştii. Într-un timp relativ scurt, scoase din apele lacului doi păstrăvi minunaţi şi un ţipar.

Jerry Colman era cît se poate de mulţumit de sine şi de lume. Timpul era minunat şi el mai avea în faţă încă trei săptămîni de concediu, lipsite de griji. Trei săptămîni fără criminalişti, fără păsările de noapte ale marilor oraşe. Linişte, libertate, singurătate... Începu să fluiere o melodie veselă. Întinse mîna după o cutie cu bere din care, după ce o deschise, sorbi cu sete lichidul rece şi spumos.

Cutia goală o aruncă departe, pe suprafaţa lacului. Scoase pistolul său de 38 mm şi cu trei focuri trimise cutia undeva pe fundul lacului. Dar, pentru ca nici plămînii să nu rămînă nesatisfăcuţi, îşi scoase o ţigară, o puse frumuşel între buze, şi, deodată, se cutremură : pe oglinda apei, drept în faţa lui, apăru, alungindu-se, umbra unui bărbat !

Acesta era ultimul lucru de care Jerry Colman îşi mai aducea aminte. În clipa următoare, asupra capului lui căzu o lovitură puternică de pumn şi el îşi pierdu cunoştiinţa...

Cînd se trezi, privi mirat în jur căci se afla într-o poziție foarte puțin obișnuită, care nu-i era de loc plăcută : era legat cu spatele la perete, în coliba pescărească, pe care o închiriase pentru concediu. Dar cum stătea ! În jurul gîtului avea un lanț care, cu fiecare mișcare a capului, se putea strînge, sugrumîndu-l. În față se găseau două canistre cu benzină, iar între ele o cutie din care se auzea un tic-tac de ceasornic. Pe lîngă toate astea se mai afla un bărbat nebărbierit, care fluiera a pagubă. Ținea în mînă pistolul lui Jerry.

— Ce părere ai, nene ? izbucni, rîzînd, nebărbieritul. Ai revenit iarăși pe pămînt ?

— Cine ești dumneata și ce dorești de la mine ? Ce vrei ? strigă Jerry Colman nu fără o anume neliniște în glas.

— Colman, chiar trebuie să-ți spun cine sînt ? întrebă bărbatul acela nebărbierit și făcu un pas înainte. Încă nu m-ai recunoscut ?

După foarte puțin timp adăugă :

— Ar trebui să-l recunoști, totuși, pe omul care a stat cinci ani în celula morții pentru o crimă pe care tu ai săvîrșit-o !

Jerry Colman păli.

— Dumneata ești, Tom Burke ? Cum ai ajuns aici !

— M-au ajutat să evadez niște buni prieteni, care erau convinși de nevinovăția mea. Și acum mă aflu aici pentru a mă răfui cu tine, Colman ! Vezi cutia aia dintre canistrele cu benzină ?

Jerry nu răspunse, încuviință doar din cap. Pe frunte îi apărură primele broboane reci de sudoare.

Nebărbieritul continuă :

— În cutia asta se află o încărcătură de exploziv care acționează la ceas. Tom Burke rîse drăcește.

Peste cinci ore, adică exact la 12, ceasul va provoca explozia... Cele două canistre cu benzină vor lua foc și vor schimba coliba într-o mare de foc... iar dumneata, domnule Colman, vei arde în această mare ! Eu am îndurat cinci ani de groază și de remușcări în celula morții, dumneata numai cinci ore... Natural, există și posibilitatea de a-ți salva pielea ; îmi vei spune unde ai ascuns cei 800.000 dolari pentru care l-ai împușcat pe Frank Harris !

— Nu am nici un ban, se apăra Jerry Colman, iar pe Frank Harris nu eu l-am împușcat, ci dumneata, Tom Burke !

— Știi, la început, așa am crezut și eu, remarcă nebărbieritul, dar mai tîrziu, cînd am pus cap la cap unele elemente după importanța lor... Era însă prea tîrziu căci mă aflam deja în celula morții... Știi ce, am să-ți povestesc pe larg tot ce s-a întîmplat, spuse Tom Burke și își aprinse o țigară. Acum cinci ani, în noaptea aceea, eu și prietenul meu, Mark Slade, ne-am furișat în clădirea lui „Federal Reserve Bank", din San Francisco... După două ore în care am transpirat din greu, am reușit, în sfîrșit, să deschidem casa principală, colosul acela. În momentul cînd toți banii erau puși în saci și ne pregăteam să dispărem, ne-ați surprins. Dumneata și colegul dumitale, Frank Harris, ne-ați surprins. S-au schimbat focuri de pistol, îți aduci aminte ? Mark Slade a fost rănit mortal, eu am încercat să fug. Un glonte mi-a străpuns umărul din care cauză am scăpat pistolul. Cu toate astea am reușit să fug... Ai luat atunci revolverul meu, l-ai împușcat pe colegul Frank Harris și ai ascuns captura noastră : cei 800.000 de dolari. În fața superiorilor ai susținut că eu l-am împușcat pe Frank Harris și că am fugit cu prada...

Tom Burke trase cu sete din ţigară şi continuă :

— Cîteva zile mai tîrziu am fost arestat. Credeam şi eu că sînt ucigaşul lui Frank Harris. M-am trezit abia în faţa completului de judecată : mi-am amintit foarte clar că am tras numai trei focuri, iar arma mea a fost găsită complet descărcată ! Şi cum nu am luat nici unul din cei 800.000 de dolari atunci cînd am fugit, înseamnă că numai dumneata, Jerry Colman, ai putut lua sacul cu banii ! Aşa că spune unde sînt ascunşi, altfel... amin !

Înspăimîntat de moarte, Jerry Colman se zbătea zadarnic în fierul care-l ţinea imobilizat.

— Nu am nici un ban ! Nu eu l-am împuşcat pe Frank Harris, ci dumneata, tribunalul a înlăturat orice îndoială ! Ce mai scorneşti, acum, Burke ? Ai înnebunit de vii cu halucinaţii de astea ? !

— Nu, nu, Colman, n-am înnebunit. Dumneata şi numai dumneata l-ai putut omorî pe Harris. Dar asta este treaba dumitale, ca să fiu drept, pe mine mă interesează numai banii... Ascultă, ies şi mă plimb puţin prin pădure. Mai ai exact patru ore şi douăzeci de minute, timp de gîndire. Cînd o să mă întorc, îmi vei povesti pe larg cum s-a desfăşurat toată acţiunea dar şi unde ai ascuns banii... La revedere, Colman ! Sper să mă întorc la timp, ştii, în ultima vreme ceasul meu rămîne în urmă...

După plecarea lui Tom Burke, Jerry Colman încercă zadarnic să se elibereze din legătură. Cît s-a mai chinuit... totul a fost în van, cu toate că transpirase din belşug !

Şi timpul trecea. Secundele i se păreau minute, minutele ore. Tic-tacul monoton al maşinii infernale dintre cele două canistre cu benzină îl făcea să se simtă la marginea disperării. La un moment dat, i

se păru că mașina infernală era gata-gata să explodeze. Încercă zadarnic să o îndepărteze, cu picioarele, dintre canistre. Cel mai groaznic era însă faptul că nu știa cît e ceasul. La al lui nu se putea uita căci Burke îl legase cu mîinile la spate... I se părea că de la plecarea lui Burke trecuse o veșnicie...

Cu scurgerea fiecărui minut dorea tot mai mult ca Tom Burke să se întoarcă, chiar dacă în sinea lui îi era teamă de el. Tom Burke era totuși singurul om din lume care ar putea să-l salveze.

În fine, cînd mai erau vreo zece, douăsprezece minute, intră în coliba pescărească și Tom Burke. Îl găsi pe Jerry Colman schimbat, de nerecunoscut. În mai puțin de cinci ore de groază îmbătrînise cu ani întregi și acum părea un neputincios cu toate că sîngele îi pulsa fierbinte în vine.

Sub ochi avea cearcăne adînci, de culoare neagră-vineție.

— Fie-ți milă, Burke! Voi face tot ce vei dori, numai oprește, pentru numele lui Dumnezeu, mașina aia infernală! se rugă Jerry cu glas de nerecunoscut.

Tom Burke se aplecă și opri ceasul. Tic-tacul amuți. Zise apoi rece:

— Unde ai ascuns cei 800.000 de dolari?

Jerry Colman izbucni parcă ușurat:

— Cam la douăzeci de pași de colibă se află o stîncă lîngă care se găsește un bolovan. Rostogolește-l și vei găsi sub el cei 800.000 de dolari. Du-te și te vei convinge!

Tom Burke zîmbi mulțumit și înfipse o țigară aprinsă între buzele lui Jerry Colman. Se interesă apoi:

— Dar cu Frank Harris cum a fost ? De ce l-ai împuşcat ? Vorbeşte, Colman, dar să spui numai adevărul !

Jerry Colman începu să vorbească trăgînd cu sete din ţigară :

— ...împreună cu Frank Harris v-am surprins atunci la bancă. Pe dumneata şi pe Mark Slade. În timpul schimbului de focuri, Slade a fost rănit mortal, prăbuşindu-se în faţa casei cu bani... Eu m-am luat după dumneata, te urmăream. Am călcat însă pe pistolul pe care tocmai îl pierduseşi. Mi-am luxat puţin piciorul aşa că nu am mai putut continua urmărirea... Am ridicat pistolul şi m-am întors la Frank Harris. Stătea aplecat şi răscolea în sacul cu bani. Să-l fi văzut cum îi luceau ochii... „Dacă ar fi ai noştri, am avea cu ce trăi, fără griji, pînă la adînci bătrîneţe..." Ascultă, Frank, i-am spus, o astfel de posibilitate ţi se oferă o singură dată în viaţă ! Pe scurt, i-am propus să ascundem banii şi să-i împărţim mai tîrziu, cînd s-or mai linişti lucrurile. La început se părea că-i de acord, dar cînd am întins mîna spre sac parcă îşi schimbase hotărîrea. Apucase sacul ca şi cînd ar fi vrut să-l tragă din faţa mea...

Jerry Colman se opri o clipă apoi continuă :

— După aceea s-a petrecut ceva ce nici astăzi nu pot să înţeleg... Totul a fost ca într-un vis... L-am împuşcat pe Frank Harris, colegul meu, cu pistolul dumitale. După ce l-am împuşcat, am ascuns sacul cu bani în maşina noastră de patrulare şi am dat alarma la postul de poliţie. Le-am spus că Frank Harris a fost împuşcat de unul din hoţi, care a dispărut cu prada.

Tom Burke zîmbi satisfăcut.

— Vezi, Jerry Colman, din toată comedia asta n-am avut nevoie decît de mărturisirea dumitale ! Mi-ai căzut în plasă, Jerry Colman !

Şi îi explică îndată :

— În aceste canistre nu se află nici o picătură de benzină, ci apă obişnuită din lacul de alături. Şi nici în cutia din mijloc nu se află o maşină infernală ci un ceas deşteptător... În afară de asta, mai este şi magnetofonul care a înregistrat mărturisirea dumitale...

Dar aceasta n-a fost totul. Tom Burke continuă :

— Şi acum, Colman, încă o surpriză : eu nu sînt Tom Burke, ci fratele lui, Sam Burke ! Aceasta era singura posibilitate de a dovedi nevinovăţia fratelui meu şi de a-l salva de camera de gazare în care vei poposi, cît de curînd, dumneata, Jerry Colman !

O CRIMĂ DIN GREȘEALĂ

de

ROBERT KELLOG

Ieşi din baie goală. Cînd mă observă, se repezi după halatul aruncat pe pat. Am zîmbit şi i-am prins mîneca halatului. Lupta pentru frunza de ficus n-a durat prea mult, căci mîna ei delicată, pe care niciodată n-ar fi crezut-o atît de puternică, se ridică și căzu cu zgomot pe obrazul meu. Mă duru pînă la rădăcina părului. Obrazul stîng îmi arde dureros de tare.

— Porcule ! scrîşni ea printre dinţi, nu-s nici trei săptămîni de cînd ţi-ai acoperit soţia cu pămînt şi nu te opreşte nici faptul că, din întîmplare, soţia ta mi-a fost soră !

Am încercat să zîmbesc.

— N-o lua așa în tragic, dar în lume și în fața admiratorilor tăi apărem ca soţ şi soţie...

— Afară !

De mirare că n-am dat peste chelner în momentul cînd am ieșit pe coridor. Îmi părea că mi se aprind obrajii. Lovitura primită o simţeam ca pe un stigmat.

Atunci am înțeles la ce visau milioanele ei de admiratori. Și eu visam în ea pe soţia mea.

Eram la „Hotelul Metropol", noi doi și încă șaizeci de figuranţi ai societăţii „United Films". Cel puţin jumătate din ei erau de prisos. Singura lor activitate era să încaseze onorariile. Steaua de cinema

era soția mea, franțuzoaică și, de mai bine de doi ani, idolul maselor, urmașa legitimă a lui Brigitte Bardot, după cum scriau ziarele. Ea avea contract cu „United Films“, iar eu, pe post de soț-prinț, o acompaniam, mai bine zis trebuia să o acompaniez peste tot.

Îmi ajunseseră toate pînă la gît. În spatele zîmbetului cu care m-am obișnuit în ultimul timp, se ascundea, de fapt, un cîine bătut. Mă consolam cu whisky. Voiam și acum să beau whisky, dar barul hotelului nu mă ispitea. Era un fum de țigări și de pipă de-l puteai tăia cu cuțitul. Fețele celor din echipa de filmare erau palide, ședeau toți la un loc, dar se aveau ca pisica cu cîinele. Între acești oameni se desfășurau cele mai teribile partide de intrigi, însă, în timpul filmărilor, disciplina rămînea disciplină.

Eram la Nisa. Am alergat afară în întunericul negru-albastru al Mediteranei. Sufla o briză plăcută. Am străbătut toată Nisa nocturnă și m-am oprit la un bar trist, unde m-am așezat pe un scaun înalt. Barmanul, un băiat mai în vîrstă, cu ochii adînciți în orbite, era preocupat numai de sticlele lui.

Cu un „santé“, abia perceptibil, îmi turnă whisky în pahar. Ședeam îngîndurat și beam. Abia după aceea am simțit că cineva se așezase pe scaunul alăturat. N-am văzut însă pe nimeni.

Se auzi totuși un glas :

— E dezgustător ca bărbatul să nu se poată culca cu propria-i soție !

Să tot fi avut vîrsta mea. Era înalt și puternic, bronzat de soare. Hainele lui roase, din piele fină de Cordoba, miroseau puternic a tutun, iar fața lui de pirat, bătută de vînturi, se strîmba la mine.

— Numai să nu-ţi pierzi capul, Barr. Micuţa o să primească ceea ce i se cuvine. Acum pluteşte la suprafaţă, dar mai jos, pe apă, o aşteaptă rechinii.

Scrîşni din dinţi şi continuă :

— Unul din rechinii ăştia sînt eu !

— Vorbiţi totdeauna în cuvinte încrucişate ? l-am întrebat. Am băut whisky-ul şi i-am făcut semn barmanului.

Faţa de pirat se înclină. Era blestemat de sigură, ca a unui om care-şi cunoaşte viitorul şi care plăteşte destinului :

— Sînt Alec Walker, reporter la „Weekly", iar despre povestea asta ştiu totul.

Făcea aluzie la steaua de cinema, la soţia mea. Îmi venea să-i cîrpesc o palmă, dar parcă n-aveam suficient curaj şi, în plus, începuse să-şi facă efectul şi whisky-ul.

— Invitaţi-mă la un pahar, continuă el liniştit. Invitaţi-mă şi vă spun tot ce ştiu. Dar cel mai mult vreau să vă spun de ce vreau să stau de vorbă tocmai cu dv.

Servi gin cu citronadă. Cubul de gheaţă îl băgă direct în gură. Cînd începu să vorbească, gheaţa îi clănţănea între dinţi.

— Despre dv., începu el, şi despre marea artistă Madeleine Devill s-a scris pînă acum destul. De altfel, dv. n-ar trebui să vă mai repet lucruri pe care le cunoaşteţi foarte bine.

De data asta avea dreptate. Despre nunta noastră, de acum un an, ziarele au scris cu titluri de-o şchioapă : „Devill s-a căsătorit cu un necunoscut profesor de golf", „Nuntă ca-n poveşti la Long Island". De atunci a început, de fapt, epoca mea de soţ-prinţ, o perioadă amară şi foarte tristă. Zburdam în jurul

soției ca un lacheu, dar nimeni nu știa că ea mă plătea pe lună cu 50 de dolari. 50 de dolari pe lună!

Walker se strîmbă.

— O regretați mult?

— Dacă o regret? am sărit eu, pe cine să regret?

— Pe moartă!

— Care moartă?

Strîmbătura i se întinse pînă la urechi.

— Ascultați, domnule Barr, dumneavoastră, ca și mine cunoașteți adevărul. Madeleine Devill este moartă și toată comedia asta, ce se joacă azi, nu-i decît înșelătorie și inducere în eroare a publicului. Ceea ce fac astăzi hienele astea din lumea filmului nu-i decît o ponegrire a cadavrului ei!

— Nu înțeleg nici un cuvînt din tot ce-mi spuneți, am mormăit, dar ceva rece îmi alerga deja pe șira spinării.

— Soția dumitale, domnule Barr, a murit într-un accident, nefericit, acum trei săptămîni. A murit la Long Island, nu departe de Mastic Beach. Îmi imaginez perfect ce înseamnă asta pentru dv.: sfîrșitul unei vieți de huzur! Pînă acum ați dus o viață la înălțime, cu bucurii și tot ce v-ați dorit. Și acum, dintr-o dată, iarăși în stradă! Recunosc, trebuie să fie foarte deprimant...

Mîinile îmi tremurau. Le-am băgat în buzunare și m-am uitat, neînțelegînd nimic, la Walker. Acesta continuă:

— Și acum, domnule Barr, norocul vă surîde pentru a doua oară. Devill tocmai a terminat superlimonada asta, așa numitul „cel mai mare film al tuturor timpurilor". Omule, știi, cu groaza asta de bani care s-a aruncat pentru reclama filmului ar fi putut să fie hrăniți toți copiii care flămînzesc astăzi în lume.

Nu-i de mirare că producătorii filmului ar pieri dacă steaua lor ar deceda subit. Din afacerile de milioane abia dacă ar mai rămîne cu ceva bancnote... dacă natura nu le-ar fi făcut o dubletă cum se întîmplă o dată la 24 de ani : sora Madeleinei, cea geamănă, seamănă cu ea ca două picături de apă, chiar dacă nu-i nici pe jumătate talentată ca artista.

— N-are nici un sens tot ce-mi spuneţi !

Îşi aţinti privirea undeva pe nasul meu.

— Pînă atunci Susanne Devill a dus o viaţă liniştită, departe de showbussines-uri, ascunsă complet de sora ei într-o periferie a Parisului. Cineva îmi povestea că cele două surori nici nu se vedeau, zise scărpinîndu-se după ureche şi continuă : Vezi, astfel de lucruri se petrec pînă şi cu două surori gemene. Noroc că şi Susanne Devill a urmat cursurile de actorie şi asta sub influenţa enormului succes repurtat de sora sa. E-o minune că pînă acum n-a apărut pe nicăieri. Ba, aş merge pînă acolo şi aş spune că însăşi Medeleine o plătea ca să nu se arate...

Despre existenţa Susannei şi despre faptul că Madeleine o ţinea ascunsă de lume am aflat abia după moartea Madeleinei. Am tăcut însă.

Barmanul îşi întinse urechile de parcă ar fi fost telescopice.

— ...iar acum Susanne trăieşte ca şi cum ar fi Madeleine Devill, continuă Walker. Tare aş vrea să ştiu cum aţi îngropat-o pe Madeleine la Long Island...

Aş fi putut să-i povestesc, dar am tăcut. Cînd mîinile mi se mai liniştiră puţin, am băut ce mai aveam în pahar.

— Nu vi se pare, domnule Walker, că aţi scornit o poveste cît se poate de tîmpită ?

Acesta urmări o clipă o muscă ce se îndrepta spre tejgheaua barului, apoi dădu din cap ca şi cînd m-ar fi aprobat.

— Ştiu, n-o pot dovedi. Nu încă... Ce-ai zice dacă ne-am apuca amîndoi să scriem... Aş publica-o eu sub numele dv. Ar face senzaţie şi am realiza şi un serial. Viaţa dv. cu artista... Moartea ei curată... Am putea face pe chestia asta o grămadă de bani. Ştii, Barr, acum jucaţi amîndoi rolul de păpuşi, dar n-o să mai meargă mult. Vă jucaţi de-a căsnicia fericită cu o femeie care nici măcar nu se consideră soţia dv., după cum nici nu este... Sînt convins, domnule Barr, că aţi încercat, dar... Aveţi locuinţă comună cu puicuţa asta, şedeţi la aceeaşi masă, iar în faţa lumii vă ţineţi de braţ. Dar atît !

— Căraţi-vă ! Nebunia dv. mă plictiseşte din cale-afară !

Scrîşni din dinţi.

— Nu mă întrebaţi cît am alergat şi cît am transpirat ca să strîng atîta material pînă astăzi ? Să ştiţi că sînt foarte aproape de ţel. Nimeni nu poate să mă oprească sau să mă dea înapoi. Gîndiţi-vă, aşadar, la propunerea mea !

Am aruncat banii pe tejghea, m-am ridicat şi am părăsit barul.

Patru zile mai tîrziu l-am întîlnit pe plajă pe Tonny Harris, bosul atotputernic al lui „United Films", omul care avea un permanent contact cu lumea presei. Am tras scaunul lîngă al lui şi am urmărit împreună, sub razele soarelui, defilarea fetelor în bikini. L-am întrebat apoi :

— Aţi reuşit cu Walker ?

— Blestemată istorie ! răspunse. Tare aş vrea să ştiu de unde a aflat tînerelul acela !

Îmi citi nerăbdarea pe faţă.

— I-aţi închis gura?

— Crezi că se putea cu bani? Bineînţeles că am încercat, dar n-a fost sensibil!

Tonny rîse.

— De ieri zace la spital. Comoţie cerebrală! Faţa îi arată de parcă ar fi trecut un tăvălug peste ea. Sărmanul! Se pare că şi acolo sînt oameni răi... După cum am fost informat, Walker a fost atacat prin surprindere...

— Hm, asta-i numai o amînare...

Tonny dădu din cap a neştiinţă.

— Nu cred să mai rişte încă o lecţie.

— În nici un caz nu trebuie s-o facă publică!

— Doamne fereşte! Doar toţi care ştim de povestea asta ne riscăm capul şi gîtul. Nu numai pentru că am făcut dispărut cadavrul, dar am şi acţionat de parcă Madeleine ar trăi încă. Poliţia ar putea să ne reţină pentru că am tăinuit crima sau ceva asemănător.

— Crimă? am tresărit eu. Aţi înnebunit? Cum aţi ajuns la crimă? Madeleine a căzut de pe stîncă, totu-i doar cît se poate de clar!

Tonny se uită la degetul arătător de parcă atunci şi l-ar fi văzut pentru prima dată în viaţă.

— Sînteţi atît de sigur? Madeleine a fost găsită, sub stîncă, cu craniul zdrobit. Ştim că-i plăcea foarte mult să se plimbe pe stîncă, să facă plajă la soare. Era pricepută, sportivă şi puţin cam uşuratică. Nu, ea n-a fost în stare de aşa ceva. Ţinea prea mult la viaţă...

— Și dumneata crezi, l-am întrebat cu glas sugrumat de emoție, că aș putea arunca pe cineva de pe stîncă ?

Tonny ridică din umeri.

— Ascultă, Robby, nu ne jucăm de-a v-ați ascunselea. În viața particulară artista era o bestie. Își făcea mereu alți și alți dușmani. Apoi, n-aș vrea s-o vorbesc de rău pe moartă, dar cred că avea un complex, de asta era așa...

— N-a avut niciodată nevoie de psihiatru !

— Am crezut că vi s-a destăinuit cumva, continuă Tonny, dar cînd îmi văzu fața acră și dură adăugă : Fără astea, în căsnicia dv. totul ar fi fost în ordine...

— A fost o dragoste fierbinte, am recunoscut, cel puțin în primele zile...

Tonny luă o țigară și o udă la ambele capete.

— Jucăm o carte riscantă, Robby, dar despre treaba asta știm numai noi doi, Susanne și cei doi... Dacă vom reuși să păstrăm secretul mai departe, nu se va întîmpla nimic...

— Uiți de Walker !

Tonny suspină.

— De unde a aflat ? Stînca aceea este destul de ascunsă... în afară de noi nimeni n-a văzut cadavrul... Și tinerii aceia doi care au îngropat-o. Cine știe, poate...

Pe Madeleine am îngropat-o la Brooklyn într-o noapte ca păcura. Doi băieți, pe care i-am găsit în cimitir, au deschis un mormînd proaspăt, l-au adîncit cu doi metri, au așezat sicriul cu corpul Madeleinei, l-au acoperit cu pămînt, iar peste el au așezat sicriul găsit acolo. M-am interesat cine era în acest sicriu : un măcelar din Brooklyn, mort pe cînd sacrifica un animal.

Despre mine, ce poţi să vă spun ? Eram pur şi simplu îngrozit cînd Tonny o scosese pe Susanne şi o prezentase drept Madeleine. Steaua nu trebuia să dispară, cel puţin atîta timp cît mai farmecă încă lumea, atîta timp cît se menţine psihoza în jurul Madeleinei Devill, atîta timp cît filmele ei aduc reţete record.

Mai eram îngrozit şi dintr-un alt motiv : nu voiam să acţionez împreună cu altcineva. Aş fi vrut să dispar, dar nu aveam nici un cent. Prin testament, Madeleine îmi lăsa totul şi numai pentru cele două asigurări pe viaţă ale ei aş fi putut încasa două milioane de dolari. Dar Asigurările n-au aflat de moartea ei... Şi uite aşa am fost nevoit să mă mulţumesc cu salariul pe care mi-l plătea „United Films" pentru calitatea mea de „soţ-iubitor".

Bani lichizi mi-a lăsat cît se poate de puţini. Fără semnătura ei nu puteam face nimic, dar acum era Susanne şi avea în mîini toate sforile...

Nu o dată mi-a trecut prin cap ideea să o fac să explodeze şi să-i cîştig în felul acesta milioanele. Dar nu mă sfătuisem cu „United Films". Cînd am stricat relaţiile cu ei eram într-o stare aproape de deznădejde, cu toate cele două milioane de dolari.

N-am să uit niciodată cum a fost atunci cînd am întîlnit-o pentru prima dată pe Susanne. Tonny îmi pregătise această întîlnire. Incredibila lor asemănare m-a şocat. Madeleine a înviat din morţi ? Pînă şi glasul îi era la fel de melodios ca al ei. M-am îndrăgostit îndată, dar mi-am dat seama cît de mult eram dependent de ea.

Susanne lucra din greu, trăia ca o călugăriţă, fără să aibă raporturi sexuale cu cineva. Nici măcar din-

tre acelea mai tainice. Nimeni nu ştia mai bine decît mine toate astea, căci singura mea activitate era să fiu tot timpul pe urma ei. Poate odată, mă gîndeam eu, vor dispare din ea toate astea şi voi putea trezi în Susanne femeia şi atunci voi avea mai multe şanse.

*

Poliţistul răsfoia într-un registru.

— Cum aţi spus că se numeşte tînărul ?

— Alec Walker, am răspuns. Este american, reporter. Au tăbărît asupra lui şi de aseară zace într-un spital. Tare aş vrea să ştiu în care anume, ştiţi, sînt prietenul lui şi aş vrea să-l îngrijesc.

Poliţistul scoase din buzunar o batistă cu dungi şi, căutînd vădit îngrijorat în registru, se şterse cu ea după ceafă.

— Îmi pare foarte rău, domnule, dar nu vă pot fi de nici un folos. N-avem nici o declaraţie în acest sens. S-ar putea însă să vină... Şi au năvălit pe el ? Şi l-au bătut ? Dacă l-au răpit ?

— Nu ştiu... am şuierat printre buze. Ar putea fi ceva din cauza vreunei femei, Alec este... doar ştiţi şi dv. cum se întîmplă cînd vine cineva pe Riviera. Îşi închipuie că toate femeile pe care le întîlneşte sînt...

Poliţistul dădu din cap.

— Oh, avem o grămadă de încurcături, domnule.

Cînd am părăsit clădirea Prefecturii aveam capul plin de gînduri : mi-a dat Tonny Harris informaţii false ? Doar mi-a spus că pe Walker l-au găsit nişte poliţişti care l-au transportat la spital fără cunoştinţă. Mai mult ca sigur că Walker avea actele

asupra lui și, în cazul acesta, ar trebui să se știe ceva și la poliție.

Walker mă neliniștea întrucîtva. Doream să discut cu el.

Am intrat la „Hotel Metropol" și am cerut un whisky. Era ora prînzului și barul era gol. În mijlocul salonului am rămas ca o statuie : prin ușa deschisă se putea vedea barul, iar după tejghea stăteau într-o veselă bună dispoziție el și Alec Walker. Șușoteau ceva confidențial, așa că barmanul nu putea auzi nimic.

Am alergat pe scări. Am intrat în apartamentul meu și m-am plimbat dintr-un colț într-altul ca un tigru. În cap mi se învîrteau tot felul de gînduri. Tonny a mințit ? De ce ? N-a avut loc nici un atac, iar Walker n-a fost bătut. Dacă s-au înțeles asupra afacerii ? Dacă reporterul s-a lăsat plătit ?

În după masa aceea, Susanne filma pe plajă. Cînd l-am întîlnit pe Tonny, el m-a asigurat, bătîndu-mă prietenește pe umăr, că totul este în cea mai desăvîrșită ordine.

Prevăzusem bine, cu timpul ne-am obișnuit unul cu celălalt, mai bine zis Susanne a devenit mai înțelegătoare. Nu se mai juca de-a-ndrăgostiții. Pe scurt, ardeam ! Ea simțea că o doresc așa cum nici un bărbat n-a dorit vreodată o femeie.

În seara aceea — se împlineau exact treizeci de zile de la moartea Madeleinei — Susanne lăsase întredeschisă ușa de la camera ei.

În momentul cînd am intrat, ea ședea pe marginea patului într-un halat alb de mătase și se juca cu ultimele raze de soare. Din balcon adia un parfum plăcut, iar în ochii ei dansau lumini sălbatice.

Ştiam că pe faţa mea era scris totul. Şi mai înainte de a apuca să-i sărut mîna se întinse pe pat. Halatul i se desfăcu. Stătea întinsă goală în faţa mea, cu trupul ei frumos bronzat, cu sînii ca de marmoră. O priveam şi înghiţeam în sec. Îmi plimbam privirea pe corpul ei şi deodată parcă m-a lovit ceva.

Nu, nu era nimeni acolo, nimeni nu mi-a dat în cap. Inima mi s-a oprit, iar stomacul mi s-a întors pe dos. Pe coapse avea două cicatrice. Sîngele mi-a îngheţat în vine. Mi-am aruncat privirea asupra cicatricelor, îmi înghiţeam saliva. Am vrut să spun ceva, dar nu ştiam ce.

— Criminalule ! strigă ea deodată. Criminal şi idiot al idioţilor ce eşti !

În clipa aceea îmi căzu un văl de pe ochi. Nu pe Madeleine am aruncat-o de pe stîncă, ci pe sora ei, Susanne, iar de la moartea ei Madeleine juca rolul sorei sale şi eu, ca un idiot ce sînt, am considerat-o timp de treizeci de zile pe soţia mea drept alta.

Am auzit paşi pe balcon. Deodată, de lîngă uşă, se desprinse un poliţist. Se auzi zornăit de cătuşe. Madeleine horcăia în pat ţinîndu-se cu mîinile de gît.

— Un doctor, chemaţi repede un doctor ! strigă Tonny Harris. Chemaţi repede un doctor ! Vagabondul acesta aproape că a sugrumat-o !

Cînd am traversat holul hotelului l-am zărit pe Walker. Atunci mi-am dat seama că el a înţeles mai repede decît mine. Aflase adevărul atunci cînd l-am zărit în bar, şoşotind ceva cu Tonny Harris.

Acum putea să-şi scrie povestea despre asasinul căruia i s-au acordat treizeci de zile de gîndire, dar care nu s-a lăsat convins nici în momentele lui de mare slăbiciune...

EMMA ZUNZ

de

JORGE LUIS BORGES

Întorcîndu-se acasă de la țesătoria „Tarbach și Loewenthal", Emma Zunz găsi în hol o scrisoare din Brazilia. Era în 14 ianuarie 1922. În scrisoare se anunța moartea tatălui său. O neliniști scrisul necunoscut al celor nouă sau zece rînduri mîzgălite, care aveau pretenția să umple o foaie. Rîndurile o anunțau pe Emma că domnul Mayer încetase din viață, în cea de a treia zi a lunii în curs, datorită faptului că înghițise o doză prea mare de veronal. Murise la spitalul Bagé. Vestea purta semnătura unui oarecare Fein sau Fain din Rio Grande, vecin de-al tatălui, care n-avea de unde să știe că-i scria fiicei defunctului.

Emma lăsă să-i cadă hîrtia din mîini. Simți mai întîi că i se face un gol în stomac, apoi că i se înmoaie genunchii. Avu o senzație de inexistență, de frig, de spaimă. Ridică scrisoarea și intră în cameră. O puse într-un sertar, de parcă ar fi cunoscut tot ce avea să se întîmple în continuare sau poate începuse să întrevadă totul.

Emma deplînse pînă la sfîrșitul zilei, în întunericul care se lăsa tot mai des, sinuciderea lui Manuel Mayer, cel care, în zilele fericite de demult, era Emanuel Zunz. Își aminti de vacanțele petrecute la ferma de lîngă Gualegnay. Încercă să-și amintească

de mama sa, de căsuța lor din Lanus, cu ferestrele galbene, pe care le-o scoseseră la licitație. Își mai aminti de proces, de scrisorile anonime primite în afacerea cu delapidarea. Îi veni în minte, și asta n-o va uita cît va trăi, că tatăl ei îi spusese în ultima seară că hoțul era Loewenthal, Aaron Loewenthal, fostul administrator al fabricii, acum unul din proprietarii ei. Emma păstra acest secret de șase ani, adică din 1916, și nu-l spusese nimănui, nici măcar Elsei Urstein, una dintre cele mai bune prietene ale sale. Își închipuia că secretul acesta era o legătură între ea și cel absent. Loewenthal nu știa că Emma cunoaște adevărul și acest lucru îi dădea Emmei un aproape imperceptibil sentiment de dominare asupra lui.

N-a închis de loc ochii în noaptea aceea, dar dimineața, cînd primele raze ale soarelui conturară dreptunghiul ferestrei, planul ei era terminat. În ziua aceea, care i se părea că nu se mai termină, încercă să se poarte cît mai normal cu putință. Prin fabrică circulau zvonuri despre grevă. Ca întotdeauna, Emma se declară, cu toată convingerea, pentru. La șase, cînd își termină lucrul, se duse împreună cu Elsa la un club pentru femei, club prevăzut cu sală de gimnastică și bazin de înot. S-au înscris și ele, silabisindu-și numele și prenumele, rîseră obligate la glumele de prost gust auzite în timpul vizitei medicale. Împreună cu Elsa și cu Kronfuss, cea mică, aleseră filmul pe care îl vor vedea duminecă după masă.

Vorbiră apoi despre băieți, capitol la care nimeni nu se aștepta ca Emma să deschidă gura. Avea să împlinească 19 ani în aprilie, dar, cu toate acestea, bărbații îi inspirau o teamă aproape patologică.

Cînd se întoarse acasă își pregăti o supă și un rasol de zarzavaturi. Mîncă și se culcă, impunîndu-și să doarmă. Și așa, obișnuită și obositoare, trecu și ziua de vineri, cincisprezece ianuarie: ajunul.

Nerăbdarea o trezi sîmbătă dis de dimineață. Nerăbdarea? Mai degrabă neliniștea că se afla în chiar ziua aceea, în sfîrșit. În „La Prensa" citi că vasul suedez „Nordstjärnan" din Malmö avea să plece în aceeași noapte de la dana numărul trei. Telefonă lui Loewenthal și-i spuse că vrea să-i comunice ceva despre grevă, fără știrea celorlalte. Îi promise apoi că o să treacă pe la biroul lui, cînd se va însera. Vocea îi tremura, tremurul acela care o prinde de minune pe o turnătoare.

Emma termină lucrul la orele douăsprezece. Împreună cu Elsa și Kronfuss, cea mică, stabiliră planul plimbării de duminecă. După masa de prînz se întinse puțin și recapitulă cu ochii închiși planul pe care-l urzise. Se gîndi că finalul va fi mai oribil decît începutul, dar el îi va oferi, mai mult ca sigur, gustul victoriei și al dreptății. Se sculă brusc, alarmată, și fugi spre sertar. Îl deschise. Scrisoarea se afla acolo unde o lăsase, ieri seară, sub fotografia lui Milton Gills. Nu dăduse nimeni peste ea. O reciti, apoi o rupse.

Ar fi greu de povestit și poate n-ar fi nici prea corect să povestim ca pe ceva real ceea ce s-a petrecut în după amiaza aceea, pentru că unul dintre atributele infernalului este tocmai irealul. Poate cineva să facă verosimilă o acțiune în care n-a crezut nici cel care a plăsmuit-o și executat-o? Poate cineva să facă ordine într-un haos pe care acum memoria Emmei Zunz îl repudiază și îl confundă?

Emma Zunz locuia pe strada Liniers, din cartierul Almagro. În după amiaza aceea se duse în port. S-a văzut, poate, multiplicată în oglinzile de pe Paseo de Julio, reliefată de lumini ori dezbrăcată de flăminzi, dar mai de crezut pare că a umblat în neştire şi nebăgată în seamă de nimeni în oraşul acela indiferent. Intră în două-trei baruri pînă cînd, în cele din urmă, îi găsi pe marinarii de pe vasul suedez. Dădu peste unul foarte tînăr, dar se temu să nu-i inspire un anume sentiment, aşa că-l alese pe un altul cu un cap mai mic decît ea şi vulgar, dar în felul acesta scîrba era desăvîrşită. Omul o conduse la o uşă şi de aici într-un vestibul unde se afla un perete despărţitor cu geamuri ca cele ale casei lor din Lanus. Mai departe o conduse pe un coridor apoi trecură o altă uşă. Nu-i greu de închipuit ce s-a petrecut după uşa aceea, dar ar fi interesant de ştiut dacă în dezordinea de senzaţii atroce şi fără noimă, Emma se va fi gîndit măcar o dată la mortul ce-i motiva sacrificiul. Eu cred că măcar o dată s-a gîndit şi tocmai în momentul acela a fost periclitat ţelul său. S-a gîndit (şi nu putea să nu se gîndească) că ceva asemănător i-a făcut şi tatăl ei mamei sale. Marinarul suedez sau finlandez (în orice caz, nu vorbea spaniola) n-a fost pentru Emma decît o unealtă tot aşa cum o unealtă a fost şi Emma pentru el. Ea îi oferi plăcerea, iar el i-a servit pentru dreptate.

. . . .

Emma se sculă şi începu să se îmbrace încet-încet. În cameră, întunericul devenea din ce în ce mai dens, culorile vii se estompau. Părăsi camera fără să fie văzută de cineva. La colţul străzii se urcă

într-un autobuz și, conform planului său dinainte stabilit, se așeză pe un loc din față, ca să nu i se poată distinge chipul. Mașina o duse prin cartiere pe care le uita de cum le vedea. Coborî în dreptul unei străzi din Warnes. Lucru ciudat, oboseala i se transforma în forță, căci o obliga să se concentreze asupra detaliilor aventurii al cărei sfîrșt și-l ascundea.

Pentru toată lumea Aaron Loewenthal apărea ca un om serios, iar pentru intimii lui, drept un zgîrcit. Locuia singur, în fabrică, la etaj. Fabrica se găsea într-un cartier mai sărăcăcios și de aceea se temea tot timpul de hoți. În curtea fabricii ținea un cîine mare, iar într-unul din sertarele biroului său — lucru știut de toată lumea — avea un pistol. La moartea neașteptată a soției sale, Gauss, întîmplată cu un an în urmă, a plîns în văzul tuturor. Banii erau adevărata lui pasiune. Cu o rușine pe care și-o mărturisea doar sieși, se simțea mai apt pentru a păstra banii decît pentru a-i cîștiga. Era teribil de mistic și își închipuia că are un pact cu Dumnezeu, conform căruia era scutit, în schimbul rugăciunilor, de a fi drept. Chel, bine clădit, purtînd ochelari fumurii, cu barba blondă, stătea în picioare lîngă fereastră, așteptînd-o pe muncitoarea Zunz cu raportul confidențial.

O văzu cum împinge poarta, pe care el o lăsase descuiată, și cum traversează curtea întunecoasă. O mai văzu cum, în momentul în care cîinele începu să latre, făcu un mic ocol. Buzele Emmei se mișcau de parcă s-ar fi rugat în șoaptă : repetau, extenuate, sentința pe care Loewenthal o va auzi înainte de a muri.

Lucrurile însă nu se petrecură așa cum le prevăzuse ea. Cu o zi în urmă ea se visa îndreptînd pistolul spre mizerabilul de Loewenthal, forțîndu-l să-și recunoască vina și expunîndu-i o teorie îndrăzneață conform căreia justiției divine îi este dat să triumfe asupra justiției oamenilor. Un singur glonț apoi și soarta lui Loewenthal va fi marcată cu roșu. Cînd se găsi în fața lui Loewenthal, Emma simți ceva mai mult decît graba de a-și răzbuna tatăl : era graba de a pedepsi ultrajul pe care-l suferise pentru a se putea răzbuna. Dar nu avea timp de pierdut cu scene ca la teatru.

Se așeză cerîndu-i, timidă, scuze lui Loewenthal. Ca o adevărată trădătoare invocă obligația de lealitate față de conducere, rosti cîteva nume lăsîndu-le pe altele să se subînțeleagă. Se opri, parcă biruită de teamă. Reuși să-l trimită pe Loewenthal după un pahar cu apă. Cînd, neîncrezător, Loewenthal reveni în sufragerie, Emma reușise deja să scoată din sertarul biroului pistolul masiv. Apăsă de două ori pe trăgaci. Mătăhălos, trupul lui Loewenthal se prăbuși de parcă fumul și cele două pocnituri l-ar fi tăiat în două. Paharul se făcu țăndări, el o privea cu mirare și ură. O înjură și pentru că înjurăturile continuau, Emma se văzu nevoită să mai tragă un glonț. Cîinele, legat în curte, începu să latre. Un șuvoi de sînge îi năvăli printre buze, murdărindu-i barba și mîinile. Emma își începu acuzația pe care și-o pregătise : „Mi-am răzbunat tatăl, nimeni nu mă va putea pedepsi..." Nu apucă însă să o termine ; domnul Loewenthal murise. Iar Emma n-a aflat niciodată dacă Loewenthal a înțeles-o ori nu.

Lătratul cîinelui îi aminti că nu era vreme pentru odihnă. Răvăși divanul, îl deschise pe mort la haină,

îi luă ochelarii fumurii și îi așeză pe dulap. Luă apoi telefonul și spuse cîteva cuvinte pe care avea să le mai repete de multe ori: „Loewenthal m-a chemat la el pentru ceva în legătură cu greva. A abuzat de mine, iar eu l-am omorît".

Povestea era încredibilă pentru că literalmente era reală. Pasul Emmei era cît se poate de liniștit. Era adevărată și pudoarea, cum adevărată era și ura ei și ultrajul pe care-l suferise. False erau doar circumstanțele, ora și unul-două nume.

MĂNUŞA

de

R. U. JOYCE

James Dunne se mai ţinea doar cu cîteva degete de parapet, dar peste o clipă căzu pe pămînt, fără cel mai mic zgomot. Privi repede în jur. Casa se afla tocmai la marginea oraşului, la o distanţă bunicică de şoseaua de la care începea grădina împrejmuită de un zid înalt de piatră. Era o noapte întunecoasă. I se părea de-a dreptul imposibil să întîlnească pe cineva la această oră din noapte, era aproape două. De toate era sigur. În timp ce alerga liniştit, peste pajişte, se minuna singur de nervii săi tari. Cîndva, în loc să lucreze la un bijutier serios din orăşelul Brampton, săvîrşise o serie de spargeri, dar timpurile acelea s-au dus demult. Lăsase în urma sa şase ani de viaţă cetăţenească ireproşabilă.

Mîna pe care o întinsese ca să se prindă de marginea de sus a zidului era puternică precum granitul. Se simţea capabil să se gîndească, cu sînge rece, la ceva nemişcat care, mai înainte, se numea Richard Strong şi care acum zăcea prăbuşit, în locul de unde el fugise, într-o baltă de sînge ce se mărea. Nu avea de gînd să părăsească locul crimei, dar împrejurările îi arătară că nimic altceva n-avea de făcut.

Chinul lui începuse cu puţin timp în urmă cînd îl întîlnise pe bătrînul acela pe care-l cunoştea de la închisoare. A urmat apoi şantajul. Afacerile lui

Dunne mergeau excelent, dar șantajistul, cu pretențiile lui, care creșteau din ce în ce, îl sugea mai mult decît putea suporta.

Încercă să-și rotunjească veniturile prin jocul hazardului, dar căzu și mai mult în mocirlă. Se găsea la marginea prăpastiei. Nu știa încotro s-o apuce și de aceea se întorsese la vechea lui îndeletnicire. Richard Strong, avocat ieșit la pensie, era cunoscut în orășel nu numai ca un mare colecționar de antichități, dar și ca proprietar al unor obiecte de aur care valorau sume fabuloase. În timpul acela Dunne strîngea aur, inele vechi, broșe, pe care le topea. Dacă ar da o lovitură în casa lui Strong va fi mult mai sigur, iar prada mult mai ușor de transportat. Să-i spargă casa era singura soluție. Cunoștea camera în care era așezată colecția, era de ajuns să se cațere puțin pe balcon pentru a ajunge la geam. La Brampton se considera că nu-i necesar să se monteze instalații speciale de alarmă împotriva hoților. În timp ce-și înfunda buzunarele cu obiectele de aur, care se găseau destule în cameră, Dunne se imagina proprietarul unei averi bunicele.

Se gîndea cum să le vîndă cînd, deodată, auzi în spatele său un respirat adînc. Se întoarse brusc și văzu ușa camerei larg deschisă și în ea pe Strong.

— Dunne ? !

Dunne tocmai privea un fel de pumnal oriental, o piesă rară. Îl avea în mînă și fără să stea mult pe gînduri, îl împlîntă în pieptul lui Strong. Asta a fost tot. Închise ușa, stinse lumina, desfăcu perdeaua și plecă pe geam, așa cum venise.

Nu simțea nici un fel de reproș. „Mai mult n-am putut face“, mormăia pentru sine, „el mă cunoștea și nu-mi rămînea decît asta sau închisoarea“. Își

aminti cum, surprins, Strong se schimbase la față și rîsese. Era convins că nu există nici un motiv pentru care ar putea fi învinuit. În interesul propriei sale securități, moartea lui Strong era inevitabilă. Nu-i rămînea de ales. „La urma urmelor, era un bătrîn ramolit, tot nu mai avea mulți ani de trăit“.

Se simțea în siguranță. Cine l-ar putea bănui de crimă și de spargere? Nu lăsase nici o urmă care să-l fi putut trăda și nu întîlnise pe nimeni, nicăieri. Scurta stradă principală era pustie, cufundată într-un întuneric deplin, în momentul cînd intră în propria-i casă, printr-o ușă dosnică. Numai el locuia în casa asta. O singură doamnă venea zilnic să îngrijească de casă, dar de dormit, în afară de el, nu mai dormea nimeni. Dormitorul era în spate. Înainte de-a aprinde lumina trase storurile și lăsă în fața geamului o perdea grea. Scotoci în buzunare și scoase mănușile. Plin de uimire căută încă o dată și, pentru că nu găsi ce căuta, începu, dus pe gînduri, să scotocească prin toate buzunarele. Căută și printre obiectele de aur ce-i umpleau buzunarele. Nu găsi. Dintr-un motiv ciudat se temea să-și golească buzunarele mai înainte de a fi pregătit să le deșerte direct în creuzetul pentru topit, aflat într-o chichineață din spatele magaziei. Mai căută încă și rămase stană de piatră în mijlocul camerei, cu fața ca o mască albă, îngrozită.

O mănușă îi lipsea! La Strong o avea încă în buzunar, dar o scosese și o pusese pe masă ca să-și poată înghesui mai bine prada. Ar fi putut jura că o pusese în buzunar înaintea fugii sale grăbite, iar acum se găsea în fața situației groaznice că o mănușă îi lipsea. Sub căptușeală avea scris numele și

adresa. Ideea că ar trebui să se întoarcă în casa aceea, în camera în care zace atît de liniştit Strong, îl umplu de o groază superstiţioasă. Amintirea mortului cu faţa întoarsă în sus, cu o ciudată expresie de surprindere pe care moartea i-o îngheţase pe faţă, îi apărea în minte şi-l gîtuia. Stătea în mijlocul camerei, alb ca varul, cu faţa acoperită de broboane de sudoare, zăpăcit şi nehotărît.

— Nu pot face asta ! spuse cu jumătate de glas. Nu pot !

Îi veni apoi în minte imaginea spînzurătorii. Tremura de parcă ar fi fost iarnă şi frigul i se împrăştia în tot corpul. O asemenea frică de spînzurătoare îl mai cuprinsese cîndva, în timpul cînd era hoţ. Acum frica îl prinse în ghearele ei de o sută de ori mai puternic decît oricînd în timpurile acelea. Cu pas nesigur ieşi în întunericul străzii pustii. Păşea ca într-un vis de groază. Imaginaţia sa răscolită vedea stafii ascunse la fiecare colţ de stradă mai întunecos, ba, o dată, icnise chiar răguşit la vederea unui ghemotoc de hîrtie aruncat în drum. I se păruse că e un om mort, care zăcea într-o baltă de sînge.

Ajunse asudat de spaimă şi tremurînd din tot corpul. Se căţără pe fereastră. Camera era cufundată în întuneric, aşa cum o lăsase, dar i se păru că pe podea zăcea ceva mult mai întunecat. Ca să poată găsi mănuşa, trebuia să aprindă lumina al cărui întrerupător se afla chiar în apropierea cadavrului. Îşi adună toată voinţa care-i mai rămăsese, acoperi geamul cu perdeaua şi păşi încet de-a-curmezişul camerei. Atinse ceva moale cu piciorul şi sări în lături cu respiraţia oprită, în timp ce inima îi bătea să-i sară din piept. Cu mîna tremurînd răsuci întrerupătorul. Camera se umplu de lumină.

Richard Strong îi zăcea la picioare. Ar fi dat toată lumea numai să-şi poată întoarce privirea de la acest corp nemişcat, dar el îl atrăgea îngrozitor, cu o forţă care-l fermeca şi-i fascina privirea într-un mod irezistibil. Se aplecă asupra lui şi plin de înverşunare întinse mîna să prindă mînerul pumnalului.

— Mîinile sus, netrebnicule, mîinile sus !

Ridică privirea şi se miră că nu leşină sub impulsul acestei solicitări a nervilor săi excitaţi la maximum şi aşa. Se deschise uşa şi în ea apăru fiul lui Strong cu un pistol în mînă. Îl îndreptă spre el. Ridică mîinile.

Cel care îl conduse pe Dunne la postul de poliţie era un vorbăreţ şi credea că în faţa legii învinuitul este nevinovat atîta timp cît nu i se dovedeşte vinovăţia. Într-un fel sau altul, îl considera pe Dunne ca fiind vinovat, ceea ce nu-i de mirare dacă avem în vedere împrejurările amintite.

— Ştiţi, aţi fi fost ultimul om pe care l-am fi bănuit, mărturisi însoţitorul. Dacă nu v-am fi prins în cameră cu mortăciunea aia şi cu lucrurile de furat în buzunare, nici prin cap nu ne-ar fi trecut că aţi fi dv. Ghinionul dv. a fost că nu v-aţi liniştit la timp.

Dunne nu răspunse. Pe drum, spre postul de poliţie, trecînd pe lîngă casă, ceru însoţitorului permisiunea să-şi ia pardesiul. La orele acelea tîrzii din noapte era de-a-dreptul rece.

— Desigur, fu de acord însoţitorul, dar mergem şi noi cu dv.

Deschise uşa laterală şi intrară în apartament, mai întîi el, încătuşat, apoi cei doi poliţişti. În momentul în care se împiedică de ceva de pe jos, Dunne îşi dădu seama că cei doi nu vor să rişte nimic.

Se apleacă să ridice obiectul, de care se împiedicase și i se făcu dintr-o dată rău. Însoțitorul aprinse lumina. Dunne se uită să vadă ce ținea în mînă.

Era mănușa lui despre care crezuse că a uitat-o în camera celui ucis și după care se întorsese.

— Ei, ce-i, omule, cu tine ? ! zise unul dintre polițiști.

Dar Dunne îi alunecă printre mîini și se prăbuși pe podea.

O VICTIMĂ MAI MULT

de

PETER JORDAN

— Vă mulţumesc, domnilor, pentru atenţie. Atît pentru astăzi. Încă o dată, vă mulţumesc.

Jim Daly se ridică. Puse în servietă hîrtiile care, cu puţin timp în urmă, se aflau pe masa de conferinţe. Era impozant, elegant îmbrăcat. Îi privi încă o dată pe directorii societăţii „Bellington", societate pe acţiuni, directori care îi ascultaseră conferinţa şi care ţinteau la postul lui de director general al concernului. Holman zîmbea cu dispreţ. Jim se gîndi că în persoana lui toţi văd doar o anexă a bogatei sale soţii, pe soţul care ocupase postul de director general îndată după moartea socrului său.

În anticameră îl aştepta, zîmbindu-i dulce, secretara.

— Domnule director general, domnul Holman vă roagă să-i semnaţi cererea pentru concediu.

Daly semnă repede apoi se urcă într-un lift special care-l scoase pe Hardee Avenue chiar în locul unde-l aştepta, într-un Chrysler negru, şoferul său particular.

— Acasă ! porunci el şoferului.

În scurtul timp cît dură drumul pînă acasă, Jim se gîndi la ambiţiosul de Sam Holman, care dorea să ajungă director general cu orice preţ. Planurile lui s-au năruit, însă, în momentul cînd Jim Daly

s-a căsătorit cu fiica directorului. De atunci și-a început Jim Daly cariera la firma „Bellington & Comp." Cu toate că Sam Holman ocupa în concern un loc destul de important, Jim nu se temea de el.

— Poftiți ! îi spuse șoferul după ce-i deschise ușa ca să coboare din mașină. Surprins, Jim Daly ridică capul. Coborî și-i mulțumi șoferului. Urcă încet scările largi de marmoră ce duceau spre niște uși grele, de culoare neagră.

— Unde-i doamna ? o întrebă pe femeia de serviciu, care venise în întîmpinare.

— În salonul verde, răspunse femeia.

Marda Daly stătea întinsă pe divan și tocmai vorbea cu cineva la telefon :

— ...vin peste două zile... mă bucur mult, da, da, nu-i nici o problemă, și zărindu-l pe Jim : de fapt el este. Mai vorbim noi, acum, la revedere ! Puse receptorul în furcă, își așeză mîinile sub cap și rămase întinsă mai departe. Îl privi pe Jim cu ochii întredeschiși.

— Vrei să pleci, Marda ?

— Te interesează cumva ?

— Normal că mă interesează planurile soției mele.

— Nu fi ridicol, Jim. Sper că n-ai de gînd să joci rolul soțului gelos și fidel. Nu te prinde.

— Îți atrag atenția, Marda, că depășești limitele bunei cuviințe.

— Buna cuviință ? Ce spui de micuța ta Betty ? Îți închipui că nu știu nici acum cu cine am de-a face, ipocritule ! Crezi că nu știu ce urmărești ? Eu nu valorez pentru tine nici doi bani, numai puterea și banii mei te interesează...

— Te rog, Marda, să încetezi o dată cu refrenul ăsta al tău, de care sînt sătul...

— Sătul ? Fii liniştit, n-o să mai ai ocazia să-l auzi mult timp !

— E-adevărat atunci că tu și Sam Holman...

— E-adevărat !

Se așeză pe divan lîngă ea și încercă să o îmbrățișeze. Marda se ridică brusc, cu toate acestea îi părea bine că Jim dorea să-i cîștige prietenia.

— Înțelege-mă, Jim, este prea tîrziu, trebuie să mă îmbrac.

— Unde ai de gînd să te duci ? o întrebă el privind-o în ochi.

— O să plec la munte pentru o săptămînă, la schi. După aceea o să mă ocup de divorț. Mîine dimineață, după ce serata de adio de la „Astoria" va lua sfîrșit, voi pleca cu avionul. Biletul, dacă vrei să-l vezi, e-n camera mea, pe masă.

— Cu Holman ? Și eu care i-am semnat cererea de concediu ! Îți închipui că o să-l impresionezi pe judecătorul care va proclama divorțul dacă o să te afișezi cu... amantul tău ?

— Asta mă privește, răspunse Marda. Sam va veni la cîteva zile după mine. Și acum, lasă-mă în pace !

Încercă s-o îmbrățişeze, dar ea îl zgîrie pe față cu unghiile. Îi dădu drumul imediat. Ea sări de pe divan, strigînd :

— Om fără minte, ipocritule !

Atunci, în momentul acela, s-a hotărît Jim Daly s-o omoare pe Marda Daly, născută Bellington.

*

Serată la „Astoria". Pînă la miezul nopții mai rămăseseră numai cîteva minute. Jim Daly bău ulti-

mul pahar. Cu Sam Holman, noul ei favorit, Marda se distra la bar. Nimeni nu observă plecarea lui Jim Daly. Acesta se așeză la volanul mașinii și se îndreptă în direcția parcului.

— Tu ești, Jim? La ora asta? Credeam că ești la „Astoria" cu ea! îl întîmpină Betty Grables. Pari obosit, dragule. Ai griji? îl întrebă Betty și-i așeză un pahar în față. Ați avut o nouă scenă?

Jim o prinse de mînă.

— Betty, am vorbit de atîtea ori cum s-ar desfășura viața noastră dacă n-ar fi ea. N-ar mai trebui să avem nici un secret, să ne mai jucăm de-a v-ați ascunselea.

Ochii ei se umplură de lumină. Respirația i se acceleră.

— Ar fi minunat, Jim. Ai de gînd să divorțezi?

— Te rog, nu întreba nimic.

— Dar...

— Nu întreba nimic, draga mea. Doar și tu vrei să fim împreună tot restul vieții, nu? Vei face tot ce-ți voi cere?

— Oare n-am făcut întotdeauna ce mi-ai cerut? Îi mîngîie părul negru.

— Am încredere în tine, Betty. Marda pleacă mîine dimineață la ora 6 cu avionul. O să mergi tu în locul ei. Cobori la Hartford și te întorci la New York. Ne-am înțeles?

★

Jim Daly duse mașina în garaj, încuie ușa și intră, prin bucătărie, în cameră. Se opri o clipă și ascultă tictacul vechiului ceasornic. Urcă scările.

Marda stătea întinsă pe pat şi citea o carte.

— De ce ai dispărut ? îl întrebă Marda în momentul cînd Jim deschise uşa. Ai fost la amantă să te plîngi ?

Jim se apropie de patul ei. Zîmbi.

Ghicindu-i intenţia, Marda azvîrli cartea şi încercă să fugă. Mîinile grele ale lui Jim loviră în plin şi ea se prăbuşi înapoi în pat. Peste puţin timp trupul ei zăcea rece, în nemişcare. O aşeză pe podea. Cămaşa de noapte îi era ruptă. Îşi privi o clipă victima. Îl cuprinse o sudoare rece.

Îşi schimbă costumul şi se repezi în pivniţă de unde se întoarse cu un geamantan foarte mare. Aşeză în el corpul Mardei. Fugi apoi în garaj. Betty şedea pe scaunul din spate al maşinii şi dormea. O luă în braţe.

— Să ne grăbim !

— Jim, eu...

— Nu vorbi !

O duse în dormitorul Mardei.

— Va fi în scurt timp camera ta, draga mea.

Betty încuviinţă dînd din cap.

Jim Daly deschise dulapul Mardei, luă de acolo un costum sport şi i-l dădu lui Betty.

— Şi pantofii trebuie să-ţi vină bine. Ţine şi lenjeria, dar grăbeşte-te.

Betty îşi schimbă hainele. Tremura toată.

— Unde sînt hainele tale, Betty ?

— Lîngă pat, arătă ea spre dormitor.

Jim le luă.

— E-n ordine. Mîine le voi da foc.

— Mi-e frică, Jim. Unde-i Marda ?

— Fii calmă, draga mea, zise Jim. Doar ştii ce să spui.

Deschise toate robinetele de la chiuvete şi formă numărul de telefon al şoferului său particular.

— Domnule Pent, spuneţi-i, vă rog, lui Charles că o duc eu la aeroport pe soţia mea. Staţi puţin, doamna vrea să vă spună ceva. Jim duse receptorul lîngă baie, unde se afla Betty. Ce vrei să-i spui domnului Pent ?

Jim tăcu o clipă, ca şi cînd ar asculta ce i se spune din baie.

— Aţi auzit, domnule Pent ? Zice să supravegheaţi personalul !

— Se-nţelege de la sine, domnule. Îi doresc doamnei voiaj plăcut.

— Mulţumesc, Pent ! Puse receptorul în furcă, se întoarse în baie şi închise robinetele.

— Acum, repede, Betty.

Îi puse lui Betty o pălărioară albă pe cap, o măsură din cap pînă-n picioare şi îi dădu poşeta Mardei. Cînd duse ultimul geamantan la maşină răsuflă uşurat : corpul Mardei atîrna destul de greu. În camera domnului Pent perdeaua se dădu la o parte. Jim se bucură : „Bătrîna va jura că a văzut-o pe Marda plecînd".

Ajunseseră la aeroport.

— Să nu mă uiţi, îi spuse ea de pe scara avionului.

O mai privi o dată, apoi se îndreptă spre locul de parcare unde îşi lăsase maşina. În portbagaj mai avea un geamantan.

*

Peste Hudson se lăsase o ceaţă densă în dimineaţa aceea. Găsi în cele din urmă locul unde se

aflau stîncile. Aruncă geamantanul greu pe care-l ţinea pe umăr, iar în momentul cînd acesta dispăru în apă zise :

— Şi acum, draga mea, în loc să zbori, vei înota !

Cînd apăru soarele şi ceaţa densă dispăru, Jim ajunse acasă. Se întinse pe pat şi adormi. Se trezi la amiază. Telefonă la birou că nu se duce. Şi cum sta şi se gîndea ce să facă să-i treacă mai repede timpul, îi fu anunţată o vizită urgentă.

— Nu sînt acasă pentru nimeni. Cine vrea să discute cu mine, să vină mîine dimineaţă la birou.

— Dar este ceva foarte urgent, domnule !

— Ce anume este foarte urgent ?

— Domnul acela...

— Unde se află ?

— În bibliotecă.

Jim intră în bibliotecă. Aici îl aştepta un domn înalt, cu faţa numai riduri. Privea o fotografie a Mardei.

— Vreţi să discutaţi ceva cu mine ?

Bărbatul încuviinţă dînd din cap.

— Sînt Hank Gill, de la poliţie !

Jim Daly simţi o apăsare ciudată în stomac.

— Vreo contravenţie de circulaţie, cumva ? Chestiunile de genul acesta le aranjează, pentru mine, avocatul meu !

— Domnule Daly, soţia dv. a luat azi dimineaţă avionul spre Hartford.

— Exact, să-şi vadă nişte prieteni. Am condus-o chiar eu la aeroport.

— Nu ştiu dacă aţi citit ziarele de astăzi, domnule Daly.

— Am alte lucruri mai bune de făcut.

Omul de la poliţie se apropie cu încă un pas de Jim.

— Din nefericire eu sînt acela care trebuie să vă anunţ că avionul, cu care zbura soţia dv., s-a prăbuşit. Sincerele mele condoleanţe.

— Cum ! strigă Daly. Îşi înfipse mîinile în păr şi se prăbuşi pe scaun.

— Vă rugăm să veniţi mîine la Hartford, să identificaţi bagajele soţiei dvs., domnule Daly.

— Lăsaţi-mă, vă rog, singur, zise Jim.

Hank Gill îi respectă dorinţa.

Jim se duse la bar, luă un pahar, turnă whisky şi-l goli dintr-o sorbitură. Începu să vadă mai limpede situaţia : ironia soartei, desigur.

*

A doua zi, Charles îl duse la aeroportul din Hartford unde luă bagajul Mardei. Comandă la New York, la cea mai luxoasă firmă de pompe funebre, cele necesare pentru înmormîntarea Mardei.

Se întoarse acasă. Cînd coborî din maşină, privi cu mîndrie la casa care acum era numai a lui. Rămase foarte surprins cînd văzu în hol doi bărbaţi pe care nu-i cunoştea.

— Domnul Daly ?

— Pe cine căutaţi ?

Primul gînd care-i veni în minte fu că au găsit cadavrul Mardei, dar respinse ideea tot atît de repede pe cum îi venise : „Exclus !“.

— Domnule Daly, împotriva dvs. a fost emis un mandat de arestare, pentru crimă... spuse unul din necunoscuţi.

— Crimă ? Pe cine să fi omorît, pentru numele Domnului ? !

— Pe o anume Betty Grables...

— Eu... nu cunosc... nici o Betty Grables.

— Asta o veţi spune judecătorului de instrucţie. Să mergem, acum.

Judecătorul de instrucţie îi citi actul de acuzare. Avocatul lui Jim Daly ceru ca clientul său să fie eliberat pe cauţiune, dar judecătorul se opuse. Avea motive serioase : în soba din locuinţa lui Jim, poliţia găsise urme ale costumului lui Betty, iar pe maşina lui, amprentele ei digitale. În plus, doi vecini depuseră, sub jurămînt, mărturie cum că-l văzuseră, adesea, pe Jim Daly conducînd-o acasă pe frumoasa secretară.

Procurorul dovedi că Betty Grables era amanta lui Jim Daly. Iată cum pledă el : „Jim Daly, care depindea de milionara sa soţie, se temea că în cazul în care aceasta va afla de legătura lor, l-ar alunga de acasă fără un ban. Pentru asta voia să scape de frumoasa fată“. După o scurtă deliberare, fu pronunţată sentinţa : muncă silnică pe viaţă.

CAZUL LUI PHILIP GROAT

de

O. H. PIPPERING

Prietenul meu Roald Barklay îmi spunea odată că se pot face mai multe crime cu cuvîntul decît cu pistolul. N-am înţeles prea bine treaba asta pînă în momentul cînd m-a vizitat Philip Groat. Acesta nu era înalt, era bine legat, doar părul începuse să-i încărunţească. Să tot fi avut la şaizeci de ani. Diana îl introdusese în biroul meu în clipa în care am ascuns sub masă toată aparatura în aşa fel încît secretara să poată înregistra în anticameră toate lucrurile mai importante.

— Mă jefuiesc, zise Groat respirînd neliniştit, adică ne jefuiesc, pe soţia mea şi pe mine. Ne ameninţă că o să ne ucidă copilul. Ştiţi, avem un băiat, are şapte ani, dacă-mi permiteţi.

M-am gîndit că cel mai bun lucru ar fi să-l las să vorbească.

— Mă numesc Groat, continuă, Philip Groat. Vă rog să mă opriţi dacă n-o să vorbesc aşa cum trebuie, dar în ultima perioadă sînt la pămînt cu nervii. Sînt şeful firmei „Anderson-Anderson", jucării pentru copii. Nu cîştig cine ştie ce, dar vreau să plătesc. Nervii nu mă mai ţin. Soţia mea şi cu mine sîntem la capătul puterilor. Vrem să-i plătim şi apoi nici să nu ne mai gîndim la asta.

Groat tăcu o clipă apoi adăugă :

— Vrea să ne omoare copilul, cel mai drăgălaș copil de pe lume, iepuraș-drăgălaș. Știți, îl am din a doua căsătorie, cu soția de-a doua, dacă vă interesează. Soția mea, asta de-a doua, e încă tînără și împreună cu copilul sînt tot ce am mai bun pe lume. O cheamă Joanna.

Groat era neliniștit, avea o privire nervoasă, care rătăcea pe pereții încăperii.

— Ce-ar fi dacă mi-ați povesti totul de la început.

— Păi, începu el, acum trei săptămîni a telefonat pentru prima dată. Soția mea trebuia să pregătească 3.000 de lire sterline, în caz contrar, copilului nostru urma să i se întîmple ceva neplăcut. Vă dați seama... 3.000 de lire... o avere întreagă ?! La început, soția nu mi-a spus nimic, dar trei zile mai tîrziu a sunat-o din nou. Abia după aceea mi-a spus. Știți, copilul nostru merge la școală așa că ar putea pune mîna pe el și să-l ucidă. De asta mă tem !

— De ce n-ați anunțat poliția ? l-am întrebat.

— La început am vrut s-o anunț, răspunse Groat, am vrut. Dar poate poliția să-mi apere copilul ? Poate s-o protejeze pe Joanna, inimioara mea ? Nu sînt chiar atît de mulți polițiști ca să-mi poată păzi casa zi și noapte. De aceea m-am hotărît să plătesc ca să-mi apăr liniștea casei. Înțelegeți ?

— Și aveți banii ?

— Da, îmi răspunse Groat nervos, soția mea i-a primit de la Asigurări, știți, era asigurată pentru vîrsta de 25 de ani. Și Joanna și-a sărbătorit această aniversare acum zece zile. Soția mea este încă tînără.

— La cine a fost asigurată ?

— La casa de asigurări Lloyd.

— Banii îi aveți acasă ?

— Nu, la bancă, tot timpul.

— Cine ştia că soţia dv. a luat banii de la asigurări ?
— Nimeni, absolut nimeni. N-am îndrăznit să spun nimănui că am luat atîţia bani dintr-o dată.
— Dar cu cine aţi vorbit despre toată istoria asta ?
— Cu nimeni.
— Pot să vă vizitez astă seară acasă ?
— Cum să nu, ne faceţi o mare bucurie.
După plecarea lui Groat am chemat-o pe Diana.
— Ei, ce crezi despre toate astea ?
— După părerea mea, şantajistul poate fi numai un cunoscut, zise Diana. Nu pot să cred că Groat nu a spus nimănui despre bani. Ca figură este simpatic, dar vorbeşte al naibii de mult.
Seara am vizitat familia lui Groat. Locuiau în Westhame. Joanna Groat era o femeie delicată, despre care n-ai fi putut spune că a născut un copil pe cînd avea optsprezece ani. E-adevărat că faţă de soţul ei, mai în vîrstă decît ea cu treizeci şi cinci de ani, era întrucîtva rece şi rezervată. I se putea citi în ochi că era nervoasă. La rugămintea lui Groat a trebuit să văd mai întîi copilul, iepuraş-drăgălaş, şi numai după aceea am discutat despre cazul lui. Doamna Groat nu putu să-mi spună nimic în plus. Vocea şantajistului răsuna în telefon întrucîtva şuierător.
— N-a fost o voce de femeie ? am întrebat-o.
— Ar fi putut să fie, dar a unei femei necunoscute, răspunse.
Primul lucru pe care l-am făcut după ce am plecat de la ei a fost să instalez un aparat de ascultare la telefonul lor. Un microfon mic înregistra fiecare convorbire a lor. Părerea cu care am plecat de la Philip Groat nu era desigur cea mai bună. Philip Groat vor-

bea prea mult, iar doamna Groat dimpotrivă, prea puţin. Altfel, nu mi s-a părut că ar fi o familie chiar atît de nefericită.

A doua zi m-am dus la Casa de asigurări Lloyd, unde, la întrebările mele, îmi divulgară că asigurarea doamnei Groat era de 3.000 de lire sterline şi că i s-au plătit în ziua cînd s-au făcut plăţile. M-am dus apoi şi m-am plimbat în jurul casei lui Groat, vrînd să mă conving dacă le supraveghează casa cineva. N-am descoperit nimic de genul acesta. La prînz doamna Groat il aşteptă pe copil la şcoală şi-l conduse acasă, ţinîndu-l strîns de mînă şi întorcîndu-se foarte des înapoi, de parcă ar fi urmărit-o cineva.

La şase veni acasă şi Philip, dar plecă după mai puţin de o jumătate de oră. Nici în ziua următoare nu se întîmplă ceva extraordinar, în afară de faptul că Groat s-a întors seara acasă şi a plecat din nou în acelaşi loc ca în seara precedentă. L-am urmărit cu maşina, mergea la Dolwich. Aici intră într-o clădire de unde ieşi după două ore bune. Plecă apoi spre casă.

A treia zi de dimineaţă l-am trezit pe portarul imobilului din Dolwich. I-am deschis gura cu o bancnotă de o liră şi am aflat că Groat venea în vizită aici foarte des. Cea pe care o vizita se numea Lilly B., locuia la etajul al patrulea, era blondă şi avea cam la treizeci de ani.

Cînd ne-a deschis, pe faţa lui Lilly se putea citi că a fost trezită din cel mai dulce somn. Mă înfruntă zece minute încheiate, timp în care i-am vorbit despre avantajele pe care le-ar avea dacă ar intra în asociaţia băutorilor de lapte (mi-a venit în cap aşa, dintr-o dată), apoi jucă totul pe-o carte. Şi cu toate că prietena lui Philip era extraordinar de tăcută, am

aflat că Philip Groat iubea o blondă zveltă, cam la treizeci de ani.

Cînd m-am întors la birou, tocmai îl suna pe Groat. Santajistul revenise. Am montat aparatul de ascultare :

— La telefon este frumoasa doamnă Groat ? întrebă glasul acela necunoscut. „Da", răspunse doamna Groat. „Dacă vreţi ca băiatul să vă rămînă în viaţă, atunci schimbaţi la o bancă cele 3.000 de lire şi înveliţi-le frumuşel într-un pachețel. În noaptea asta la ora douăsprezece fix reuşitul dv. soţ să plece cu maşina din Tottham, dar să nu meargă cu mai mult de patruzeci la oră. După intersecţia de la Cheshunte o ia pe variantă şi merge pînă vede un semnal. În acel moment să arunce pachetul cu bancnotele şi să se îndepărteze cu maximum de viteză. Ne-am înţeles ? În caz că se va opri să cerceteze, va fi împuşcat pe loc, e clar ? Iar dacă va face prostia să se întoarcă direct la poliţie, atunci îi vom face de petrecanie copilului. Ne-am înţeles ?"

Ţac şi gata.

— Sau şi-a schimbat glasul sau e o femeie, fu de părere Diana.

— Groat mi-a ascuns că are o prietenă la Dolwich, remarcai eu.

— Asteia mai mult ca sigur că i-a povestit despre banii de la Asigurări, adăugă Diana spuselor mele.

— Totul e-n ordine. Poliţia ar putea să urmărească maşina lui Groat de la o anume distanţă. Rămîne ca şantajistul să nu o descopere. Dar, cu ajutorul nopţii şi al întunericului, ar putea avea suficient timp să ia banii şi să dispară. Să calculezi toate variantele cu şanse de reuşită este, practic, imposibil. Ş-apoi, şantajistul se bazează pe faptul că

Groat este destul de speriat ca să-i mai treacă prin cap să anunțe poliția.

O priveam pe Diana și ea îmi ghici îndată gîndurile.

— Îmi imaginez foarte clar cum o să decurgă totul, am spus eu.

Diana aprobă planul meu de bătaie. L-am chemat apoi pe Groat la telefon. Era hotărît să-i plătească șantajistului, cît despre poliție nici nu dorea să audă. Se vedea că se teme de moarte.

Puțin după orele zece, Groat ședea în mașina lui în fața casei. Plecă. Eu, în mașina mea, după el. M-am asigurat că nu ne urmărește nimeni. Eram singuri. În fața clădirii în care se află biroul meu, am trecut în mașina lui Groat. Era din cale-afară de neliniștit. Cînd am intrat în linie dreaptă și ne apropiam de Tottham, pe Groat îl cuprinse nervozitatea. La miezul nopții intram în periferie și ne continuam drumul cu 40 la oră. După ce am trecut la Cheshunte se lăsă un întuneric deplin. Stăteam pitit în mașina lui Groat și-mi pregăteam pistolul de 38 mm. Groat așeză pe scaun pachetul cu bani și pistolul. Geamurile mașinii erau închise.

După aproximativ trei km de la intersecție, Groat spuse deodată :

— Acolo, acolo în față... Lumina !

— Banii ! i-am strigat.

Groat luă pachetut cu bani, îl aruncă din mașină și apăsă pe accelerator.

— Ah, lumina aceea din mijlocul șoselei ! făcu Groat.

Acum îmi era totuna. M-am ridicat de pe fundul mașinii și m-am așezat pe scaun. La mijlocul șoselei am zărit o lumină.

— Oprește ! i-am strigat lui Groat, dar el conducea mai departe.

În clipa următoare am zărit pe șosea silueta unui bărbat cu pălărie și balonseide. Bărbatul nu părea a fi prea înalt.

— Șantajistul ! strigă Groat ducînd mîna la pistol.

Am reușit să-i iau arma din mînă înainte de a apuca să apese pe trăgaci.

— Coborîți și mîinile sus ! am strigat la el și Groat mă ascultă.

Silueta bărbătească din mijlocul șoselei ne privea cu ochi mari. M-am apropiat : era doamna Groat.

— Șantajistul a mai telefonat o dată, spuse ea cu glas pierdut. Conform ordinului, trebuia să iau balonul și pălăria soțului meu, să iau un taxi pînă la Tottham și de acolo să merg pe jos pe varianta spre Cheshunte. Imediat după intersecție trebuia să așez o lumină în mijlocul șoselei. Șantajistul sunase chiar în ultima clipă așa că nu am mai putut să-l anunț pe soțul meu...

— Joanna, viața mea !, se auzi vocea din cale-afară de gingașă a lui Groat. Și eu care...

Nu apucă să spună mai departe căci deodată, în spate, se aprinseră farurile mașinii mele.

— Cine-i acolo ? întrebă Groat neliniștit.

— E secretara mea. A venit în urma mașinii noastre ca să ia banii, i-am răspuns.

Apăru îndată Lilly, prietena lui Groat, iar în spatele ei Diana, ținînd într-o mînă pistolul, iar în cealaltă pachetul cu bani.

— S-a aruncat ca o pasăre de pradă asupra banilor, spuse Diana, era cît p-aci să sfîrșească sub roțile automobilului meu.

— Șantajisto ! strigă Groat.

— Da, confirm eu, dar o dată cu ea și dumneata eşti șantajist. Eu sînt un martor picat din cer care poate dovedi că era să vă împuşcaţi soţia... din greşeală. Din clipa în care am montat aparatul de ascultare am fost sigur că dumneata ești... Știți, șantajiştilor nu le este permis să folosească aceleași cuvinte pe care le folosesc în viața de toate zilele... Dacă-mi permiteţi...

BONUL

de

KAREL ČAPEK

În seara aceea fierbinte de august insula Střelecký era plină de lume, așa că lui Pepa și Minkăi nu le rămăsese altceva de făcut decît să se așeze la o masă la care se afla un domn cu mustăți groase.

— Permiteți ? spuse Minka, și domnul acela dădu din cap afirmativ (Individul ăsta numai la masa noastră putea să stea ! gîndi Minka). Primul lucru pe care îl făcu, fu acela că se așeză pe scaun cu un aer de domniță și-apoi, gest de la sine înțeles, își scoase în grabă pudriera și își tamponă meticulos nasul pentru ca nu cumva, ferească Dumnezeu, să-i lucească cîtuși de puțin în căldura aceea. Cînd își scoase pudriera, din poșetă îi căzu un bilețel mototolit. Domnul cu mustăți se aplecă și-l ridică.

Minka se înroși.

— Mulțumesc, spuse și se întoarse repede spre Pepa : Știi, e bonul de la magazinul de unde ți-ai cumpărat ciorapii.

— Exact, zise melancolic bărbatul acela străin. Nici nu știi, domnișoară, la ce ți-ar putea fi de folos.

Pepa consideră de datoria lui de cavaler să intervină :

— La ce bun să păstrezi astfel de hîrtii lipsite de valoare ? spuse el fără să se uite la domnul acela. Să aibă omu' numai așa, buzunarele pline ?

— Nu contează, fu de părere bărbatul cu mustață, uneori, însă, valorează mai mult decît mai știu eu ce...

Fața Minkăi căpătă o expresie concentrată (Individul ăsta de vis-à-vis se tot amestecă în vorbă. Dumnezeule, de ce nu ne-am așezat la altă masă ? !). Pepa se hotărî să termine :

— Ce să valoreze ? spuse rece, ridicînd din sprîncene. (Doamne, ce sprîncene are ! se entuziasmă Minka.)

— Ca urmă, mormăi cel de vis-à-vis și adăugă în loc de o prezentare formală : Știți, eu sînt domnul Souček de la poliție. Tocmai am avut un asemenea caz, spuse el agitîndu-și mîinile. Nici nu știe omu' ce poartă în buzunare...

— Ce caz ? nu se putu abține Pepa.

— Păi, cu femeia aceea pe care au găsit-o lîngă Roztyl, spuse bărbatul cu mustăți, pregătindu-se să tacă.

În Minka se trezi un anume interes, mai ales că la mijloc era vorba de o femeie.

— Care femeie ? întrebă ea gutural.

— Păi, cea pe care au găsit-o acolo, spuse nesigur domnul Souček de la poliție și, puțin încurcat, își scoase o țigară din buzunar... Pepa băgă mîna în buzunar, scoase bricheta și aprinse țigara domnului Souček.

— Vă mulțumesc, spuse acesta vizibil emoționat și onorat. Știți cum au găsit secerătorii femeia aceea moartă între Roztyl și Krc ? întrebă el lăsînd să i se citească pe față recunoștința.

— Nu știm nimic, spuse Minka. Pepa, îți amintești cînd am fost la Krc ? Și ce i s-a întîmplat femeii ?

— Strangulată ! spuse uscat domnul Souček. Avea încă funia în jurul gîtului. Nu pot povesti aici, de față cu domnișoara. Totul s-a petrecut în luna iulie și după ce a zăcut acolo aproape două luni... Nici nu aveți idee ce ciudat arată un om într-o asemenea stare. De unde, nici mama care l-a făcut nu l-ar putea recunoaște. Și muștele acelea... Domnul Souček își mișca melancolic capul dintr-o parte în alta. Domnișoară, dacă dăm omului pielea jos, adio frumusețe. Și-apoi, să mai stabilești și identitatea înseamnă moarte curată, înțelegeți ? Dacă mai are ochi și nas se mai poate recunoaște, dar după ce zace atîrnat la soare timp de două luni...

— Vezi, moarta poate a avut un monogram, își dădu Pepa părerea lui de cunoscător.

— Aiurea, de unde monogram ? bombăni domnul Souček. Domnule, fetele astea n-au de obicei nici un monogram pentru că, zic ele, fără monogram se mărită mai repede. De unde, nici fata asta n-avea monogram.

— Și ce vîrstă avea ? se interesă Minka.

— Cam douăzeci și cinci, după cum spunea doctorul, știți, după dinți și alte d-astea, iar după îmbrăcăminte părea a fi fost muncitoare sau servitoare, dar mai degrabă servitoare pentru că purta pe ea o cămașă țărănească. Și-apoi, dacă ar fi fost muncitoare, ar fi fost căutată, căci ele stau de obicei într-un singur cartier, pe cîtă vreme servitoarele, dacă-și schimbă o dată locul de muncă, apoi nimeni nu mai știe nimic despre ele și nici nu se străduiește cineva să știe. E-așa un lucru ciudat cu servitoarele astea, nu-i așa ? Ne-am zis, așadar, că dacă n-a fost căutată timp de două luni, apoi trebuie să fi fost

servitoare, neapărat. Dar lucrul cel mai important s-a dovedit a fi un bon.

— Ce fel de bon ? întrebă Pepa cu vădit interes, căci simțea în el o posibilitate eroică de a deveni detectiv, un căpitan capabil sau cam așa ceva.

— Așadar, asta-i, spuse domnul Souček privind gînditor spre pămînt. Asupra ei nu s-a găsit absolut nimic, cel care i-a făcut-o i-a luat tot ce prezenta o cît de mică valoare. Numai în mîna stîngă mai ținea o curelușă ruptă de la poșetă, iar poșeta am găsit-o în lanul cu secară, ceva mai încolo. Ar fi luat și poșeta dar, dacă i s-a rupt cureaua, nu mai avea nici un preț, așa că a aruncat-o în secară. Mai întîi însă a luat totul din ea. Așa se face că în poșetă nu s-a găsit altceva în afara unui bilet de tramvai de pe linia 7 și un bon de la un magazin pe care cumpărase ceva în valoare de 25 coroane. Altceva nu s-a mai găsit.

— Dar funia de la gît ? zise Pepa, nu v-ați putut orienta după ea ?

— Era numai o bucată de frînghie pentru rufe, adică nimic. O bună bucată de timp n-am avut decît biletul de tramvai și bonul. Se știe, am dat la ziar că s-a găsit o femeie moartă, în vîrstă de vreo douăzeci și cinci de ani, fustă maron și bluză vărgată și dacă îi lipsește cuiva slujnica, de aproximativ două luni, să anunțe poliția. Am primit peste o sută de reclamații, știți, servitoarele astea își schimbă locul de muncă cel mai adesea în luna iulie. Nimeni nu știe de ce, dar așa este...

— Dar criminalul n-a lăsat nici o urmă ? întrebă Pepa..

— Îl vedeți pe filfizonul de colo ? spuse cu interes domnul Souček, ăsta fură lucruri de preț din bise-

rici. Tare-aș vrea să știu ce caută aici. Nu, onorabilul nostru n-a lăsat nici o urmă. Ascultați-mă, cînd se găsește o fată omorîtă puteți fi sigur că iubitul ei a făcut-o. De obicei, așa se întîmplă, spuse el gînditor. Cu asta, domnișoară, nu faci nimic. Altfel am fi știut cine a făcut-o, dar mai întîi trebuie să știm cine era ea. În asta consta toată greutatea, nu-i așa?

— Dar pentru asta poliția are metodele ei, spuse nesigur Pepa.

— E-adevărat, fu de acord domnul Souček. De pildă, așa o metodă cum ai căuta acul în carul cu fîn. Trebuie, domnule, să ai o răbdare... Știți, citesc bucuros romanele polițiste care se ocupă cu astfel de mărunțișuri și alte lucruri de astea. Dar ce mărunțișuri să cauți la sărmana asta de fată? Poate ați fi vrut să vedeți cît era de fericită familia aceea de viermi, cum plecau viermișorii la plimbare... Scuzați-mă, domnișoară, dar de cîte ori aud despre metode mă întristez. Știți, asta nu-i tot una cu a citi romanele în care știi dinainte tot ce se întîmplă. Asta-i ca și cum ți-ar da cineva un roman și ți-ar spune: Domnule Souček, trebuie să citești acest roman și unde întîlnești expresia „cu toate că" să însemnezi pagina. Nici o metodă nu te ajută. Trebuie să citești toată cartea pentru ca în cele din urmă să constați că ea nu conține nici o expresie „cu toate că". Sau trebuie să alergi prin toată Praga căutînd locuința a o sută de Andulci sau Mařenci pentru ca să constați că nici una dintre ele nu este moartă. Despre asta s-ar putea scrie cîte ceva, spuse neliniștit, dar nu despre furtul unui colier de perle ale reginei de Saba. Pentru că asta, domnule, este o treabă cel puțin serioasă.

— Bine, și cum ați făcut ? întrebă Pepa, ferm convins că el ar fi făcut altfel.

— Cum am făcut... repetă el gînditor. Trebuia să începem cu ceva. Mai întîi, aveam biletul acela de pe linia lui 7. Să zicem, așadar, că fata asta, în cazul că a fost servitoare, lucra undeva în apropierea liniei lui 7. Dar, asta nu înseamnă că n-a putut trece numai din întîmplare pe acest drum. De ceva trebuia să ne legăm ca să facem începutul, nu ? Numai că tramvaiul 7 străbate toată Praga, din Břevnovo prin Malá Strana, prin Nové Mésto spre Žižkov. Nu era deci nici o scofală, n-am cîștigat deci nimic. Mai aveam bonul acela care ne-ar fi putut spune ce a cumpărat fata cu puțin timp în urmă dintr-un magazin cu obiecte de porțelan, în valoare de 25 coroane. Ne-am dus așadar la magazinul acela.

— Și și-au amintit de ea ? întrebă Minka.

— De unde să-și amintească, domnișoară ? Dar domnul Mejzlik, doctorul nostru care este și consilierul nostru, se duse să întrebe ce fel de obiecte se pot cumpăra cu cele 25 de coroane.

— Diferite, i s-a răspuns, dar exact 25 de coroane costă un ceainic englezesc pentru o singură persoană.

— Vindeți-mi și mie unul, zise doctorul nostru.

După aceea, domnul comisar mă chemă și-mi zise :

— Fii atent, Souček, am o treabă pentru dumneata. Să zicem că fata aia era o servitoare, una din acelea care sparge în fiecare clipă cîte ceva și cînd o face pentru a treia oară, stăpîna îi spune : Gîscă ce ești, acum du-te și-l cumpără din banii tăi. Așadar, fata asta se duce să cumpere un singur obiect, adică cel pe care l-a spart. Și exact de două zeci și cinci de coroane nu putea cumpăra decît un ceainic.

— E-al dracului de scump, îi spun eu, la care el : Omule, păi tocmai asta-i, asta și explică de ce servitoarea a păstrat ascuns bonul acesta care pentru ea reprezenta o grămadă de bani : se gîndea că, vreodată, stăpîna o să i-i restituie. Bag de seamă că ceainicul era pentru o singură persoană, asta înseamnă că fata a slujit fie la o singură persoană, fie la o stăpînă care avea în casă pe cineva la care-i ducea micul dejun în ceainic. Și persoana asta singură era mai mult ca sigur o domnișoară pentru că un bărbat singur nu și-ar fi cumpărat un ceainic așa de scump și frumos, nu-i așa ? Bărbații, de cele mai multe ori nici nu observă din ce beau. Așadar, e vorba de o domnișoară singură, căreia îi plăcea al naibii de mult să aibă ceva frumos numai al ei și de aceea și-a cumpărat un obiect atît de scump.

— Asta cam așa-i, zice Minka. Știi, Pepa, am și eu o vază tot așa de frumoasă.

— Dar bonul cu care ați cumpărat-o nu-l mai aveți, așa-i ? Și-mi spune mai departe domnul comisar : „Acum, Souček, să mergem mai departe. E-al dracului de neclar, dar de undeva trebuie să începem. Fii atent, o persoană care aruncă 25 de coroane pentru un ceainic nu poate locui în Žižkov (domnul comisar Mejzlik se gîndea la linia lui 7, știți, biletul acela...). În Praga propriu-zisă sînt puțini chiriași. iar în Malá Strana locuiesc numai cei care beau cafele. Dacă ar fi să ne luăm după tramvaiul 7, atunci cel mai bine ar fi să ne limităm la cartierul dintre Hradčany și Dejvice. Aș putea spune că o domnișoară care bea ceaiul dintr-un asemenea ceainic englezesc nu poate locui decît într-o casă cu grădină. Știi, Souček, asta-i ceva așa, modern, de tip englezesc“. Înțelegeți, dom-

nul nostru comisar Mejzlik are uneori așa cîte o idee trăznită... „Așa că ia ceainicul și întreabă prin cartierul unde locuiesc domnișoarele din lumea bună. Și dacă dai peste unele care au avut ceainic ca ăsta, întreabă-le dacă nu le-a plecat cumva servitoarea acum două luni. Sînt puține șanse, dar de încercat trebuie să încercăm. Și acum du-te, e cazul tău, bătrîne !“

— Acum, ascultați, mie nu-mi plac astfel de ghicitori, un detectiv nu-i, totuși, nici ghicitor, nici din aceia care umblă cu planete... Biletul acela de tramvai era ceva, l-am văzut și eu, la fel și ceainicul, dar restul era... opera imaginației, spuse domnul Souček folosind așa niște cuvinte mari.

— Am plecat așadar la treaba mea. Am mers din casă în casă întrebînd dacă nu au sau n-au avut un ceainic ca acesta... Și imaginați-vă, în casa a treizeci și șaptea, unde am intrat, la rînd, îmi spune servitoarea că exact așa un ceainic are domnișoara care locuiește la doamna ei. Doamna era văduva unui general și închiria două camere unor domnișoare. O anume Jakoubkova, profesoară de engleză, avea un ceainic la fel cu acesta. „Stimată doamnă, o întreb, nu a plecat de la dv. o servitoare cam cu două luni în urmă ?“ „A plecat“, spune doamna, „îi spuneam Marka, dar cum o chema, nu știu“. „Și, înainte de a pleca, n-a spart un ceainic ?“ „A spart, spune doamna, și a trebuit să-l cumpere din banii ei, dar, pentru numele lui Dumnezeu, de unde știți ?“ „Știți, stimată doamnă“, spun eu, „noi aflăm totul pînă la urmă“.

Apoi a mers repede : am găsit mai întîi servitoarea care îi era prietenă — știți, fiecare servitoare are întotdeauna o singură prietenă căreia îi spune totul —

și de la ea am aflat că fata se numea Marie Parizkova din Dejvice. Cel mai mult doream însă să aflăm ce iubit avea Marka. Ne spuse că mergea cu un anume Franta. Ce fel de prieten era Franta ăsta, nu știa, dar își aminti că, o dată, auzise strigîndu-i lui Franta: „Te pup, Ferda !". Și așa intră în poveste un anume Fryka, omul nostru, specialist în chestii d-astea. Și Fryka ăsta spuse îndată: „Franta alias Ferda nu poate fi decît Kroutil din Kosir, dar el se numește Pastyřik. Domnule, trebuie să mă duc la el, dar trebuie să fim doi". Am plecat cu el, cu toate că nu era treaba mea. L-am găsit la iubita lui. A vrut să ne împuște. Apoi intră în acțiune comisarul Matička. Domnule, nimeni nu știe cum face omu' ăsta, dar după 16 ore a scos tot din Franta sau Pastyřik ăsta: că a jefuit-o de două sute de coroane și i-a promis c-o s-o ia, toți fac asta, adăugă el trist.

Minka se înviora :

— Pepa, respiră ea, dar asta-i strașnic !

— Încă nu, spuse grav domnul Souček. Știți, strașnic a fost atunci cînd stăteam aplecați asupra ei pe cîmpul de secară și n-am găsit nimic în afară de bon și de biletul de tramvai. Două nimicuri, două hîrtii ca astea, dar care au ajutat-o pe sărmana Marka să se răzbune. Vă spun, omu' nu trebuie să arunce nimic, absolut nimic. Și cel din urmă lucru poate fi o dovadă sau o mărturie. Doamne, omu' nici nu știe ce are mai important prin buzunare.

Minka privea cu ochii plini de lacrimi. Se întoarse cu devotament fierbinte spre Pepa al ei și lăsă să-i cadă din mîna transpirată un bilețel pe care-l mototolise tot timpul. Pepa n-o văzu pentru că se uita la stele, dar domnul Souček de la poliție observă și rîse trist și cu înțeles.

PLIMBARE PE ATLANTIC

de

E. LACY

Eram mirat și mă întrebam tot timpul cum a fost posibil ca un bărbat ca mine, proprietarul unei agenții, cu un venit rezonabil, să spună : „Trebuie să-l lichidăm pe Arthur, Velma!" Știam ce trebuie să fac, totul era calculat cu precizie și, cu toate acestea, mi se părea că-i ceva ireal, de vis.

Velma se ridică. Făcu ochii mari, întrebători, și parcă aștepta să-i fac un semn din care să înțeleagă că glumesc.

— Nu te înțeleg, Frank. Nu înțeleg pentru ce trebuie să te superi. La urma urmelor, Arthur nu vrea altceva decît să merg cu el într-o plimbare cu vaporul pînă la Nassau. E drept că o săptămînă despărțiți e cam mult. Nu-mi place, Frank, să te aud vorbind în felul acesta nici măcar glumind.

— Dar nu glumesc, draga mea, îmi cumpănesc bine cuvintele. Sînt sătul pînă în gît de dragoste pe ascuns, de hoteluri, de întîlniri tainice. Vreau să fii a mea, numai a mea pentru totdeauna. Nu mi-ai spus tu că încăpățînatul ăsta de Arthur nu va divorța pentru nimic în lume ?

— Nu putem găsi altă soluție ?

— De unde altă soluție ? Mă gîndesc la asta de cinci luni, dar n-am găsit nici una. Trebuie să hotărîm acum !

— Dragul meu Frank, nu mai plec dacă așa vrei tu...

— Din contră, trebuie să pleci. Vreau să te duci. Este singura soluție !

— Dragul meu, te cred, însă nu pot înțelege în ce fel ne poate ajuta o plimbare ca asta să scăpăm de el fără să fim descoperiți...

— Îți amintești cum ne-am cunoscut ?

— Cum aș putea uita ? Te-am luat drept Arthur, m-am apropiat de tine, pe la spate, iar cînd te-ai întors am început să mă bîlbîi îndrugînd tot felul de cuvinte, ca o proastă...

— Întocmai. Am aceeași înălțime și cam aceeași vîrstă cu soțul tău. Ascultă ce-ți spun : Vapoarele aflate în croazieră opresc la noi de obicei sîmbătă dimineața. Pasagerii coboară de pe vasul care se aprovizionează, iar după masă pleacă mai departe. O nouă săptămînă de voiaj. Vaporul cu care trebuie să plecați, tu și cu Arthur, pleacă aproape pe întuneric, la șase seara. Trebuie să faci tot posibilul ca să nu vă urcați pe vas mai înainte de cinci. Veți merge direct la cabină, însoțitorul trebuie să-i vadă cît mai puțin la față pe soții Harper. În jurul orelor cinci o să mă urc și eu pe vas, ca un vizitator oarecare. Însoțitorii vor avea treburi mai serioase de făcut decît să se ocupe de persoana mea. Pur și simplu vor crede că sînt un pasager. La șapte, cînd afară va fi întuneric beznă, vom pluti în largul Atlanticului...

— Bine, dar nu înțeleg legătura dintre toate astea și noi...

— Așteaptă, o să-ți explic îndată. Tu nu trebuie să faci decît atît : să-l convingi pe Arthur să ieșiți pe

punte pentru a admira ultima dată luminile țărmului... După aceea voi veni eu, îl voi lovi cu ceva tare în cap și-l voi zbura peste bord. Ne vom afla atunci la 12 mile de țărm, distanță suficientă pentru ca nimeni să nu-i mai descopere cadavrul vreodată. Și apoi, nu ne rămîne altceva de făcut decît să ne întoarcem în cabină. La dineu vom fi... doamna și domnul Harper. Nu-i așa că-i simplu ?

Velma mă privea năucită.

— Și bagajele tale ?

— Voi purta hainele lui Arthur, din moment ce avem aceeași înălțime. Vom petrece o săptămînă pe ocean, iar, în momentul cînd vasul va ancora la New York, doamna și domnul Harper vor saluta din nou uscatul. Controlul n-o să fie decît o formalitate, n-o să fie nevoie de pașaport.

— Și-apoi ce facem, Frank ?

— Nimic deosebit. O să te muți la mine și o să trăim ca doamna și domnul Harper. Dacă vrei să lucrezi vei lucra, dacă nu, nu. Cum vei dori. Important în toată chestia asta este faptul că n-o să mai fie nevoie să ne ascundem. Soțul tău nu are familie, nici altfel de rude, așa că n-o să aibă cine se interesa de el...

— Frank, ești sigur că nu riscăm nimic ?

— Doar dacă apa îi va scoate cadavrul la țărm, acesta poate fi singurul risc, dar șansele sînt infime. Și ar mai fi unul : în momentul cînd îl vom azvîrli în apă. Dar e mai mult ca sigur că n-o să fie nimeni pe punte la ora aceea. Va fi ora cînd ceilalți pasageri vor fi ocupați...

*

Începu să plouă, o ploaie măruntă, în momentul în care vasul ieşi în larg, părăsind portul. Puntea era pustie. Arthur purta un pardesiu de culoare maron. L-am lovit în cap, l-am dezbrăcat de pardesiu apoi i-am luat portofelul. L-am aruncat peste bord şi a căzut ca un sac în apa învolburată de elice.

M-am îmbrăcat în pardesiul lui (pe al meu l-am aruncat în apă), după care am îmbrăţişat-o pe Velma. Îmi venea să urlu. Nu m-am putut abţine să nu zic :

— Am făcut-o, Velma, am făcut-o ! Asta a fost tot !

Altă manifestare de nervozitate n-am mai avut. Aceasta a fost prima și ultima. Ne-am întors în cabină. Cînd l-am chemat pe însoţitor să-i comand ceva de băut, acesta îmi spuse : „S-a făcut, domnule Harper !" După plecarea lui, ne-am uitat unul la celălalt și am pufnit, e drept puţin cam tare, în rîs.

Am început să aranjez lucrurile lui Arthur care acum erau ale mele. I-am deschis geamantanele, fără nici o strîngere de inimă. Velma deschise geamăntănașul ei și începu să-și aranjeze obiectele de toaletă. În valiză am dat peste un pacheţel pe care i l-am aruncat Velmei. Spuse că-i un cadou despre care Arthur tocmai îi vorbise. Am căutat în portofel, Arthur avea 583 dolari : se gîndise să trăiască pe picior mare în plimbarea asta.

Oricît ar părea de necrezut, nici eu nici Velma n-am avut în zilele următoare nici o remușcare. Doar Velma se încurcă puţin, la început, pînă se obișnui să mă strige Arthur. Ca să rezolve problema, îmi spuse simplu „dragule". Vremea era splendidă. La Nassau am ajuns marţi dimineaţa și tocmai cînd mă

pregăteam să cobor, însoțitorul mă înștiință că sînt chemat la căpitan. Acesta mă întrebă pe un ton foarte politicos :

— Astăzi ne părăsiți, domnule ?

— Cum, nu stăm pe vas în timpul cît rămînem în port ? l-am întrebat.

— Se-nțelege că da, însă bilete ați luat numai pentru dus. La Agenție ați anunțat că vreți să vizitați insulele și că la întoarcere o să luați avionul...

— Da, da, am spus eu repede, dar credeam că secretara mea v-a anunțat că mi-am schimbat planurile. Nu-i în stare de nimic fata asta ! Despre ce vorbeam ? A, da, că am renunțat la insule. Se poate să rămînem în cabină și să ne întoarcem tot cu vaporul ?

— O, ne simțim onorați să vă avem printre noi însă va trebui să achitați încă 330 dolari.

Cînd am intrat în cabină nervii îmi erau întinși la maximum.

— De ce n-ai spus că trebuie să coborîm aici, Velma, pentru numele lui Dumnezeu !

— Cum adică să coborîm ? Eu de unde să știu ? Arthur nu-mi ceruse decît să-mi iau o săptămînă concediu. Nu mai înțeleg nimic !

Părea sincer uimită așa că am crezut-o.

— Să uităm de toate astea ! i-am spus.

*

Cu puțin înainte de a ajunge, am completat formalitățile de vamă. Nici eu nici Velma nu aveam ceva peste greutatea admisă. Tocmai din această cauză nu i-am înțeles starea de nervozitate.

— Dragule, să fie adevărat că mîine dimineață nu mai avem altceva de făcut decît să punem piciorul pe uscat ?

— Cam atît. Astă seară așezăm bagajele în fața ușii pentru a fi duse pe punte, iar sîmbătă dimineața vom trece prin fața ghișeului pentru emigranți unde vom fi întrebați numai dacă sîntem cetățeni americani. Pentru a le dovedi identitatea, le voi arăta, în caz de nevoie, carnetul lui Arthur. Vameșii ne vor aștepta pe mal și, după ce vor fi constatat ce-am cumpărat, ne vor lăsa să plecăm.

— Pare a fi simplu, iubitule. Și parfumul pe care l-am primit de la Arthur... va trebui să-l declar ? Nici n-am deschis pachețelul !

— Nu-i nevoie, dar, chiar dacă vameșii vor insista să-l vadă și nu vor crede că l-am cumpărat de aici, tot nu depășim greutatea admisă. Nu sîntem contrabandiști, ce dumnezeu !

Vasul intră în New York sîmbătă dimineața. Formalitățile pentru poliție le-am rezolvat repede, însă, Velma era într-o stare de încordare teribilă. Carnetele de debarcare fură ștampilate. În timp ce coboram scara ea mă întrebă :

— Vameșii n-o să ne cotrobăiască ? Or să ne dezbrace pînă la piele ?

— Velma, lasă prostiile ! Să le arăți numai ce ai declarat și ce ai în sacoșe. S-ar putea să-și bage nasul și în celelalte bagaje, dar după aceea, gata...

Îmi întinse pachețelul primit de la Arthur. Nu era desfăcut :

— Frank, știi că-n pachet nu-i parfum ?

— Pentru Dumnezeu, Velma, bagă de seamă cum îmi spui ! Ce-i în pachet ?

— L-am desfăcut... voiam să văd ce fel de parfum mi-a luat... Eram curioasă. Privește, dragule !

Am rămas încremenit : pachetul conținea bancnote a cîte 20 dolari.

Cei care veneau în spatele nostru ne împingeau. Am băgat pachetul în buzunar și am luat-o pe Velma de braț :

— De unde sînt banii ?

— Nu știu, iubitule, n-am făcut decît să rup un colț al pachețelului ca să văd ce-i înăuntru...

Se uita la mine ca un copil lipsit de apărare.

— Îți jur, iubitule, că n-am știut că avem bani. Acuma-i acum, ce facem ?

— Fii naturală, relaxează-te și nu te mai gîndi la astea ! Îi am în buzunar, iar la vamă deschid pachetul și împart banii în toate buzunarele. N-au nici un motiv să ne caute și prin buzunare.

Cînd tocmai am pus piciorul pe ultima treaptă, îmi ațînură calea doi bărbați înalți și solizi. Mi-am dat seama că erau polițiști mai înainte ca ei să-mi bage sub nas insignele lor distinctive.

— Sînteți domnul Arthur Harper ?

— Întocmai, dar ce s-a întîmplat, ce înseamnă toate astea ? i-am întrebat și în timp ce rosteam aceste cuvinte toate îmi deveniră foarte limpezi.

Polițistul clătină din cap aiurit de-a binelea :

— Omule, dumneata trebuie să fii complet nebun. Să ai tupeul să te întorci la New York după ce ai furat patronului dumitale 30.000 de dolari, uite, asta-i o chestie nemaipomenită !

COMOARA MASCATA

de

AGATHA CHRISTIE

— V-o prezint pe miss Marple, zise Jeanne și, după glasul ei solemn, musafirii puteau să-și închipuie că în fața lor se află o veritabilă personalitate. După înfățișare însă, această persoană nu-ți spunea nimic deosebit : o bătrînică și atîta tot. Cei doi tineri care i-au fost prezentați — Charmin Strowd, o brunetă zveltă și Edward Rossiter, un uriaș blond — își ascunseră cu mare greutate dezamăgirea.

— Sînteți salvați ! Miss Marple este întruchiparea a ceea ce se numește minune. Cred că o să-i puteți ajuta, zise ea adresîndu-se către miss Marple, asta-i floare la ureche pentru dumneavoastră.

Miss Marple întoarse spre mister Rossiter privirea ochilor săi albaștri ca albastrul cerului.

— Poate vreți să-mi spuneți dumneavoastră despre ce-i vorba, îi propuse ea.

— Din cele spuse de Jeanne, dumneavoastră sînteți un detectiv clasa-ntîia, miss Marple.

— Lăsați, lăsați astea, vă rog ! Nu sînt nicidecum ceea ce spuneți. Pur și simplu, cînd trăiești într-un sat, așa cum am trăit eu, vrînd-nevrînd devii cunoscător al psihologiei omului. Dar m-ați făcut curioasă, despre ce-i vorba ?

— Mi-e frică să nu vă decepționez, e vorba doar de o comoară, spuse Edward.

— Adevărat ? Sună destul de ispititor.

— Numai în aparență, în realitate nu-i vorba de nici o insulă a comorilor şi nici de hărți pline cu oase și cranii. Este ceva cît se poate de prozaic : nu ştim unde să facem săpăturile.

— Dar, ați încercat ?

— Bineînțeles. Am răscolit un hectar bun !

— Știți ce, dați-mi mai bine voie să vă povestesc totul, spuse foarte decis dintr-o dată Charmin.

— Bine, vă ascult !

— Așadar, iată despre ce este vorba. Eu și Edward am avut un unchi care ne-a iubit din cale-afară de mult și care spunea că, atunci cînd o să moară, o să ne lase moștenire toată averea lui. Asta cu atît mai mult cu cît noi doi sîntem singurele lui rude. Și iată că a murit. În afară de casă și teren, n-am găsit nici un ban, moştenirea dovedindu-se a fi o iluzie. Eu și cu Edward nu ne-am așteptat la una ca asta.

— Da, fu de acord Edward, nu avem mijloace proprii și, în concluzie, nu putem întreține vila familiei. Probabil, vom fi nevoiți s-o vindem. Firește, e-o împrejurare foarte tristă. Pe lîngă asta, crezînd că vom moșteni bani mulți, am făcut datorii și, dacă nu vom descoperi comoara unchiului, nu ne va fi ușor să ne plătim datoriile.

— Dar n-ai spus esențialul, Edward, interveni Charmin.

— Știți, cu cît unchiul îmbătrînea, cu atît devenea mai bănuitor și mai fără de încredere, continuă el.

— Și foarte bine făcea, remarcă miss Marple, e de neînchipuit cît de mare este lipsa de corectitudine a oamenilor.

— S-ar putea să aveţi dreptate. Tot așa vorbea și unchiul Mathew : un prieten de-al său s-a ruinat datorită falimentului unei bănci, altul a suferit fiindcă avusese prea multă încredere într-un notar public incorect. Unchiul a pierdut o mare sumă de bani cumpărînd acţiuni ale unei societăţi anonime frauduloase. După aceea a început să afirme că singurul mijloc sigur de păstrare a banilor este să-i topeşti în lingouri și să-i îngropi în pămînt.

— Ei bine, încep să înţeleg, spuse miss Marple.

— Prietenii îl contraziceau demonstrîndu-i că, în felul acesta, banii își pierd procentele, dar el răspundea că asta nu are nici o importanţă. Mai susţinea el că banii trebuie păstraţi într-un sipet sub pat, nu îngropaţi în grădină.

— Se poate că așa a și procedat, continuă Charmin. A fost foarte bogat, dar la moartea lui nu s-au găsit nici un fel de hîrtii de valoare.

— A vîndut hîrtii de valoare pentru o mare sumă de bani, completă Edward, însă nimeni nu știe ce a făcut cu banii. De aici presupunerea că i-a îngropat, conform principiilor sale.

— Și n-a lăsat nici o schiţă, nici o scrisoare ?

— Tocmai asta regretăm și noi, că nu ne-a lăsat. Înainte de a închide ochii pentru totdeauna, a fost timp de cîteva zile în stare de inconștienţă. Apoi, cînd și-a revenit, s-a uitat spre noi și a șoptit încetișor : „Am avut grijă de voi, porumbeii mei". A atins apoi ochiul său drept cu mîna. După aceea a murit. Sărmanul.

— Și-a atins ochiul cu mîna ? repetă ca pentru sine, gînditoare, miss Marple.

— Acest lucru vă dă cumva de gîndit? se miră Edward.

— Nu, deocamdată nu-mi trece nimic prin cap!

— Jeanne însă ne-a asigurat că o să ne spuneți la repezeală unde trebuie să începem să săpăm, spuse Charmin mîhnită.

Miss Marple zîmbi.

— Bănuiesc că știți că nu sînt vrăjitoare. Nici pe unchiul dv. nu l-am cunoscut, așa că îmi dau prea puțin seama ce fel de om era. Și-apoi nici casa și nici terenul nu le-am văzut.

— Și dacă le-ați fi văzut? întrebă Charmin.

— Totul ar fi atunci foarte simplu, răspunse.

— Veniți pînă la noi și o să vedeți dacă este într-adevăr simplu.

— Îți mulțumesc mult, spuse miss Marple. De mult am visat să particip la descoperirea unei comori.

Inconjurară terenul și casa după care se urcară în podul casei pentru a cerceta conținutul geamantanelor și coșurilor. Coborîră apoi în pivniță a cărei podea o tăiară cu cruzime. Miss Marple se convinse că în ziduri nu se găsesc ascunzișuri, iar dulapurile nu au uși duble.

În salon, pe masă, se ridica un morman de hîrtii rămase de la decedat. Edward și Charmin triau fără răgaz conturi vechi, invitații și scrisori în speranța că vor găsi cheia enigmei.

— Să fi scăpat oare ceva, nu vi se pare? întrebă Charmin.

— V-aţi obosit din cale-afară. Daţi-mi voie să examinez din nou hîrtiile astea, dacă, bineînţeles, nu conţin ceva secret.

— Sigur că nu conţin, examinaţi-le. Mi-e teamă numai să nu pierdem timpul de pomană.

Se aşeză la masă şi începu să cerceteze toate hîrtiile, triindu-le şi sortîndu-le pe diferite categorii. Cînd termină operaţiunea îşi pironi ochii în tavan.

— Ei, miss Marple cum este ? întrebă Edward.

— Vai, iertaţi-mă, a fost foarte instructiv.

— Aţi dat peste ceva important ?

— Nici vorbă, în schimb, mi-am dat seama cam ce fel de om era unchiul dumneavoastră. După părerea mea, semăna grozav cu unchiul meu Henry, mare amator de glume. Acest lucru îi enerva pe mulţi. Era un om teribil de bănuitor, i se părea că slugile îl furau tot timpul, ceea ce uneori se mai şi întîmpla. Spre sfîrşitul vieţii era foarte convins că vor să-l otrăvească şi din această cauză în afară de ouă fierte nu mînca nimic. Susţinea, cu fermă convingere, că într-un ou fiert nu poate fi introdusă otravă ! Banii îi ţinea în casă, într-un fişet special. Se lăuda tot timpul că acest fişet este un lucru sigur. Drept rezultat al laudelor sale, în casă i s-au strecurat pungaşii. Au perforat fişetul, făcînd în el o gaură enormă printr-un procedeu chimic. Dar degeaba, bani n-au găsit ! El ţinea banii într-un alt loc : în raftul de cărţi, în două cărţi de rugăciuni.

Edward tresări.

— Am o idee ! Nu s-ar putea ca banii să fie în bibliotecă ?

— M-am gîndit şi eu la asta. În timpul cît ai fost plecat la Portsmouth am scotocit toată biblioteca, am luat carte cu carte şi le-am scuturat. Degeaba !

Edward oftă. Se gîndi apoi că ar fi cazul să se descotorosească, bineînțeles într-un mod civilizat, de inutilul lor musafir.

— Ați fost cît se poate de amabilă că ați venit la noi în speranța că ne veți putea fi de vreun folos. V-am răpit timpul de pomană. Vă pot conduce la gară cu mașina mea ca să prindeți trenul de trei...

— Nici prin cap nu-mi trece ! se împotrivi miss Marple, încă n-am găsit banii. Mister Rossiter, nu trebuie să te lași pradă disperării. Trebuie să lupți pînă la victoria finală.

— Dacă înțeleg bine, vreți să continuați cercetările !

— Dar nici nu le-am început, replică miss Marple. Unchiul dumneavoastră trebuie să fi avut o ladă secretă.

— Într-o ladă secretă nu poți ascunde lingouri de aur, spuse Edward cu voce nesigură.

— Sigur că nu, dar de ce credeți că banii sînt în lingouri ?

— Păi, unchiul susținea întotdeauna...

— ...exact cum susținea și unchiul meu despre fișet. După părerea mea, în biroul de lucru al unchiului dumneavoastră trebuie să se afle o ladă !

— Acesta-i biroul, spuse Charmin deschizînd capacul. Înăuntru se aflau o mulțime de sertare și sertărașe. Ea deschise ușița mică de la mijloc și apăsă pe butonul sertarului din stînga. Peretele se dădu la o parte, iar în spatele lui apăru un spațiu gol.

— Ce coincidență uimitoare, exclamă miss Marple. Unchiul meu Henry a avut același fel de birou.

— În orice caz, observă Charmin, el nu conține nimic.

Miss Marple își scoase o agrafă din păr, o îndreptă și o introduse în deschizătura abia vizibilă din peretele despărțitor. Cu efort vizibil, trase sertarul cel mic plin ochi cu tot felul de scrisori.

Edward și Charmin se repeziră amîndoi asupra lor. Cu mîini tremurătoare, Edward desfăcu o hîrtie aflată deasupra, împăturită în patru, și o aruncă îndată cu dispreț la o parte.

— O rețetă culinară, piept fript !

Charmin dezlegă panglica cu care erau legate scrisorile. Scoase o scrisoare și o parcurse în fugă.

— O scrisoare de dragoste !

Miss Marple se arătă sincer entuziasmată.

— Interesant, poate vom afla și motivul pentru care unchiul dumneavoastră nu s-a căsătorit.

Charmin citi scrisoarea cu voce tare :

— „În veci iubitul meu Mathew, îți mărturisesc că de la primirea ultimei tale scrisori timpul a trecut afurisit de greu. Mă străduiesc să fac față obligațiunilor mele multiple și îmi spun mereu ce noroc am avut că am putut vedea atîtea țări ale lumii".

Charmin se opri din lectură.

— De unde a fost expediată scrisoarea asta ? A, tocmai din insulele Hawai. Trase aer în piept apoi citi mai departe : „Păcat, localnicii sînt încă departe de emancipare. Noile tale dovezi de afecțiune m-au bucurat din cale-afară. În veci a ta devotată și iubitoare, CREDOCHI.

— Bunăă ! exclamă Edward. Bravo, unchiule Mathew ! Dar de ce nu s-o fi căsătorit cu ea ?

— Ea a înconjurat tot globul pămîntesc, remarcă Charmin, cercetînd adresele de pe plicuri. O fi murit de friguri...

Miss Marple rîse înfundat.

— Dumnezeule, ia te uită, ia te uită, repeta ea mereu în timp ce studia rețeta culinară. „Luați piept fript, adăugați și alte nimicuri și rumeniți-l în ulei". Ce părere aveți despre rețeta asta ?

— Nu-mi face poftă ! se întristă Edward.

— Dar eu nu v-am întrebat dacă vă face poftă sau nu.

Deodată, lui Edward îi veni o idee :

— Nu aveți impresia că rețeta culinară reprezintă un cifru ? Ce rost ar fi avut să pună o rețetă culinară într-o lădiță cu documente secrete.

— Aveți dreptate, acest lucru își are semnificația lui, îl întrerupse miss Marple.

— Am găsit ! strigă Charmin, cerneală invizibilă ! Să încălzim puțin hîrtia !

Din păcate însă, după încălzire nu apărură pe rețetă litere noi.

— Vedeți, complicați totul în mod inutil. Rețeta nu este decît o introducere, restul este cuprins în scrisori.

— În scrisori ?

— În scrisori și mai ales în semnătură, continuă bătrînica.

Edward nu o mai ascultă.

— Vino aici, Charmin, o rugă el. Privește, plicurile sînt îngălbenite iar scrisorile nu. Asta înseamnă că au fost scrise mai tîrziu.

— Fără doar și poate, fu de părere miss Marple, și pun rămășag că sînt scrise de mîna unchiului Mathew, continuă ea.

Și pentru întîia oară de la începutul discuției, tinerii o ascultară cu toată atenția.

— Ce vreți să spuneți cu asta ? întrebă Charmin.

— Vreau să spun că banii se află în mîinile dv.

Neîncrezătoare, Charmin își opri privirea asupra ei,
— În semnătură, draga mea, în semnătură este cuprins totul. Rețeta cu pieptul fript nu-i decît o introducere. Și acum, amintiți-vă ce a făcut unchiul dumneavoastră înainte de a muri. După cum mi-ați spus, el și-a atins ochiul cu mîna. Iată cheia cifrului ! Dragii mei, oare n-ați auzit niciodată pînă acum zicala „Să nu-ți crezi ochilor ?".
Edward își aruncă privirea pe semnătura scrisorii pe care tocmai o ținea în mînă : „CREDOCHI".
— N-a existat niciodată o asemenea persoană, continuă bătrîna. Toate scrisorile sînt scrise de mîna unchiului dv. Plicurile, după cum se poate bine vedea. sînt cu mult mai vechi decît scrisorile. Pe scrisoarea pe care o țineți în mînă, de exemplu, se află o marcă poștală cu ștampila anului 1851.
Miss Marple, făcu o pauză plină de înțelesuri, după care repetă ca pentru sine :
— Din 1851... Acum ați înțeles, nu-i așa ?
— Eu n-am înțeles, spuse Edward.
— Nici eu n-aș fi înțeles mare lucru dacă nu mi-aș fi amintit de nepotul meu, un băiețel simpatic și filatelist pasionat. El mi-a povestit tot ce se poate povesti despre mărcile poștale. Mi-aduc aminte că am rămas foarte mirată cînd mi-a povestit, că, odată, la o licitație, pentru o marcă poștală cu ștampila anului 1851 s-a oferit suma de 25.000 de dolari. Probabil că și pe celelalte plicuri sînt astfel de mărci de valoare. Cînd unchiul dv. a dus mîna la ochi n-a făcut-o întîmplător, el voia să spună : acordați toată atenția ochilor ! Semnătura „CREDOCHI" de pe scrisoare tocmai asta înseamnă, să priviți cu atenție, să credeți ochilor.

Edward suspină. Se așeză pe un fotoliu și își cuprinse fața în mîini.

— Ce este ? se sperie Charmin.

— Nimic, mă gîndeam pur și simplu că dacă n-ar fi fost miss Marple am fi ars aceste scrisori, cu siguranță.

— Da, continuă miss Marple, bătrînii ăștia poznași nu țin seama de proverbiala nerăbdare a tinerilor. Îmi aduc aminte că odată, unchiul meu Henry a trimis nepoatei sale o bancnotă de cinci lire lipită de o carte poştală pe care scrisese : „Acesta-i tot darul meu de Anul Nou". Nepoata a fost așa de decepționată încît a aruncat pe foc cartea poștală cu cele cinci lire cu tot.

Edward simți o adevărată dragoste pentru unchiul Henry.

— Miss Marple, mă duc să aduc o sticlă de șampanie, exclamă el bucuros. Să bem pentru unchiul dv. Henry !

AUR ÎN LOC DE INIMĂ

de

ALEX. FORELS

În sfîrşit, Petula s-a întors iarăşi în braţele mele. Eram din cale-afară de fericit. Am început să-i analizez starea de disperare în care se afla. Era la dispoziţia criminalului.

Femeile se aseamănă cu niște fulgi pe care îi suflă bărbaţii. Trebuie să ţinem cont de asta. Cînd am reîntîlnit-o pe Petula la Los Angeles — după cinci ani bunicei — vulcanul care mocnea în mine începu să lucreze din nou.

În orele acelea albastre ale înserării, Petula şedea pe marginea bazinului lui „Palace Hotel". Reclamele luminoase de pe faţadele clădirilor înalte îşi începură dansul. Dansul de seară în jurul viţelului de aur.

Nu-mi rămăsese altceva de făcut decît să mă urc în primul avion sau să mă ascund în cea mai apropiată gaură de șarpe, dar, cum foarte frumos spun poeţii, în faţa iubirii nu rezistă nici un obstacol... Am rămas hipnotizat ca un iepure în faţa măsuței galben-albastru-roșii à la Hollywood. Gura îmi era uscată ca o Sahară și prin zgomotul care venea de afară îmi răsuna în urechi glasul ei de clopoţel :

— Jeff, eşti tu cu adevărat, Jeff ?

Începînd de la unghiile vopsite cu lac roşu ale picioarelor, frumos bronzate, pînă la bikini-ul bine

ajustat pe corpul ei și la revărsarea luminoasă a părului, totul o făcea parcă mai frumoasă, mai ispititoare.

— Sînt eu, Petula, nici mai frumos, nici mai bogat, nici mai bătrîn.

Cînd rîdea, așa cum rîdea acum, făcea gropițe în obrazul stîng. Am tras-o lîngă mine, îi simțeam pielea și respirația.

— Ah, Jeff, cît este de frumos! Nu te-am uitat niciodată, nici o clipă! Am fost o proastă, Jeff, cu tine aș fi fost fericită, cu toate că nu mă pot plînge cu nimic de fostul meu soț, doar că era cu mulți ani mai în vîrstă ca mine...

— ...și mai bogat decît mine. Eu nu ți-aș fi putut dărui nici blănuri de nurcă, nici yachturi, nici...

— Te-ai purtat cu mine ca un părinte, Jeff. Cînd mi s-a întîmplat nenorocirea aceea groaznică am fost atît de greu lovită...

— S-a scris în toate ziarele că Jan Harlow a zburat în aer cu luxosul său yacht cu tot. Văduvei sale i-a lăsat o nimica-toată, se-nțelege; zece milioane de dolari! În schimb, Clay Burton s-a bucurat îndată.

— Te înșeli, Jeff. M-am lăsat amăgită de farmecul lui, dar mi-am dat îndată seama că în mîinile sadicului acestuia, care risipește banii cu amîndouă mîinile, nu eram decît o jucărie...

— Petula, la Reno divorțul durează numai cîteva zile...

— M-am gîndit și eu la asta. Jeff, ajută-mă să scap de el!

N-am crezut niciodată în lacrimile femeilor, dar acum le-am sorbit o dată cu sărutările. Nu mă gîn-

deam la banii ei, o doream doar pe ea și numai pentru mine.

*

Clay Burton tocmai începuse să joace la ruletă banii soției sale. Știam totul despre el. La Hollywood, cînd nu reușea să trăiască pe banii lui, își găsea suficient timp pentru a împrăștia printre femei șarmul său pînă cînd, în cele din urmă prinsese și milioanele Petulei. Asta nu înseamnă că nu avea slăbiciune pentru frumusețea femeilor blonde, brune sau șatene... Și, de bună seamă, bruneta aceea nu era zeița Fortuna...

Bila se oprea cu încăpățînare numai în avantajul băncii, iar crupierul aduna atît de repede fisele încît la miezul nopții Clay se trezi fără nici un ban.

Am riscat la masa alăturată cîțiva cenți și am cîștigat fiindcă am mizat pe roșu, în timp ce Burton mizase pe negru și pereche. Se cîștiga fără pereche ! O mie de dolari nu reprezintă o avere, dar tocmai acești prieteni mici sînt cei care-ți fac viața mai plăcută.

L-am lăsat pe Clay cu ghinionul și cu bruneta lui și, fiindcă omul nu trebuie să-și supere norocul, m-am întors acasă.

Petula stătea întinsă pe pat, în camera mea de la hotel. Părul ei aluneca în valuri și nu știu de ce îmi amintea de whisky. Folosea întotdeauna același parfum, dulce și greu ca păcatul. „Blondele trebuie să poarte lucruri de culoare închisă“, i-am spus cîndva.

— N-am uitat niciodată ce mi-ai spus, șopti ea. Nimic n-am uitat !

Parcă n-ar fi fost la mijloc acești cinci ani, totul era ca mai înainte...

Petula stinse lumina.

*

Am luat împreună micul dejun. Rîsul Petulei, soarele Nevadei ascuns în spatele jaluzelelor, totul era ca un vis. În vis și în dragoste totul este posibil.

Cînd omul de serviciu de la hotel aduse o scrisoare, nici n-am fost în stare să deslușesc scrisul de pe plic. Era o scrisoare pentru Petula. Deschise plicul, ochii îi luciră. Deveni iarăși Petula Mills cea de altădată, dansatoarea din Los Angeles. Răutatea și mînia îi reveniră în cuvinte, așa cum nu-i stă bine unei doamne din societatea înaltă.

Își reveni tot atît de repede și pe față parcă i se lăsă un văl. Se întoarse spre masă și închise ochii.

Am sărutat-o pe vinele de la gît care-i zvîcneau sălbatic :

— Ai greutăți ?

Cu expresia de suferință pe care o avea în colțul gurii, era frumoasă ca o madonă.

— Jeff, pleacă te rog, trebuie să fac față singură situației !

Buzele îi erau reci și insensibile la sărutul meu.

— Fie, dacă nu vrei să-mi spui și mie.

Mă prinse de mîini.

— Cred în tine, Jeff, ești singurul om căruia pot să mă destăinui. Nu am pe lume pe nimeni în afară de tine.

Am crezut-o, pentru că am vrut s-o cred. Pentru parfumul trupului ei aș fi fost în stare să-mi tai și mîna dreaptă. Dragostea poate face din bărbați eroi. Sau nebuni...

— Ajută-mă, zise ea punîndu-și capul pe pieptul meu.

— Pentru tine aș merge pînă în infern, i-am răspuns.

— Atunci citește scrisoarea asta !

Am citit cîteva rînduri. Erau scrise la mașină : „Știți că vă am la mînă. Aduceți-mi în seara asta 100.000 de dolari și o să-mi țin gura pînă la moarte..."

— Băiatul ăsta trebuie să fie nebun ! am scrîșnit printre dinți. I-ai dat vreun ban pînă acum ?

Petula încuviință cu o anume durere în înclinarea capului.

— Dar n-a cerut niciodată așa de mulți. Să fie asta ultima dată cînd îmi mai cere ?

— Se-nțelege că nu. Pentru un șantajist nu există „pentru ultima dată". De ce nu anunți poliția ?

Petula îmi răspunse :

— Asta-i singurul sfat pe care mi-l dai ? Așa sînteți voi, bărbații, cuvinte mari, jurăminte de dragoste, dar atît... !

Am cerut să ne aducă țigări și whisky.

— Să ne gîndim : cu ce te are la mînă ?

— Vrei să mă șantajezi și tu ?

Cît p-aci să-i arunc paharul în cap.

— Țin mult la cinste, poate de aceea am rămas pînă astăzi un mediocru agent de asigurări. Aș fi putut avea și eu o vilă la Santa Monica, cum ai tu Petula, un yacht, un pachet de acțiuni...

— Scuză-mă, o să-ți spun totul. E vorba de niște fotografii pe care vrea să le publice. Asta-i tot !

— Să-l văd şi eu pe băiatul ăsta.
— Dar e periculos, Jeff, şantajiştii nu se dau în lături de la nimic. Cred că cel mai bun lucru ar fi să-i plătesc.
— Ca să-ţi ceară apoi în continuare? Nu, dragoste, o să pun eu mîna pe fotografiile alea!

*

Am luat masa la un restaurant de la capătul unei cunoscute străzi din Las Vegas.
— Helo! făcu Clay Burton îndată ce veni lîngă masa noastră. Era îmbrăcat în mătase galbenă, gentleman pînă în vîrful pantofilor.
Petula făcu prezentările. Burton se înclină plin de indiferenţă, apoi mă măsură cu vădit interes. În îmbrăcămintea mea, transpirată la subţiori, păream o biată vrabie lîngă uliu.
— Draga mea, spuse Burton, am nevoie de bani...
— Cine n-are astăzi nevoie de bani? rîse Petula ironic. Poate te ajută bruneta aia!
Eram în camera Petulei. Făcusem un duş, după care ne-am aşezat, comozi, în şezlonguri. Ne făceam siesta cînd sună telefonul. Petula ridică receptorul. Ascultam cu atenţie fiecare cuvînt: „Aţi primit scrisoarea mea?" se auzi în receptor o voce de femeie. „Da", răspunse Petula, „dar îmi este imposibil să dau o sută de mii..." „Nu vă este imposibil. Ascultaţi bine! Veniţi la Geiser la miezul nopţii, fix. Acolo este locul cel mai îngust, sub un bolovan, aşezaţi mapa cu banii şi dispăreţi repede. Cît se poate de repede, aţi înţeles?" „Am înţeles!".

Aruncă receptorul cît colo. Se repezi apoi la mine strigînd :

— Să terminăm o dată cu asta, Jeff, nu mai rezist!

— Astă seară se va termina totul. Mă bazez pe pumnii mei, șantajiștii ăștia sînt fricoși, i-am spus în momentul cînd îmi întinse pistolul. Mă obligă să-l iau.

*

În urma noastră nu se vedea nici o mașină.

— Promite-mi că ai să tragi cînd șantajistul...

— Îți promit.

Am auzit deodată pași de bărbat. La lumina unei lanterne umbra cu pălărie descoperi mapa, dar scoase îndată un mormăit mînios. Nu găsi decît ziare mototolite.

— Așa se poate înșela omu', mi-am zis în momentul în care șantajistul arunca mapa. Am început să trag. Eram convins că nu l-am nimerit, din această cauză eram neliniștit. Cu toate acestea, umbra căzu ca o bucată de lemn. Omul nu era mort. M-am repezit spre el și nu-mi venea să-mi cred ochilor : în fața mea se afla Burton !

— Nebunilor, ați căzut în cursă !

— Clay, n-am vrut, pentru numele lui Dumnezeu, de ce ai făcut asta ?

— Banii conduc lumea. Mulți mor pentru bani. Harlow, de exemplu...

— Harlow, primul soț al Petulei ?

— Eu m-am îngrijit de explozibil, iar Petula a avut grijă să-l așeze bine și să-l facă să explodeze

la timp. Petula nu voia decît banii lui Harlow, iar eu pe Petula o voiam numai cu bani. Numai că Petula stătea pe bani ca o cloșcă pe ouă.

— Pentru asta o șantajezi?

În privirea lui Burton apăru parcă o altă lume. Vorbea cu glas nesigur:

— Credea că am fotografiat-o în momentul cînd așeza explozibilul.

I-am închis ochii. Pașii îmi scrîșneau pe nisip. Acum știam de ce m-a obligat Petula să iau pistolul...

— Jeff, zise venind în fața mea, e mort?

— E mort, iar eu am aflat totul. Tu l-ai aruncat în aer pe Harlow...

Flacăra din țeava pistolului a fost ultimul lucru pe care l-am înregistrat. Am zăcut o săptămînă în spital. Cînd am ieșit, Petula era moartă, se spînzurase în celula închisorii cu trei zile înaintea începerii procesului. N-a fost nevoie să mai depun mărturie împotriva ei...

COMPLOTUL UCIGAȘILOR

de

WILLIAM von REESE

Un neurastenic este o catastrofă, dar cînd se întîlnesc doi de soiul acesta, cum mă întîlnisem eu, în apartamentul meu, în dimineața aceea de vineri, cu Barbara Morseby, atunci faptul trebuie să aibă urmări. Ceea ce-mi propusese Barbara făcu să-mi tremure mîinile așa de tare că am vărsat pe pătură jumătate din whisky-ul din pahar.

— Dacă te-am înțeles bine, i-am spus, asta ar însemna moartea lui Arthur. Trebuie să-l împușc eu, în timpul nopții ?

— Vorbesc foarte serios, Henry !

Arthur era soțul Barbarei și ex-amicul meu, în același timp.

— Este vorba de 150.000 de dolari, spuse Barbara, iar vocea ei sună dulce ca mierea, cînd pronunță suma. Asta înseamnă cîte 75.000 de dolari pentru fiecare din noi...

— Dumnezeule, Arthur are o asigurare așa de mare ?

Stăteam și priveam cum pătrundea în pătură whisky-ul vărsat. Fata aceasta care stătea pe patul meu și sorbea ușor din scotch, îmi deveni dintr-o dată străină și aceasta în ciuda intimității în care ne aflam. O neurastenică, de zece ori neurastenică. Pentru ceea

ce intenţiona Barbara să facă, în California ajungi la camera de gazare.

— Nu că Arthur mi-ar mai fi prieten, am început eu, dar avem amîndoi de bătut fierul atît timp cît mai este cald încă.

— Da, toţi trei avem de bătut un fier cît e cald, numai că fierul se află acolo, în foc, şi se topeşte la căldură, încontinuu.

Spusele Barbarei erau adevărate. Timpul care trecea pentru toţi trei prea încet, era cauza pentru care Arthur şi cu mine nu mai eram prieteni.

— Cît a trecut de atunci, Barbara ? am întrebat-o, pentru a-i distrage atenţia.

Barbara mă mîngîie cu mîna ei delicată pe spatele, chipurile rănit, în timp ce mă privea cu ochi adînci, ca lacurile de munte.

— De cînd ţi-ai frînt osul coccigian ?

— Acum un an şi ceva, în ziua de 3 iulie.

Ziua aceea n-o voi uita niciodată... Totul a decurs întocmai cum am planificat noi trei : Arthur, Barbara şi cu mine.

— Aşadar, nu vrei să mă ajuţi, mormăi Barbara speriindu-mi gîndurile şi se gîndi iarăşi la groaznica ei propunere de a-l omorî pe Arthur, soţul ei.

— Nu-mi place de loc treaba asta ! Este prea ultimativă ! Paharul meu era gol aşa că am mai luat o înghiţitură din scotch-ul Barbarei. Vezi, i-am spus cu voce convingătoare, avocatul meu este de părere că asigurările „Phoenix" trebuie să plătească, în sfîrşit. Nu mai există nici o posibilitate de a cîştiga, cel mult poate să ceară o nouă amînare în faţa tribunalului.

— Încă o amînare ? explodă Barbara. Asta înseamnă, dacă ne luăm după calendarul tribunalelor,

o întîrziere de cel puţin nouă luni ! Timp suficient pentru a naşte un copil !

Înţelegeam bine argumentele Barbarei. Mi se părea şi mie că sînt ani buni de atunci, din ziua aceea cînd am fost în garajul lui Arthur Morseby. Totul era pregătit cu migală. Motorul de bord, care se fixa în afară şi pe care el îl folosea la barcă, era împrăştiat în tot garajul. Podeaua de beton era acoperită cu ulei de la motor, întins ca siropul pe o savarină. Aşa cum am stabilit m-am înfăţişat pe la zece şi jumătate dimineaţa la garajul lui Arthur, pur şi simplu pentru a aluneca în prezenţa lui Arthur, a Barbarei şi a altor cîţiva vecini uimiţi, pe o baltă de ulei. Această cădere reuşită mă transforma, pentru asigurările „Phoenix", într-un infirm...

Am simţit din nou degetele fine ale Barbarei pe spinare. Ochii i se îngustară, niciodată n-am crezut că ochii căprui pot privi cu atîta duritate... Vocea ei era în schimb dulce :

— Să mai fac cîte o băutură pentru noi, vom mai fi drăgăstoşi încă puţin unul faţă de celălalt şi apoi...

— Apoi ce ?

— Trebuie să-mi împrumuţi maşina ta, dragule, numai pentru o oră. Arthur a plecat astăzi la birou cu maşina mea iar a lui este în revizie. Am de făcut nişte cumpărături.

Barbara coborî din pat. O vedeam cum merge spre bucătărie, cu paharele în mînă. Barbara era o fiinţă dulce, înaltă, cu picioare lungi. Ea a fost cea care mi-a dat ideea cu asigurarea „Phoenix". Arthur încheiase cu această societate o asigurare cu garanţie. Căderea mea se încadra în această prevedere de asigurare. Totul era în ordine, numai că asigurările „Phoenix" aveau un funcţionar de urmărire cu nu-

mele Sneed, căruia i-a fost încredințat cazul meu și care, cercetînd totul cu neîncredere și pe toate fețele, împiedicase plata sumei de asigurări...

Arthur, Barbara și cu mine nu uitam nici un moment că suma maximă de asigurare reprezenta 995.000 de dolari, motiv suficient pentru a aștepta plata chiar și un timp mai îndelungat. Dar lunile treceau și era păcat de mine să tot stau în scaunul pe roți. Totuși, continuam să fac asta numai de dragul Barbarei, pentru a-i fi în preajmă, cu toate că șederea aceasta permanentă mă făcu cu cincisprezece kilograme mai greu decît eram.

Barbara se întoarse din bucătărie cu două pahare cu whisky.

— Te-ai gîndit între timp, micul meu invalid ? Nu vrei să-i dai o mînă de ajutor micuței tale Barbara ?

— Șira spinării mele nu se mai pretează pentru așa ceva, i-am răspuns. Știu doar că atunci cînd în garajul lui Arthur mi-am...

Vorbeam iarăși despre Arthur. Barbara începu să-l denigreze. Spunea că nu mai poate să-i suporte nici cea mai mică atingere. Singurul lui interes era să stea în fața televizorului, să iasă în larg cu barca cu motor și să sară cu parașuta în fiecare vineri seara. Sărea dintr-un avion tip sport... „Poți tu să înțelegi ceva ? Sărituri cu parașuta numai așa, pentru că-i făcea plăcere ?"

Eu nu-l mai înțelegeam de mult pe Arthur și nu înțelegeam mai ales de ce nu se îngrijește de Barbara. Pe de altă parte, așteptarea la infinit a încasării sumei de asigurare devenise un chin pentru Arthur, pentru Barbara și pentru mine. Mai ales pentru mine. Din cauza cheltuielilor pentru doctor, pentru

terapie și pentru viața mea în general, am fost nevoit să mă ating de economii... Arthur se comporta nu tocmai plăcut. Cînd îi vorbeam despre greutățile mele financiare se mulțumea să zîmbească. În definitiv, el a fost acela care a plătit ani de-a rîndul ratele pentru asigurarea cu garanție !

Din această cauză eram, se-nțelege, din lună în lună mai supărat pe Arthur. Cu toate acestea, ura mea nu era suficientă pentru a-l omorî, așa cum voia Barbara.

Cam pe la amiază, Barbara se îmbrăcă și dispăru cu mașina mea în care, la bagaje, se afla un alt scaun pe roți, rabatabil, pentru oraș. O rugasem să nu întîrzie peste ora trei pentru a avea și eu timp să ajung la radioterapie. N-aș face o impresie prea bună dacă nu m-aș duce, cu toate că nu aveam nevoie de ea cîtuși de puțin. Barbara reveni cu un sfert de oră înainte de ora trei, apoi luă un taxi pentru a se întoarce acasă. I-am telefonat lui Marty, un tip tînăr care locuia în aceeași clădire și care, contra plată, mă plimba cu scăunelul meu pe roți. El trebuia să mă ducă la medic și la radioscopie. La radioscopia șirei spinării, chipurile atît de grav rănită...

Sneed, urmăritorul de la asigurări, mă surprinse tocmai cînd mă aflam culcat sub lumina roșie. L-am întrebat ironic :

— Ați făcut între timp poze reușite ? Știam doar că el nu urmărea altceva decît să mă surprindă mergînd pe picioare sau dansînd undeva, poate chiar cu două blonde în brațe... Își trase un scaun alături de mine.

— Dintr-o sută de tipi care plănuiesc să ducă de nas societățile de asigurări, nouăzeci și nouă la sută sînt demascați. Doar unul singur continuă cursa. Îmi

este greu s-o spun deschis, dar dumneavoastră sînteţi probabil acel unu la sută care continuă cursa.

— Resping acuzaţia dvs., dar accept suma de asigurare, i-am răspuns.

Sneed îşi deschise mapa cu acte şi scoase din ea un cec pe care era scrisă suma de 100.000 de dolari. Îmi spuse :

— Cu acest cec puteţi să dansaţi în continuare, tot restul vieţii, în ciuda spatelui dvs... lezat. Aveţi noroc că microfotografiile nu au putut depista cu claritate dacă sînteţi infirm sau nu.

Am ezitat. Mă vedeam într-un avion, la clasa întîia, în drum spre Rio. În faţa mea, stătea o friptură zemoasă şi un pahar cu şampanie rece. Tocmai mă gîndeam dacă să comand ca desert un lichior franţuzesc sau unul italian. Eram bine dispus deoarece stewardesa îmi strecurase numărul ei de telefon din Rio. M-am întors din nou la realitate. Am luat cecul pe care mi-l întinsese Sneed şi l-am rupt în bucăţele. Pe faţa lui Sneed nu tresări nici un muşchi.

— Suma de asigurare se ridică în cel mai bun caz la 995.999 de dolari. Să presupunem că tribunalul va confirma dreptul la 500.000 de dolari. Ce se întîmplă cu avocatul dvs. ? El va cere cel puţin o treime din sumă, mormăi.

— Chiar aşa ?

— Vă vor rămîne aproximativ 265.000 de dolari dar nici această sumă nu vă aparţine în exclusivitate. În cîte va trebui s-o mai împarţi ? În două sau în trei ?

L-am privit fix pe Sneed. Acesta continuă :

— Desigur că va trebui să împărţiţi bani şi cu Arthur Morseby, în a cărui garaj aţi alunecat... Poate şi cu cîţiva vecini, în calitatea lor de martori ! Vin tocmai de la tribunal, societatea mea de asigurări a

reușit să obțină aprobarea cererii sale de amînare a dezbaterilor ! Asta înseamnă că aveți de așteptat pînă la proces și, astfel, pînă la primirea banilor, cel puțin încă nouă luni. Nouă luni în care va trebui să rămîneți înlănțuit în continuare în scaunul dvs. pe roți... nouă luni în care noi nu vă vom slăbi din ochi !

Sneed îmi întinse încă un cec sub nas.

— Acesta este ultima noastră ofertă ! Luați banii, chestiunea rămîne între noi, în plus, nu va mai trebui să-i împărțiți cu complicii dvs ; puteți să vă petreceți viața după placul inimii.

Priveam fix cecul. De data aceasta el reprezenta suma de 150.000 de dolari. În mai puțin de zece minute am semnat contractul pe care mi-l oferea Sneed. Am luat cecul. I-am urat ironic „la revedere“, apoi i-am spus lui Marty, care mă ducea mereu la plimbare, să mă împingă pe ușile de sticlă ale clinicii. L-am întrebat pe Marty :

— Nu-i așa că astăzi este vineri ?

Marty confirmă dînd din cap.

— Băncile sînt deschise astăzi mai mult, am spus. După ce voi fi primit suma de pe cec, aș dori să mă duci la ghișeurile „Trans-Ocean-Airlines“.

Aveam 150.000 de dolari și nu mai trebuia să-i mai împart cu cineva. Nici chiar cu Barbara !

Biletele de avion spre Tahiti fuseseră cumpărate pentru ziua următoare, sîmbătă, ora nouă și jumătate. Seara în ajunul plecării, mi-am petrecut-o în fața radioului, fără ca somnul să se lipească de mine. Către miezul nopții am auzit vocea crainicului :

„Cunoscutul săritor cu parașuta Arthur Morseby, și-a pierdut viața astăzi după amiază la o săritură în

care parașuta nu i s-a deschis. Soția sa, doamna Barbara, care asista la accident, a suferit un șoc nervos..."

Mi-am turnat whisky într-un pahar mare. Mă gîndeam că prin moartea lui Arthur, Barbara se afla în situația fericită de a putea încasa 150.000 de dolari din asigurarea pe viață a soțului ei. Ea avea acum tot atîția bani ca și mine și nu mai trebuia să-mi fac mustrări de conștiință pentru faptul că nu mi-am împărțit cu ea cîștigul de la asigurări.

A doua zi dimineața, am plecat spre aeroport. Cînd am ajuns, tocmai se anunța cursa spre Tahiti. Am luat-o spre ieșire, apoi spre pista de decolare. Un bărbat scund, cu un ziar sub braț, veni direct la mine. Îmi pomeni numele și cînd încuviințai că eu sînt, mi-a potrivit în cîteva secunde niște cătușe la mîini...

Eram atît de năucit de parcă mă lovise cineva în cap.

— Bine, dar ce se întîmplă ? l-am întrebat pe bărbatul scund și gras din fața mea. De ce sînt acuzat ? De escrocherie la asigurări ?

— Nu, de crimă !, răspunse el. M-am văzut înconjurat dintr-o dată de o mulțime de polițiști. Am fost împins apoi în spatele mașinii poliției și am plecat spre sediul poliției.

Așadar, Barbara cea cu ochi căprui și drăguți, mă fentase așa cum aș fi vrut eu s-o fentez. Vineri, cînd ne drăgosteam, mi-a propus să-l omor pe Arthur, soțul ei, și să împărțim între noi prima de asigurare în valoare de 150.000 de dolari. După ce am refuzat-o, ea s-a dus cu mașina mea în garajul lui Arthur acoperit cu băltoace de ulei... Acolo n-a lăsat numai urmele cauciucurilor mașinii mele ci și urmele mai înguste ale scaunului meu pe roți, aflat în mașină, în spate, la bagaje...

Cu acidul de la bateria mașinii, Barbara a distrus frînghiile parașutei lui Arthur, astfel încît după ce a sărit din avion Arthur a căzut ca din cer, vertical, ca o piatră. Şi asta, în prezența Barbarei, care, după toate astea, a suferit un șoc nervos în mijlocul mulțimii. Bineînțeles, în calitatea sa de soție, nu de escroc de asigurări...

Am spus-o mereu : neurastenicii n-au nici un fel de sentimente..., iar acum, în loc să mă aștepte Barbara, mă așteaptă camera de gazare. Găsiți că-i drept așa ?

CINE ESTE UCIGAȘUL ?

de

RICHARD M. ELLIS

A doua zi după înmormîntarea soției sale, Roger Bartlett stătea singur în dormitorul vilei din North Shore și fixa cu privirea portretul în ulei al decedatei, atîrnat deasupra căminului. Era un portret excelent, Helen fusese într-adevăr o femeie frumoasă.

Bartlett își stăpîni cu greu dorința de a azvîrli cu ceașca de cafea în tablou. Bău toată cafeaua și așeză ceașca pe o măsuță joasă, aflată lîngă fotoliu. În acel moment sună telefonul.

La aparat era locotenentul Miller, de la Comisia Criminală :

— Nu, sir, pînă acum n-a rezultat nimic nou, raportă locotenentul Miller. N-avem nici un fel de urme. Mă tem că uciderea soției dv. nu va mai putea fi clarificată, în afară de cazul că ucigașul și-ar mărturisi de bună voie fapta.

Bartlett își strînse buzele. Spuse apoi :

— Sînt cam ocupat, domnule locotenent, intenționez să-mi părăsesc astăzi, pentru scurt timp, locuința și să mă mut în oraș, la clubul meu. De aceea...

— Perfect, sir ! Am telefonat însă pentru a vă întreba dacă ați parcurs deja corespondența...

Bartlett se întoarse și aruncă o privire asupra grămezii de scrisori și cărți poștale care se strînseseră

pe birou. De la moartea Helenei, fapt petrecut acum o săptămînă, se strînseseră multe scrisori de condoleanțe. El deschisese numai corespondența de afaceri, restul nu-l interesa. Spuse cu glas puternic în receptor :

— Corespondența ? Nu vă înțeleg, domnule locotenent !

— Cred că este foarte probabil ca asasinul să vă fi trimis în ultimele zile o carte poștală sau o scrisoare, explică locotenentul Miller. S-ar putea să fie un prieten sau un cunoscut de-al dv., trebuie că v-a trimis o scrisoare de condoleanțe pentru a nu atrage bănuiala asupra sa.

— Nu cred că asasinul soției mele îmi va trimite mărturisirea sa !

— Desigur că nu, sir. Este însă probabil să facă vreo greșeală, să ne dea vreun indiciu fără să vrea. Se întîmplă destul de des. În orice caz, v-aș ruga să deschideți corespondența, mai înainte de a face eu acest lucru.

— Bine, spuse Bartlett aprins la față, dar nu pot crede că vreun invitat la serata dată de mine, adică unul dintre prietenii mei, ar fi putut s-o omoare pe Helen ! Dumnezeule, îi cunosc pe toți de atîția ani, din activitatea mea ca om de afaceri sau din societate!

Un moment se făcu liniște apoi locotenentul Miller spuse cu băgare de seamă :

— Este semnificativ însă că toți invitații au declarat că serata a deviat nițeluș, părere pe care ați împărtășit-o și dv.

Bartlett făcu o mutră acră. Serata de sîmbăta trecută degenerase, într-adevăr... Bartlett nu dorea să

mai reînvie evenimentele din noaptea aceea din care cauză spuse :

— Sînteţi sigur că nu poate fi vorba de un vagabond ?

— Da de unde, domnule Bartlett ! Domeniul dv. este împrejmuit cu ziduri groase şi înalte, iar străzile sînt controlate de poliţişti în tot timpul nopţii.

Locotenentul Miller tăcu un moment apoi adăugă :

— Înţeleg repulsia dv. faţă de bănuiala că ucigaşul soţiei ar putea fi unul dintre prietenii dv. Mă tem însă că acesta este adevărul.

Bartlett aşeză receptorul în furcă după care îşi turnă un pahar de whisky şi-l ridică salutînd portretul în ulei al decedatei sale soţii Helen, aflat deasupra căminului. Portretul îi răspunse printr-un zîmbet. Atunci, în dimineaţa aceea de după serată, cînd i-au descoperit cadavrul, Helen nu zîmbea. Se afla în mijlocul unui luminiş al parcului, îmbrăcămintea-i era sfîşiată, iar capul i se odihnea într-o baltă mare de sînge.

Întocmai aşa cum o părăsise Bartlett după ce-i zdrobise capul cu o piatră...

Ca om de afaceri cu succes, învăţase de timpuriu că în viaţă, secretul succesului la vînzare constă în a te vinde mai întîi pe tine însuţi ! În cazul de faţă, asta însemna să se convingă pe sine că el, Bartlett, nu are absolut nimic comun cu moartea soţiei sale. După aceea, după cîtva timp, ar canaliza bănuielile asupra celui mai bun prieten al său, fabricantul de pantofi John Carmody, care în noaptea aceea băuse fără măsură şi se culcase lîngă Helen şi care, din nefericire, se sculase totuşi şi dispăruse înainte de a începe căutarea Helenei...

Se auzi soneria. Bartlett sări în picioare. Soneria avea un ton oarecum străin și părea că vine de undeva de departe. În cele din urmă se dezmetici și-și dădu seama că este soneria de la ușa din spate, dintre bucătărie și intrarea de serviciu. Își stăpîni cu greu o înjurătură. Alergă prin casă, deschise ușa din spate și rămase încremenit de uimire...

În ușă stătea John Carmody. Fața îi era lividă și aburită de sudoare. Așa cum arăta, te puteai aștepta să izbucnească în plîns dintr-o clipă într-alta. Întrebă cu voce sugrumată :

— Ai citit ?

— Ce să citesc ? Ce s-a întîmplat cu tine, John ? De ce vii pe ușa din spate ?

Carmody părea că și-a revenit puțin. Îl împinse pe Bartlett la o parte și trecu prin bucătărie în dormitor unde căzu într-un fotoliu.

Bartlett îl urmă contrariat :

— John, ce s-a întîmplat ?

Carmody își șterse cu mîna fața udă :

— Eu am ucis-o pe Helen...

— Tu... ?

— Ți-am trimis ieri o scrisoare în care îți mărturiseam totul. Nici chiar eu însumi nu-mi pot da seama cum s-a întîmplat, Roger. Eram beat, dar asta nu-i o scuză. Am văzut-o pe Helen mergînd în parc să respire aer curat, singură... Era extraordinar de frumoasă !

Carmody își ascunse fața între mîinile care îi tremurau.

Bartlett tăcu. Nu se gîndise niciodată la faptul că însuși Carmody ar putea crede că a omorît-o pe Helen. Dar, în fond, de ce nu ? Omul fusese beat, își

pierduse controlul şi cînd şi-a revenit ţinea în mînă o piatră mînjită cu sînge. Lîngă el zăcea cadavrul Helenei...

Bartlett făcu eforturi ca să-şi poată ascunde un zîmbet.

— Am vorbit cu Helen, ea mi-a răspuns, m-am apropiat de ea. Asta-i. M-am trezit, nu ştiu cît timp trecuse, ştiu însă că eu am omorît-o ! şopti Carmody.

— Bine, dar cu scrisoarea ce-i? întrebă Bartlett.

— Ieri n-am mai putut rezista... După înmormîntare am scris scrisoarea şi am dus-o la poştă. După aceea am vrut să mă sinucid, dar n-am fost în stare, Roger. Pur şi simplu n-am putut !

În timp ce spunea toate astea, Carmody scoase din buzunarul jachetei sale un pistol cu ţeava retezată. Se uită cu interes la el cu toate că era dezorientat.

Bartlett îngheţă :

— John, nu ţi-am citit scrisoarea, azi n-am citit corespondenţa. Mai mult ca sigur că scrisoarea ta se află pe măsuţa de colo.

— N-am vrut s-o omor, Dumnezeule, n-am vrut să fac asta ! şopti Carmody. Din noaptea aceea trăiesc parcă în infern. Dar azi dimineaţă mi-am dat seama că pur şi simplu n-am voie să mă sinucid. Trebuie să mă gîndesc la copii şi la soţie. De aceea îţi cer scrisoarea înapoi, Roger !

Lui Bartlett nu-i plăcea felul în care gesticula Carmody cu pistolul. Îi făcea chiar impresia că vrea să-l folosească...

— Ia scrisoarea, spuse Bartlett, distruge-o pe loc. N-am să te denunţ niciodată !

— Nu vorbi prostii, răspunse Carmody, ridicîndu-se în picioare. Desigur că trebuie să mă denunţi la

poliție, așa cum ar face-o orice om cinstit. Îmi pare rău, Roger, dar trebuie să te ucid !

— Ascultă-mă, John, nu trebuie să faci una ca asta ! Nu tu ai omorît-o pe Helen, sînt absolut sigur că n-ai fost tu acela ! spuse Bartlett cu voce speriată, plină de nesiguranță.

— Cum adică ? ezită Carmody.

— Eu am omorît-o, v-am văzut împreună...

— Ești nebun, răspunse Carmody, eu am încercat să mă apropii de Helen, ea s-a apărat, iar eu...

— Bine, dar ea nu s-a opus ! strigă Bartlett și de teamă, de mînie, de frică, spuse tot adevărul : Ați căzut unul în brațele celuilalt, acolo, pe iarbă... Apoi tu ți-ai pierdut cumpătul. Helen a îngenunchiat speriată, inclinîndu-se atunci cînd am lovit cu piatra...

Carmody îl privea fix :

— Aș vrea să te cred, Roger, dar nu pot. Piatra plină de sînge era în mîna mea !

— Bine, dar îți spun...

— Nu, Roger, știu ce urmărești prin vorbăraia asta, de aceea nu ți-am reproșat nimic. Trebuie însă să mă gîndesc la familia mea. Am mers atît de departe încît nu pot să mai dau înapoi.

Carmody ridică pistolul și ochi :

— N-aș fi dorit să existe o altă soluție, spuse el.

Tocmai la acest lucru se gîndea și Bartlett în ultimele clipe ale vieții sale...

SUGRUMĂTORUL CU CIORAPUL DE NYLON

de

FRANK SISK

Se reîntoarseră la Muzeul de Științe Naturale din Boston, venind din ploaia de noiembrie de afară : doctorul Blaise Pinder, masiv și chel, și Herbert Forster, un om scund cu părul lung și roșcat. Domnișoara Bloomstock, secretara, le deschise ușa în timp ce doctorul Pinder spunea colegului său :

— Somoteiul afumat a fost astăzi pur și simplu imposibil.

— Aveți dreptate, doctore, răspunse Herbert Forster.

— S-a întîmplat ceva în lipsa noastră, domnișoară Bloomstock ? întrebă doctorul Pinder.

— Sînteți rugat să telefonați soției dv. !

Doctorul Pinder intră în biroul său și telefonă acasă. În ureche îi pătrundea vocea neliniștită a soției :

— Blaise, ai citit cumva ziarele de după amiază ?

— Nu, doar știi că le citesc întotdeauna acasă.

— Lila Woodmann a fost ucisă ! Ziarele publică știrea pe prima pagină, cu litere de-o șchioapă. I-au găsit cadavrul puțin timp înainte de amiază.

— Toate astea-s știri oficiale ?

— Desigur, Blaise. Poliția a făcut cunoscut că Lila Woodmann este victima numărul 9 a „Sugrumătorului cu ciorapul de nylon“.

— De unde are omul ăsta ciorapi de nylon ? întrebă doctorul Pinder, vîrîndu-şi mîna în buzunarul de la pardesiu pentru a-şi scoate pipa şi tutunul.

— Poartă tot timpul numai un ciorap de nylon asupra lui, ciorap pe care îl încolăceşte în jurul gîtului victimelor sale. După aceea, ucigaşul dispare cu ciorap cu tot.

— Dar de unde ştie poliţia că-i vorba de un ciorap ?

— S-au făcut analize în laboratorul poliţiei.

— Aha ! exclamă doctorul Pinder, care nu-şi găsea pipa şi tutunul în buzunarul stîng şi căuta acum în cel din dreapta.

— Pe lîngă toate astea, Lila Woodmann se afla în fruntea listei celor care fac donaţii pentru muzeul nostru, zece mii de dolari pe an ! Dacă doreşti să primeşti în continuare bani pentru muzeu, trebuie să te adresezi colegului tău Herbert Forster, unicul moştenitor al averii Lilei.

— Tocmai veneam împreună, Herbert şi cu mine, spuse doctorul Pinder, am luat masa de prînz la „Restaurantul lui Gregory", ca de obicei.

— Apartamentul Lilei se află vis-à-vis de acest local. Lila a fost omorîtă în timp ce voi vă aşezaţi la masă şi asta la nici o zvîrlitură de băţ. Gîndul acesta mă înfioară. Ar trebui să-l anunţi pe Herbert despre moartea Lilei.

— Da, draga mea, spuse doctorul Pinder. În timp ce aşeza receptorul în furcă, degetele sale găsiră două obiecte în fundul buzunarului din dreapta al pardesiului. Obiectele nu-i aparţineau : un ciorap de nylon şi o cutie din sidef cu tutun de mirosit.

Doctorul Pinder medită profund. Nu există altă explicaţie : luase cînd a plecat de la „Gregory's

Restaurant" un alt pardesiu, pe acela al omului care sugruma cu ciorapul de nylon ! Ucigașul trebuie să se afle, așadar, printre cei care au luat masa de prînz la restaurant... Vîrî din nou ciorapul de nylon și cutia cu tutun de mirosit în buzunar și se duse în anticameră, unde se aflau domnișoara Bloomstock și Herbert Forster.

— Herbert, spuse el, am de discutat cîteva cuvinte cu dumneata... De altfel, cred că mi-am schimbat pardesiul.

— De cum ați intrat pe ușă mi s-a părut că pardesiul vă este cam scurt la mîneci, spuse domnișoara Bloomstock.

— Cel care poartă acum pardesiul meu este și posesorul pipei mele excepționale și al splendidului meu tutun. N-ați putea să-mi procurați un ziar de la cel mai apropiat chioșc, domnișoară Bloomstock ?

— Acum, pe ploaia asta îngrozitoare ? Domnișoara Bloomstock dispăru dînd din umeri în timp ce doctorul Pinder îl invită pe Herbert Forster în biroul său. Își drese ușor glasul și spuse :

— Herbert, bătrîna ta mătușă a fost ucisă acum cîteva ore !

Fața lui Herbert își pierdu orice urmă de culoare.

— De unde știți ?

— Mi-a telefonat soția, știrea a apărut în ziarele de după amiază.

Herbert Forster își trecu palma peste față.

— Este bănuit cineva ?

— Da, vestitul ștrangulator cu ciorapul de nylon.

Doctorul Pinder scoase din buzunar cutia cu tutun de mirosit. Ați mai văzut-o vreadată ?

— Era a mătușii Lila, dădu Herbert Forster din cap.

Doctorul Pinder scoase și ciorapul de nylon :

— Cu acest ciorap a fost omorîtă victima ! Am descoperit aceste obiecte în buzunarul pardesiului. Unul dintre participanții la masa noastră de prînz a fost mai înainte în apartamentul Lilei Woodmann. Dacă-l găsim pe stăpînul pardesiului știm și cine este asasinul !

Doctorul Pinder se așeză pe un scaun cu spetează. Pentru a se putea concentra se întoarse cu fața la perete și spuse :

— La „Gregory's Restaurant" am fost zece persoane. Am intrat în salon la ora douăsprezece și cinci minute. Sam Pemberton era tocmai la chioșcul cu țigări pentru a-și cumpăra ceva. Ne-am salutat și am intrat apoi cu toții. Nu, o clipă, parcă n-a fost chiar așa. Dumneata, Herbert, nu erai de față. Exact, n-am mers împreună la „Gregory's..." Dumneata ai venit după aceea la douăsprezece și jumătate...

Doctorul Pinder se întoarse cu scaunul în direcția în care se afla Herbert Forster cînd, deodată, simți că ceva i se înfășoară în jurul gîtului și-și pierdu cunoștința.

Cînd își reveni, doctorul Pinder se afla pe divanul din biroul său. Domnișoara Bloomstock se apleca asupra lui.

— Unde este Herbert ? întrebă el.

— L-a ridicat poliția ! spuse domnișoara Bloomstock. El era cel care sugruma cu ciorapul de nylon!

— Nu ! se auzi o voce care aparținea unui bărbat necunoscut, îmbrăcat într-un costum gri, flanelat. Sînt locotenentul Berger de la Comisia Criminală. Colegul dv. Herbert Forster a ucis-o pe bătrîna sa mătușă cu un ciorap de nylon pentru a-i

pune în spinare celui care sugrumă cu același instrument o nouă crimă !

— N-am respectat dorința dv. de a cumpăra ziarul de la cel mai apropiat chioșc. Ploua cu găleata. Am căutat în schimb pipa dv. M-am dus în biroul domnului Forster, cred că numai instinctul meu de femeie m-a îndemnat s-o fac. Am găsit pipa și tutunul dv. în pardesiul agățat acolo. Tocmai cînd mă întorceam, domnul Forster vă înfășurase ciorapul de nylon în jurul gîtului ; încercînd să vă sugrume. L-am lovit în cap cu scrumiera asta grea...

Doctorul Pinder oftă și închise ochii pentru o clipă. Îl cuprinse un sentiment cald de recunoștință și de siguranță. Ca unul care fuma pipă, n-a folosit scrumiera niciodată, își scutura pipa numai în coșul pentru hîrtii. O obișnuință stupidă, gîndi el, ce ușor ar fi putut să izbucnească un incendiu și ce simplu ar fi putut să moară, dacă n-ar fi fost scrumiera...

ORICE NAŞ ÎŞI ARE NAŞUL

de

EDWARD Y. BREESE

George Meeger, un bărbat, lat în umeri, cu păr scurt şi ochi căprui, reci, fusese chemat la aeroportul din San Francisco în calitatea sa de agent al FBI-ului. La telefon era inspectorul Haskins de la organul vamal :

— Este vorba de un contrabandist periculos — lista antecedentelor sale penale este mai lungă decît un braţ ! Dificultatea constă însă în faptul că nu-l putem prinde pe tipul ăsta asupra faptului. Nici măcar nu ştiu în ce fel anume face contrabandă...

Peste o jumătate de oră, Meeger stătea în faţa inspectorului Haskins în biroul acestuia din clădirea aeroportului.

— O problemă complicată, spuse Haskins. Bărbatul pe urmele căruia sîntem se numeşte Theodore Mink. Îl cunoaşteţi ?

— Bineînţeles. L-am prins asupra faptului, în patruzeci şi nouă, la un furt serios.

— Mink ne oferă din nou o enigmă pe care nu o putem dezlega în totalitatea ei.

— Puteţi să-mi oferiţi ceva fapte concrete ? întrebă Meeger.

— Priviţi singur !

Trase perdeaua de pe unul din pereţii biroului său, de după care apăru o fereastră. Era una din

acele ferestre prin care poţi să priveşti înafară, dar prin care nu se poate vedea nimic înăuntru, în birou.

Meeger şi Haskins priveau pe fereastră la acea parte a sălii aeroportului în care pasagerii își primeau bagajele şi le duceau la ghișeul vămii.

— În orice minut poate ateriza un avion din America de Sud, explică inspectorul Haskins. Mink îl aşteaptă de două ori pe săptămînă. Și de fiecare dată primeşte un mic pachet care îi este adresat.

Meeger privea fix prin fereastră şi văzu dintr-o dată cum Theodore Mink păşea în sala aeroportului. Era un bărbat uscat, cu părul roşu şi faţă trecută. Purta un geamantan ieftin din aluminiu. Pe banda transportoare din piele apărură, cîteva minute mai tîrziu, bagajele descărcate din avionul venit din America de Sud. Printre ele se afla un pachet mare, înfăşurat în hîrtie maron de împachetat şi legat cu grijă cu sfoară. Un funcţionar care cunoștea procedeul de deservire, luă pachetul şi i-l duse lui Mink. În același timp, îi întinse un cupon îngust de hîrtie.

— Ce hîrtie este asta? întrebă Meeger.

— Un simplu bilet de asigurare, explică inspectorul Haskins. De fiecare dată, pachetul este asigurat pentru o mie de dolari. Chitanța de primire poate fi semnată numai de destinatar, personal!

Theodore Mink luă adeverinţa de primire şi se îndreptă spre una din mesele situate lîngă peretele opus. Scoase un stilou, puse pachetul pe masă, așeză chitanța de primire pe pachet și apoi o semnă. Funcţionarul companiei aeriene luă chitanţa.

— Și acum fiţi atent domnule Meeger, spuse inspectorul Haskins. Mereu același lucru...

Theodore Mink scoase un cuțit de buzunar din haină, tăie sfoara pachetului și desfăcu hîrtia care-l acoperea. Apăru, de dedesubt, o cutie obișnuită din carton pentru săpun. Mink desfăcu cutia de carton : era plină cu săculețe din material plastic.

După aceasta, Mink desfăcu geamantanul de aluminiu pe care-l adusese cu el și scoase un cîntar de mînă demodat, cu multe greutăți din alamă de diferite dimensiuni, precum și un carnet de notițe. Mink cîntări cu grijă fiecare săculeț și notă rezultatele în carnet.

— Ce se află în săculețele din material plastic ? întrebă Meeger.

— Trifoi, explodă inspectorul Haskins. Nimic altceva decît trifoi umed. Am luat probe și le-am analizat în amănunțime în laboratorul nostru.

— Și cu hîrtia de împachetat ce se întîmplă ? întrebă Meeger.

— O aruncă pur și simplu în sala aeroportului pe jos. În fiecare săptămînă adunăm hîrtia și o examinăm cu atenție. O tăiem în fîșii, o punem în acid, o examinăm cu raze ultraviolete. Ba, după ce o ardem, îi analizăm și cenușa.

Meeger își trecu mîna peste față :

— Mai mult ca sigur că toată această nebunie curată cu trifoiul umed și cu cîntarul nu servește la altceva decît pentru a vă trezi atenția, inspectore ! Teatrul pe care-l prezintă Mink nu se încadrează în felul său de a fi. Spectacolul lui Mink este fie foarte incoerent, fie foarte tîmpit. Dar el, Mink nu e nici una nici alta... Eu cred că el îndeplinește întocmai o anumită sarcină...

— Bine, dar motivul ?

Meeger nu răspunse. Se uită pe fereastră și observă cum Mink termina de cîntărit săculețele cu trifoi pentru a-și umple apoi pipa cu tutun dintr-o pungă și, în sfîrșit, pentru a și-o aprinde.

— Curios, spuse Meeger. E ceva cu totul nou pentru mine faptul că Mink fumează pipă. Înainte fuma întotdeauna țigări.

— Întotdeauna are țigări la el, spuse Haskins.

Meeger dădu din cap.

— Este un fapt cert că Theodore Mink urmărește întotdeauna să fie controlat cît mai bine de dv. pentru că știe că nu veți găsi nimic! Desigur că el, sau cei care dau sarcini, socotesc că dv., odată și odată, veți lăsa totul baltă și-i veți da pace.

— Aha, spuse inspectorul Haskins, abia cînd îi vom da pace, Mink își va începe imediat activitatea de contrabandă!

— Nu cred, spuse Meeger. Mink și șefii săi nu vor decît ca dv. să credeți acest lucru... Tipii știu foarte bine că sînteți suficient de zelos pentru a renunța total la cursă și că veți recurge la luarea unor probe și la analize de laborator. Aceasta ar putea provoca bandei, într-o zi, greutăți serioase.

— Bine, dar ce înseamnă atunci toate astea? întrebă pe nerăsuflate inspectorul Haskins.

— Există doar două soluții ale problemei răspunse Meeger: una este aceea că tipii au într-adevăr o posibilitate de a introduce în țara noastră prin contrabandă, pe sub nasul dv., o serie de lucruri. Dar asta este puțin probabil, inspectore. Dispuneți doar de oameni harnici și de aparatură științifică ultramodernă.

— Și care este a doua posibilitate?

— Să presupunem că Theodore Mink primește din America de Sud numai trifoi umed. Să presupunem, de asemenea, nu că introduce ceva în țară, ci că scoate ceva prin contrabandă ! Întregul spectacol pe care Mink îl oferă tuturor urmărește să vă atragă pe o pistă greșită ! Presupun că Mink nu este controlat atunci cînd vine la aeroport !

— Nu, mărturisi inspectorul Haskins, de ce l-am controla ? Theodore Mink nu expediază nimic prin poșta aeriană, el primește pachetele !

— Veniți cu mine, spuse Meeger. Poate că vă voi putea convinge de altceva.

Amîndoi bărbații părăsiră biroul și merseră în încăperea poștei aeroportului.

Acolo, Meeger întrebă care este sacul cu poșta destinată avionului care adusese mai înainte pachetul cu trifoi pentru Mink. Meeger controlă conținutul pînă ce găsi chitanța de primire pe care o iscălise Mink pentru pachetul cu trifoi pe care tocmai îl primise.

— Asta este ceea ce Theodore Mink scoate din țara noastră, prin contrabandă, de două ori pe săptămînă, spuse Meeger. Dispuneți, inspectore, ca această chitanță să fie examinată imediat în laboratorul dv. Dacă veți mări punctele din textul tipărit, veți găsi probabil în ele niște comunicări secrete...

Inspectorul Haskins dădu indicațiile necesare și într-adevăr, în laborator s-a constatat că textul chitanței de primire conținea date secrete, cifrate după „sistemul micropunctic"...

— Aceste formulare de asigurare pot fi falsificate foarte ușor, explică Meeger : de fiecare dată cînd Theodore Mink venea la aeroport, avea la el o chi-

tanță de asigurare falsificată în textul cărora erau ascunse, prin mijlocirea microfotografiilor, date secrete. Cînd funcționarul companiei aeriene îi dădea lui Theodore Mink pachetul cu trifoi și, o dată cu el, formularul de asigurare pentru a-l semna, Mink mergea întotdeauna la masa de scris de la perete, întorcînd spatele celor ce-l observau. În orice caz, suficient de îndelung pentru a înlocui chitanța de asigurare bună cu cea falsificată.

— Acum îmi dau seama, răspunse inspectorul Haskins. Dar de ce de cîte ori l-am controlat pe Theodore Mink la ieșirea din aeroport, n-am găsit niciodată chitanța originală ? Am examinat orice fir de praf, fiecare locșor al podelei și al mesei. N-am găsit nimic, absolut nimic ! Cum îndepărta Mink chitanța de asigurare originală ?

— Astăzi am văzut amîndoi cum, spuse Meeger. Chitanța de asigurare este o bucată de hîrtie subțire. Mink o înfășura, la spate, făcînd-o ghemotoc și, introducînd-o apoi în pipă o dată cu tutunul, îi dădea foc. Nu exista nici un alt motiv pentru care Mink, fanaticul fumător de țigări, să fumeze dintr-o dată, pipă ! Tocmai aceasta m-a intrigat, dezvăluind practic întregul joc al lui Mink..

CHIAR ȘI AȘII POT SĂ GREȘEASCĂ

de

BILL PRONZINI

Ședeam în holul principal al hotelului „Royal“ cînd fata în jachetă de culoare închisă îl înfruntă pe tot atît de nobilul pe cît de bogatul domn Andrew J. Steele.

Se dovedi a fi foarte iscusită. Jocul mîinii ei nu-l observă, în afară de mine, nici un alt om din holul acela mare.

Dl. Andrew J. Steele, un gentleman cu păr cărunt și cu 15 pînă la 20 de milioane de dolari investiți în țiței texan, venea dinspre liftul cu furnir din lemn de nuc.

Fata în jachetă cobora pe somptuoasa scară de marmoră. Începu să meargă mai repede cînd ajunse în hol și se îndreptă direct spre dl. Steele, la aproape patru metri în fața mea, și îl înghionti pe milionarul ușor slăbit de bătrînețe. Acesta îngăimă ceva, reuși totuși să se sprijine în bastonul pe care îl purta și de fată, rămînînd în picioare.

— Vai, vă rog să mă scuzați, spuse ea și roși. Vocea ei era emoționată și mîna diabolic de iscusită. A fost vina mea.

Steele se înclină așa cum fac cu plăcere oamenii în vîrstă față de fetele frumoase și spuse zîmbind :

— Te rog, draga mea, a fost greșeala mea. Eu n-am fost atent. Te rog, iartă-mă !

Într-adevăr, un gentleman perfect. El nu observase nimic, dar absolut nimic.

Domnişoara se scuză încă o dată, se bîlbîi voit jenată, iar bătrînul milionar cu părul argintiu se încovoie a doua oară. Fata pluti pe covorul de velur, prin hol, şi dispăru prin ieşirea principală.

M-am sculat în grabă din fotoliul baroc şi m-am luat după ea. Am ajuns-o printre palmierii care foşneau uşor, plantaţi pe drumul de ieşire de la hotel în direcţia Florida.

Am pus foarte uşor mîna pe braţul ei zicîndu-i :

— Scuzaţi, vă rog, o secundă. Vocea mea suna într-adevăr foarte politicos.

Fata se opri, se întoarse fără grabă, şi se uită la mine :

— Bine, dar vă rog, ce v-a venit ? Spuse aceste cuvinte foarte rece.

— Am impresia că ar trebui să discutăm ceva amîndoi.

Ochii ei drăgălaşi, căprui, fulgerară periculos :

— Vă sfătuiesc să mă lăsaţi în pace. Altfel voi fi nevoită să-l chem pe managerul hotelului.

— Nu va fi nevoie, i-am răspuns zîmbind, ar trebui să mă chemaţi tocmai pe mine !

— Ce-nseamnă toate astea ?

— Păi, e foarte simplu. Eu sînt şeful secţiei de securitate a acestui minunat hotel şi fac parte astfel din colectivul de conducere. Puteţi să mă denumiţi mai simplu drept detectivul hotelului.

— Oh, spuse ea.

Am remorcat copilul acesta frumos, înapoi, spre hotel, rugînd-o să vină în holul mic, lîngă bar. Am forţat-o uşor să se aşeze într-un fotoliu de piele. M-am aşezat şi eu în faţa ei, privind-o fix.

Era într-adevăr foarte drăguţă. Păr roşu-castaniu, lung, nas uşor avîntat, buze pline, ochi credincioşi de căprioară. I-am dat 25 de ani.

— Fără îndoială, sînteţi cea mai drăguţă hoaţă de buzunare din cîte am cunoscut pînă acum.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi !

— N-are nici un rost, i-am răspuns cu hotărîre. Am observat cum l-aţi uşurat pe dl. Steele de portmoneu şi de acul de la cravată. A fost excelent ! Felicitările mele !

I-am luat cu o mişcare lentă geanta din piele de crocodil şi am deschis-o. Am dat peste tot ce se găseşte în orice geantă de damă : ruj de buze, tuş pentru gene, tuş pentru ochi, pieptene, oglindă. Şi, printre acestea, două lucruri care n-au ce căuta într-o geantă de damă : splendidul portmoneu al d-lui Steele şi acul său de cravată, sclipind de diamante. Le-am scos şi le-am băgat în buzunarul meu.

Fata era schimbată complet. Vocea ei căpătă un ton din ce în ce mai moale :

— Eu, eu nu sînt hoaţă. Credeţi-mă, vă rog. Nu sînt hoaţă adevărată ! Îşi trase buza de jos între dinţi şi o mestecă deznădăjduită. Sufăr pur şi simplu de necesitatea de a fura. Nu pot să fac nimic împotrivă.

— Sînteţi o cleptomană ?

— Da. Am fost pînă acum la trei psihiatri, dar nici unul n-a putut să mă ajute.

M-am arătat compătimitor :

— Ce rău trebuie să fie pentru dv. Aşa drăguţă, aşa de bine educată şi, fără îndoială, dintr-o familie bună şi, pe lîngă astea, hoaţă.

— Este îngrozitor. Nu mai știu ce să fac. Acum arăta ca un înger nevinovat și vocea îi tremura. Dacă află tatăl meu, sînt pierdută. O să mă închidă imediat într-o clinică. Cu asta m-a amenințat pentru cazul în care voi mai fura ceva. Și-o să-și țină promisiunea.

Mă uitam în ochii ei căprui.

— Tatăl dv. nu trebuie să afle despre ceea ce s-a-ntîmplat.

— E-adevărat ?

— Nu, i-am spus încet, nimeni nu este păgubit. Dl. Steele va primi înapoi portmoneul și acul de cravată. De aceea, nu am nici un motiv pentru a anunța furtul. Hotelul ar căpăta în mod inutil o faimă proastă.

Fața fetei se lumină. Zîmbea chiar :

— Atunci.... atunci, vreți să mă lăsați să plec ?

Am ezitat cu răspunsul și am oftat adînc înainte de a-i spune :

— Se pare că am o inimă mult prea slabă pentru dura mea profesie. Da, vă voi lăsa să plecați, dar trebuie să-mi promiteți că nu veți mai călca în acest hotel. Altfel, trebuie să anunț poliția.

— Vă promit. N-o să mă mai vedeți niciodată ! Mîine mă voi duce iar la un psihiatru. Am auzit spunîndu-se multe despre el. Se zice că ar fi excelent. Cred din tot sufletul că mă va însănătoși.

Am dat din cap afirmativ :

— Ei bine, atunci rămîneți cu bine, la revedere, pe niciodată ! M-am urnit din fotoliu și i-am întins mîna. Mă mai privi încă o dată îndatorată, se întoarse și plecă.

Eu am mai rămas încă puțin în colț. Meditam. Dacă fata asta este o cleptomană, o bolnavă care nu poate altfel decît să fure, atunci eu sînt Papa de la Roma. Zîmbind, am ieșit agale prin larga ușă turnantă care dădea în strada Powel, scăldată în soare.

Sub palmieri am aprins o țigară. Eram de părere că o meritam. Eram mulțumit simțind portmoneul și acul de cravată ale d-lui Steele în buzunarul hainei. Dacă-mi puteam permite să evaluez, desigur că, în total, aveam probabil șase pînă la opt mii de dolari. Știam cît valora acul cu diamante și ce obișnuiește să păstreze într-un portmoneu un milionar ca Stele care era vestit pentru largheţea sa.

De fapt, îmi părea rău pentru fata cu ochi căprui. Dar nu prea mult, căci nu trebuie să ții prea mult cont de o colegă. Fiecare trebuie s-o scoată singur la capăt. Iar dl. Andrew J. Steele era tocmai clientul *meu*. Din prima clipă cînd l-am văzut apărînd în holul hotelului „Royal“ l-am și trecut pe lista mea. Trei ore am stat la pîndă pentru ca în cele din urmă să-mi văd toate strădaniile spulberate în doar cîteva minute. Numai pentru că această fată cu ochi căprui s-a dovedit mai iute ca mine.

Ce-mi mai rămăsese de făcut, decît să mă dau drept detectivul hotelului ? Numai așa puteam să pun gheara pe vînatul meu de mult plănuit. Sau trebuia cumva să o las pe fata asta mică să-mi fure de sub nas mie, unui hoț de buzunare cu renume internațional, numărul acesta și cîteva mii de dolari ?

Tocmai mă gîndeam unde să comand o friptură suculentă, căci prin îndelungata așteptare mi se făcuse foame bine de tot, cînd îmi pieri apetitul dintr-o dată.

În fața mea apăru fata, colega. Să fi avut iarăşi o surpriză asemănătoare celei de la „Royal“ ? Aşa se părea, căci în spatele ei se înălța un polițist cu un baston, care trezea groază, în mînă.

Aşadar trebuia să joc încă o dată rolul.

— Păi bine, d-ră, i-am spus eu, mi-ați promis doar că nu vă veți mai arăta pe aici.

— Îmi pare rău, sincer, d-le Camparno, spuse ea cu glas de flaut, iar ochii îi străluceau iarăşi blînd, pur şi simplu n-am putut să-mi respect promisiunea.

Cum a spus ? Domnule Camparno ? De unde ştie numele meu ? Şi pe de-asupra pe cel adevărat, sub care Interpol-ul mă căuta de mai bine de un an ? Explicația urmă în stil de carte poştală.

— Desigur că-mi scuzați trucul neruşinat de mai-nainte, d-le Camparno. Dar numai aşa puteam să vă demascăm. Vă observăm de la o vreme, dar trebuia să vă prindem asupra faptei. Ştiam foarte bine că l-ați ochit pe dl. Steele. L-am lămurit şi el a jucat totul ca la carte. S-ar fi lăsat jefuit şi de dv. la fel. Dar deoarece dv. n-ați pornit la acțiune cu nici un chip, atunci am preluat eu rolul. Eram absolut sigură că-mi veți vîna... vînatul şi că, astfel, îmi veți oferi dovada. După cum vedeți, d-le Camparno, mi-a reuşit !

În capul meu domnea un haos ! Nu înțelegeam încă nici o iotă. Ce să-i fi reuşit ? Nici cînd polițaiul cu bastonul îmi puse cătuşele la mînă nu ştiam răspunsul.

— Dar ce-nseamnă asta ? am protestat eu fără vlagă, adresîndu-mă fetei cu ochii căprui : În fond, cine eşti d-ta ?

— Mă numesc Ann Carpenter şi sînt detectiva hotelului „Royal“.

ULTIMA SA LOVITURA

de

GEORGE GROVER KIPP

Mi-am îndreptat, zîmbind automatul din anii '45 exact între ochii casierului. Ţinută în mîna dreaptă, arma nu-mi tremura cîtuşi de puţin. Tremura în schimb casierul care mă privea fix de după lentilele groase ale ochelarilor. În micul său birou ne aflam numai noi doi.

— Ei, hai, ia-ţi picioarele-n spinare, sonyboy, i-am spus amical, dar cu hotărîre, împingîndu-i în mînă o servietă. Fă o plimbare pînă la safé şi umple puşculiţa !

Casierul înghiţi în sec, luă servieta şi se îndreptă, clătinîndu-se, spre safé. Îndesă puşculiţa şi mi-o aduse îndărăt.

— Splendid, tinere, i-am zis, acum fă-te că dispari în WC şi să nu te mai arăţi în următoarele cinci minute.

Casierul se dovedi a fi un om înţelept. Abia închise uşa WC-ului că am şi ieşit în soarele de amiază al Houstonului. Maşina furată, un „Cabrio", era parcată chiar după colţ dar, din păcate, nu se mai găsea aşa cum o lăsasem. În faţă şi în spate, două maşini o strîngeau ca într-o menghină, bară de protecţie lîngă bară de protecţie. Imposibil de ieşit de acolo !

Am avut totuşi noroc, un taxi galben se apropia de mine. O pomană căzută din cer ! Am deschis uşa cu forţa şi m-am aşezat pe scaunul din spate în timp ce şoferul apăsă pe accelerator şi se amestecă în circulaţia densă. Am reuşit !

Speram ca şi ceilalţi să fi scăpat cu bine. Ca întotdeauna, şi de data aceasta am operat tot în patru : Monk, Garry, Finger şi cu mine. Cred că spargerea de la filiala casei de economii era a zecea lovitură a noastră. Ca deobicei, Monk, Garry şi Finger s-au îngrijit ca eu să pot lucra în linişte.

— Unde vă duc, domnule ?, întrebă şoferul.

— Colţul străzii 21 cu Sandy Avenue.

Şoferul dădu din cap, dar o porni într-o direcţie greşită. Conduse maşina pînă în strada a 18-a, o coti la dreapta apoi la stînga şi opri drept în faţa hotelului meu.

— De ce voiaţi să coborîţi în strada a 21-a ? Voiaţi să schimbaţi taxiul sau să călătoriţi apoi pînă acasă cu troleibuzul ? În felul acesta aţi ajuns mai repede acasă, spuse el.

Parcă mă lovise ceva puternic în stomac. Nimeni nu ştia unde locuiesc, în profesiunea mea o asemenea precauţie era vitală. De aceea am întrebat cît mai natural cu putinţă :

— Ce vă face să credeţi că locuiesc aici ?

Şoferul se întoarse şi mă privi în faţă.

— O ştiu de mult, vă cunosc ! Şi apoi, referindu-se la servieta mea : Mai bine aţi duce chestia aia cît mai repede în cameră. În cîteva ore oraşul va forfoti de poliţişti care vor căuta un spărgător de bancă.

Am încercat să trag aer în piept.

— Despre ce vorbești dumneata, omule?

Șoferul taxiului își mișcă capul îngăduitor:

— N-are nici un rost să-mi spuneți povești. Sînt un vechi adept al criminalisticii, citesc pe lună douăsprezece pînă la paisprezece reviste magazin cu istorii criminale. Crimele mă fascinează, nu pot scăpa de ele. Cel mai mult l-am admirat pe Hanky Drewsen, era un bărbat clasa-întîia! Cum mai golea el băncile și magazinele! Păcat că nu se mai aude nimic de el. Se spune că ar avea un picior de lemn de atunci, cînd l-au prins la Cleveland. Un curcan i-a scuipat un glonț în picior și de atunci nu mai poate lucra ca înainte. Se zice că ar avea și o mulțime de idei, dar oamenii lui nu mai vor să asculte de un infirm. Așa am citit undeva. El, desigur, este lipsit de orice ajutor. Păcat!

Îmi pierise graiul. În plus, tipul îl ridica în slăvi tocmai pe Hanky, dușmanul și rivalul meu de moarte.

— Dumneata crezi că mă cunoști? l-am întrebat.

— Sigur că da. Prima dată v-am văzut în mod întîmplător la Beaverton, cînd ați dat lovitura la supermagazinul cu băuturi. Strașnică lovitură! După aceea v-am urmărit pînă la hotel. De atunci nu v-am mai pierdut din ochi. Mai cunosc cîteva lovituri de ale dvs.: chestia cu Houston Savings Company, apoi cea de la Drive-in-Restaurant, lovitura la casa de împrumut financiar și cea de la banca din sudul orașului...

— Și de ce nu m-ai denunțat pînă acum?

— De ce să vă fi trădat? V-am spus doar că iubesc crima adevărată și pe adevărații criminali. Sînt niște adevărați artiști, ca Hanky sau ca dv. De

aceea știu totul despre dv. Vă numiți Joe Band și aveți 32 de ani.
— Mai lasă-mă, domnule, în pace cu Hanky ăsta al dumitale! Ah, cînd aud numele ăsta! Și, în general, ce înseamnă toată vorbăraia asta? Cît să-ți plătesc ca să-ți ții gura?
Omul se strîmbă. Părea jignit:
— Bine, dar ce credeți dv., eu nu sînt un șantajist. Vă admir, doar. Îmi întinse mîna. Eu sînt Harvey Plock, proprietar a două taxiuri. „Tiger-taxi", așa se numește întreprinderea mea, dar asta nu mă mulțumește. Visul meu cel mare este să fac o afacere foarte sigură, să prind un banc de pește, cîteva sute de mii de dolari. Și asta nu pentru că m-ar interesa banii. Vreau doar să văd cum se va realiza această idee.
— E bine cînd omul își face iluzii, i-am spus. Voiam să scap cît mai repede de tipul acesta sinistru de aceea am coborît din mașină și am plecat spre hotel.
Înainte de a fi ajuns la ușă, Harvey scoase capul pe fereastra mașinii și strigă în urma mea:
— La revedere, vă voi vizita în curînd.
Harvey era un om care se ține de cuvînt. Peste numai trei zile îmi ieși în cale. Era neliniștit. Îmi arătă niște tăieturi din ziare referitoare la îndrăzneața spargere a une bănci din Salem.
Peste o săptămînă reveni. De astă dată înjura. Reportajul despre lovitura dată la o bancă din Sacramento îl supărase.
— Ce începători! mîrîi Harvey. Dar eu am, în sfîrșit, planul acela perfect! Scoase din jachetă o hîrtie mototolită, o puse pe masă și o netezi.

Era cel mai limpede plan al unui cartier general pentru lovitura la o bancă. O născocire ingenioasă, rafinată şi, într-adevăr, aşa de bună, de sigură... Am studiat cu atenţie hîrtia. Acest şofer de taxi nu era chiar atît de nebun. N-am găsit decît o greşeală.

— Şi cum se va proceda cu transportul ?

Harvey făcu cu ochiul :

— Asta-i toată chestiunea. Cînd veţi ieşi din bancă, dv. şi prietenii dv., după ce lovitura va reuşi, eu voi trece, ca din întîmplare cu taxiul pe acolo. Vă voi duce pînă la celălalt capăt al oraşului şi nimeni n-o să ne oprească. Cine şi-ar putea închipui că nişte spărgători de bănci vor lua taxiul ? Va fi o chestie... Harvey se entuziasma pe măsură ce vorbea.

Începusem să-l îndrăgesc de-a binelea pe acest Harvey. Aveam încredere în el pentru că nu mă turnase şi era cinstit faţă de mine. Venea adesea pe la mine şi spunea de fiecare dată, tot ce avea pe inimă : că visează să meargă odată pe Riviera, la Monte Carlo şi că, în ultimul timp, îl doare iarăşi piciorul. Harvey avea un picior înţepenit de la un accident de maşină.

La început, Monk, Garry şi Finger mă declarară complet nebun, după ce le-am povestit despre planul lui Harvey. Cu nici un preţ nu voiau să intre în cîrdăşie cu un şofer de taxi. Numai după ce l-am prezentat pe Harvey s-au lăsat convinşi. Mai ales şi pentru faptul că Harvey ne avea la mînă. Pur şi simplu, el ştia prea multe. După discuţii acceptară planul. Harvey era fericit.

Cartierul general l-am instalat într-un hotel situat în extrema nordică a oraşului. Timp de o săp-

tămînă am exersat lovitura asupra filialei principale a lui „First National Bank".

Veni apoi ziua cea mare. Era într-o miercuri. Am ales ora dinaintea închiderii băncii, cînd majoritatea banilor se aflau încă la ghișeuri.

Miercuri, ora 16,00. M-am anunțat la director, drept d-l I. Dutton Southwick. M-am așezat modest pe scaunul din fața biroului său.

Directorul tocmai voia să mă întrebe ce doleanțe am, cînd sună telefonul. Știam, era Harvey, care se afla într-o cabină telefonică de la colț. Mă aflam destul de aproape de telefon pentru a auzi, în parte măcar, ceea ce știam de fapt.

— D-le Bright, spuse Harvey, fiți atent, vă rog, la cei trei domni cu pardesie de culoare închisă, care stau la stînga ghișeului casierului. Au la ei niște pungi mari, cu cîte 15 pfunzi de dinamită. Închipuiți-vă că pungile vor exploda în circa 30 de secunde, dacă domnii le vor scăpa din brațe. Atît timp le va fi suficient pentru a dispărea. În ceea ce privește clienții dv., da, nu prea am încredere în ei. Nu mai e nevoie să vă spun ce pot face 45 pfunzi de dinamită. De aceea este mai bine să urmați indicațiile mele. Umpleți servieta d-lui Southwick cu 200.000 de dolari.

D-l Bright nu scoase nici un cuvînt. Privi prin peretele de sticlă care despărțea biroul său de celelalte birouri, țintindu-i pe Monk, Garry și Finger și observîndu-le pungile din brațe. Se părea că l-au impresionat.

— O să plătiți voi pentru asta, mîrîi și apăsă în același timp pe un buton. Apăru un om chel, luă de

la d-l Bright un cec de 200.000 de dolari și aduse banii în nici cinci minute, după care plecă slugarnic.

D-l Bright îndesă bancnotele în servieta mea, în timp ce mîna îi tremura. După aceea l-am rugat pe d-l Bright să meargă nițel la WC. L-am încuiat acolo și-am părăsit banca încet, fără să atrag atenția. Monk, Garry și Finger mă urmară unul cîte unul și la distanța reglementară.

La cca. 50 de metri ne aștepta taxiul lui Harvey. Ne-am urcat și-am pornit. În afară de d-l Bright nici un alt suflet de om n-a observat lovitura dată la bancă.

Harvey radia :

— Excepțional ! Ați lucrat ca niște adevărați artiști ! Deschise radioul și învîrti butonul de recepție. Cîteva frînturi de melodii, o transmisie de la un joc de baseball, apoi, deodată, vocea crainicului de la redacția de știri :

„Acum cîteva minute, patru bărbați în pardesie de culoare închisă, au spart la „First National Bank", în centrul orașului și au furat 200.000 de dolari. Trei dintre gangsteri aveau la ei dinamită. Se presupune că spărgătorii vor să părăsească centrul orașului, cu un taxi, în direcția nord. Poliția a așezat deja bariere pe străzi și a încercuit centrul. Datorită precauției directorului Bright, care a instalat de curînd în toate încăperile, inclusiv în WC-uri, legături telefonice, poliția a reușit să acționeze imediat..."

— Fir-ar a dracului ! scrîșni Finger. Monk păli. Garry trăgea de presupusa pungă cu dinamită iar eu vedeam 200.000 de dolari ducîndu-se pe apa sîmbetei.

Numai Harvey își păstră calmul în mod admirabil.

— Dosiți pardesiele, pungile și servieta cu banii sub scaune. Eu am să vă las să coborîți la colț. Nimeni nu va bănui un taxi fără călători. Despărțiți-vă, plimbați-vă agale, ca turiști, prin oraș. Ne vedem duminecă la motel, zise el.

Totul suna înțelept și, deoarece nu mai aveam timp pentru a găsi o altă soluție, urmarăm sfatul lui Harvey.

Duminecă eram toți în motel : Finger, Monk, Garry și eu. Numai Harvey nu venise. În locul său sosi seara, pe la zece, un curier care aduse un pachet. „Cu salutări, de la dl. Plock". Eu am deschis drăcia și m-am pomenit cu un magnetofon în mînă.

— Vrea oare Harvey să ne trimită vreo veste ? De ce însă atîtea complicații ? întrebă Finger.

Am dat drumul magnetofonului și am rămas toți cu gura căscată : ascultam vocea crainicului de la radio, auzită în mașina lui Harvey, care transmitea știrea de la poliție !

— Bine, dar asta nu era o știre transmisă la radio ! Harvey, acesta era un cîine, a înregistrat banda prefăcîndu-și vocea și a derulat-o la magnetofon în automobilul său ! Acum are numai el 200.000 de dolari. Iar noi, idioții, am căzut în capcană. Ne-a tras pe sfoară un amator sîngeros, pe noi, patru dintre cei mai buni profesioniști din branșa noastră ! Vocea lui Finger urcase atît de sus încît se frînse.

Banda mergea mai departe. Dar lovitura abia venea.

— Din cauza amatorilor, am urlat la Finger. Ascultă !

Acum se auzea adevărata voce a lui Harvey.

— Îmi pare rău că tocmai pe voi v-am nimerit. Dar ce altceva puteam să fac ? Cu piciorul meu de lemn nu puteam să lucrez singur, iar amicii mei nu mai voiau să colaboreze cu mine. Cineva trebuia totuşi să realizeze genialele mele planuri. Și, deoarece, voi aţi fost, după părerea mea, cei mai buni...

Garry nu mai putu să asculte :

— Hanky ! zbieră el. Hanky rămîne Hanky ! Și noi n-am observat ! Cel mai mare rival al nostru ne-a crucificat. Bine, dar cum de nu ne-am dat seama ?

Răspunsul veni de pe banda de magnetofon :

— Acum doi ani am dispărut, mi-am luat alt nume, mi-am procurat un paşaport fals şi, printr-o operaţie estetică, o nouă figură. Sub numele de Harvey Plock am întemeiat apoi o mică întreprindere de taximetre. Dar înainte de a ieşi definitiv la pensie, am vrut să fac rost de ceva bani mai mulţi. Vă mulţumesc mult, prieteni !

Garry începu să plîngă în hohote :

— Îl omor ! Apoi ieşi afară. Știam că va aduce whisky, căci fără alcool n-ar fi putut suporta batjocura. Nici eu, de altfel. Acum mi-era limpede că atunci, după lovitura de la casa de economii, Harvey-Hanky îmi baricadase maşina cu care trebuia să dispar, pentru a putea să-mi iasă-n cale, întîmplător, în calitate de salvator.

Cinci minute mai tîrziu, Garry reveni ţinînd în mînă ediţia de seară a unui ziar. Fără să scoată o vorbă, aruncă ziarul pe masă şi ne arătă o fotografie pe ultima pagină.

Harvey-Hanky ne zîmbea. În spatele lui erau nişte stînci şi marea. Iar dedesubt scria :

„D-l Harvey Plock din Houston (Texas) și-a văzut împlinit visul vieții sale. Fostul proprietar al lui „Tiger-Taxi“ și-a vîndut întreprinderea. Cu suma obținută din aceasta și cu bănuții agonisiți cu multă sudoare în timpul anilor de muncă grea s-a instalat acum în Europa, pe Riviera, la Monte Carlo. Cetățenii orașului Houston urează modestului șofer de taxi, care era foarte îndrăgit de toată lumea datorită firii sale amabile, toate cele bune acolo, în străinătate“.

UN MORMÎNT NU ESTE O PUŞCULIŢĂ DE TINICHEA

de

MIRIAL ALLEN DE FORD

Ieri mi-a parvenit o scrisoare din închisoarea San Quentin. Dumnezeule, ce şoc pentru mine ! Dar astăzi a trecut, l-am suportat cu bine.

Aşadar, mai există dreptate pe lumea asta ! A pătimit pentru tot ceea ce a făcut mamei mele şi mie. A fost răsplătit cu vîrf şi îndesat. Chiar de mine !

Un ucigaş rămîne un ucigaş. Dar eu nu mai sînt mica Lizzi, aceea care eram acum trei ani, cînd a murit MA. Pe atunci aveam 18 ani. Lucram în motelul părinţilor mei. Dorinţa mea cea mai fierbinte era să merg la colegiu, dar el nu-mi permitea acest lucru. Nu ne-a îndeplinit niciodată vreo dorinţă, nici mie, nici lui Ma. El, tatăl meu, care nu era totuşi tatăl meu.

Nu ştiam, Ma mi-a mărturisit pe patul de moarte. Zicea că atunci cînd s-a căsătorit cu el era gravidă, dar nu de la el. Aceasta nu m-a cutremurat de loc, ba chiar eram satisfăcută să ştiu că el îmi era doar tată vitreg.

Unii oameni vor spune, desigur : cîtă nobleţe din partea lui de-a se căsători cu Ma cu toate că ştia că ea purta în pîntec copilul altuia. Greşeală ! El nu-şi dorea decît o sclavă care să se spetească pentru

motelul lui. Iar cînd m-am născut eu, el avea o a doua sclavă. Nu-mi amintesc să fi auzit de la el vreo vorbă frumoasă. Ne-a bătut și ne-a chinuit. Era un tiran îngrozitor. Nu iubea decît banul. Era de o zgîrcenie bolnăvicioasă.

Cînd a murit Ma, doctorul n-a putut să spună exact din ce cauză s-a stins. Pe certificatul de deces scria doar „inima a cedat". N-am avut voie să o jelesc pe Ma. Pur și simplu, nu mi-a lăsat de loc timp pentru asta. Trebuia să muncesc acum cît doi.

Motelul nu se afla pe o șosea principală, ci pe una de gradul doi, între San Francisco și Reno, paradisul jucătorilor de noroc; douăsprezece bungalow-uri așezate în semicerc în jurul clădirii centrale.

După moartea mamei, pentru mine începu o perioadă îngrozitoare. Dar într-o zi, la aproximativ două săptămîni de la înmormîntare, s-a petrecut ceva curios: tatăl meu vitreg îmi dădu locul său la ghișeul de recepție. N-o făcuse înainte niciodată. M-am mirat mult și voiam să aflu cauza. Îl observai cum merse în grădina aranjată cîndva de Ma în fața casei, smulse un arbust cu flori și se duse cu el în garaj. Cînd reieși, planta era pusă într-o cutie de tablă pe care o vîrî în mașina sa, la bagaje și plecă.

Devenisem curioasă și plină de neîncredere. Peste trei zile se întîmplă același lucru încă o dată și, peste alte două zile, a treia oară. Ce făcea oare cu plantele scoase din pămînt și transplantate în cutii de tinichea și încotro le ducea cu mașina?

A treia oară, însă, mă făcui că ies tocmai întîmplător din casă și-l întrebai cînd se urca în mașină:

— Unde duci floarea?

El mă țintui cu o privire fixă și rînji :

— La mormîntul lui Bessies. Ai ceva-mpotrivă ?

Nu puteam crede. O jelea oare pe Ma ? Cimitirul se afla la cca 10 km depărtare, la marginea celui mai apropiat oraș, Widwood. De la înmormîntare nu mai fusesem niciodată la mormîntul ei. Nu-mi dădea voie să plec.

— Era doar mama mea, spusei. De ce nu mă lași să-i îngrijesc mormîntul ?

— A fost soția mea și asta e treaba mea ! Închise ușa și porni.

Călătoriile sale însă se înmulțeau și eu consideram că, de-acuma, pe mormîntul lui Ma sînt suficient de multe plante. Dar el se ducea acolo mereu și eu nu mai înțelegeam absolut nimic.

Pe la mijlocul lui iulie avui șansa ca, în sfîrșit, să cercetez chestiunea asta. Ni s-a dat telefon de la spălătorie, spunîndu-ni-se că mașina care transportă rufele are o pană. Deoarece aveam nevoie de rufe, Pa spuse la telefon :

— O voi trimite pe fiica mea.

Așadar plecai cu mașina în oraș și, la întoarcere, trecui și pe la cimitir. Într-adevăr, mormîntul lui Ma era complet acoperit cu flori. El fusese abia acum cîteva zile pe acolo. Pentru o clipă crezui că-l nedreptățisem pe tatăl meu vitreg. Poate că sub crusta de duritate se ascundea totuși un sîmbure de omenie. Poate că, totuși, o iubise pe Ma cu adevărat și acum o jelea sincer. Părea imposibil și totuși ce altceva puteam crede despre toate astea ?

Îmi amintii că nu adusese nici o cutie de tinichea înapoi. Îngenuncheai și dezgropai cu mîinile floarea proaspăt plantată. Într-adevăr, planta se mai afla încă în cutia de tablă. Lucrul acesta mă făcu și mai

curioasă. Smulsei planta din cutie. Dedesubt se afla o pungă de plastic pe care o scosei afară.

Punga era plină, cu bancnote, de cinci şi de un dolar. Le numărai : şaptezeci şi opt de dolari, în total.

Dumnezeule, dacă sub fiecare plantă se afla cîte-o asemenea pungă plină cu bani... De unde avea banii ? Îi furase, fără îndoială ! Dar de ce ascundea banii tocmai în mormîntul mamei ? Tocmai lucrul ăsta nu i-l puteam ierta. Pîngărea mormîntul lui Ma cu banii lui murdari. În acel moment l-aş fi putut ucide pentru asta...

Încetul cu încetul mă liniştii şi plecai înapoi spre motelul nostru. Nu-l întrebai. Nu simţeam pentru el decît ură. Şi într-o bună zi, se ivi prilejul pentru a-i plăti cum se cuvine.

Era spre sfîrşitul verii cînd, într-o seară, pe la ora 10, un bărbat cu numele Nivens trase la motelul nostru. Era beat şi făcea multă hărmălaie. Eram obişnuiţi cu aşa ceva, deoarece mulţi muşterii care veneau de la Reno nu mai erau treji. Fie pentru că pierduseră în cazinouri, fie pentru că avuseseră noroc şi cîştigaseră.

Nivens cîştigase. Cînd a venit, eu stăteam lîngă tatăl meu vitreg la recepţie. După ce s-a trecut în registru, băgă mîna în buzunarul de la pieptul hainei şi scoase un teanc de bancnote.

Plăti cu o bancnotă de zece dolari.

— Le-am muls destul de bine pe aceste hiene din Reno !

— Cu atît mai bine pentru dv., spuse tatăl meu vitreg şi-l conduse personal pe Nivens spre bungalow.

Eu rămăsei la recepţie şi-ncepui să reflectez. Dacă tatăl meu vitreg furase toţi banii pe care-i ascunsese

în mormîntul mamei iată, acum avea o posibilitate de a mai face rost de încă mulţi bani. Desigur nu imediat, căci omul nu adormise, dar cînd va dormi. Şi, desigur, că va dormi destul de adînc, căci era suficient de beat.

Mă hotărîi să rămîn trează toată noaptea şi să observ totul. Micul meu dormitor se afla lîngă bucătărie şi, de la fereastra mea, puteam să observ bine semicercul bungalow-urilor.

Nivens era la numărul opt.

Reuşeam cu greu să nu închid ochii. Stăteam la fereastră şi mă uitam la numărul opt. Curios, de ce nu închidea lumina Nivens ?

Tatăl meu vitreg se duse la culcare pe la miezul nopţii. Mult timp nu auzii din camera lui decît obişnuitul sforăit. Tocmai mă pregăteam să las totul baltă cînd auzii că patul său scîrţîie. Apoi paşi, după care se făcu linişte. După puţin timp, scîrţîi uşa din spate.

În clipa următoare eram perfect trează. Văzui cum tatăl meu vitreg părăsi clădirea principală şi se îndreptă spre numărul opt. Bătu la uşă. Deoarece nu auzi nici un răspuns, descuie uşa cu cheia principală şi dispăru înăuntru.

Nu putui să mai văd sau să mai aud nimic. Trecură cinci minute apoi, deodată, se stinse lumina şi tatăl meu vitreg se înapoie. Auzii cum se duse în camera sa şi se urcă iarăşi în pat.

Desigur că-l prădase pe Nivens în timp ce acesta dormea ! Cu această certitudine mă dusei să mă culc.

Dimineaţă mă sculai pe la ora şase, pregătii micul dejun şi-mi începui zilnicul meu tur prin bungalow-urile eliberate, pentru a face curat.

În fața numărului opt stătea mașina lui Nivens. Așadar el nu plecase. Deschisei ușa și intrai în bungalow. Eram curioasă să văd dacă observase că fusese jefuit.

Nivens nu era în pat. Era culcat cu spatele pe dușumea, complet îmbrăcat. Era mort. Gura îi era larg deschisă, de parcă încercase să tragă aer pînă-n ultima secundă. Buzele, urechile și unghiile de la degete îi erau vinete. Se sufocase...

Banii ! acesta a fost primul meu gînd. Vîrîi mîna în buzunarul de la piept al mortului. Legătura de bani mai era acolo. Ce-nsemna asta ?

Fugii din bungalow înapoi, în clădirea centrală. Nu spusei nici o vorbă, ci așteptai.

Cam pe la prînz, cînd toți mușterii plecaseră, tatăl meu vitreg spuse :

— Mă duc repede pînă la numărul opt. Acest Nivens nu s-a arătat încă. Aseară se afla într-o stare destul de rea. Poate că i s-a întîmplat ceva.

Nu trecură nici două minute că se și întoarse. Alergînd, pătrunse înăuntru și strigă la mine :

— Liz, anunță poliția ! E mort !

Nivens era al treilea mușteriu care murea în motelul nostru. La primii, totul se petrecuse într-un mod foarte natural, dar la Nivens nu puteam să cred același lucru. Pur și simplu nu voiam. Eram prea sigură de gîndul meu.

Telefonai la poliție și după douăzeci de minute sosiră doi funcționari.

Unul dintre ei era Jimmy Heflin. Am fost colegi la aceeași școală. Era cu patru ani mai mare ca mine și, pe atunci, îl admiram nespus de mult. Jimmy fusese eroul școlii, cel mai bun în echipa

de fotbal şi pasiunea fetelor. Bineînţeles că nu-şi mai amintea de mine, dar, cînd i-am spus că am fost colegi de şcoală, se comportă foarte amical faţă de mine.

Ei întocmiră un proces-verbal cu depoziţiile tatălui meu şi telefonară la ambulanţă pentru o maşină. Totul a decurs destul de repede. Mult prea repede pentru mine. Jimmy şi colegul său, un bărbat cu numele de Forbes, erau deja din nou în maşina lor. Nu mai puteam pierde timpul, trebuia să întreprind ceva.

Alergai spre maşina poliţiei, mă înclinai spre Jimmy şi-i şoptii emoţionată :

— Jimmy, trebuie să-ţi vorbesc. Între patru ochi !

Forbes voia să coboare.

Grăbită, continuai :

— Nu, nu ! Numai tatăl meu nu trebuie să audă nimic !

— Foarte simplu, spuse Jimmy, te luăm cu noi la poliţie. Urcă !

Mă urcai în maşina poliţiei, Jimmy porni.

După ce am mers cîteva sute de metri, se întoarse pe jumătate spre mine.

— Hai, vorbeşte ! Ce ai ?

— Am văzut ceva, începui eu sugrumată de emoţie. Ceva despre care tatăl meu vitreg nu ştie nimic. Dacă ar şti, viaţa mea n-ar mai valora nici măcar două parale !

— Ce tot vorbeşti acolo ?

Respirai adînc :

— Tatăl meu l-a omorît pe omul ăla. Eu l-am văzut cînd a făcut-o...

Povestii că nişte zgomote m-ar fi trezit noaptea, că l-am văzut pe tatăl meu vitreg plecînd afară şi ducîndu-se spre numărul opt.

— Mi-am tras nişte pantaloni şi l-am urmărit. În picioarele goale, minţii eu. Nici nu ştiu de ce. Aveam, aşa, un sentiment... Lumina ardea la numărul opt şi am putut astfel, să mă uit înăuntru. Omul era lungit pe duşumea, lovea în stînga şi în dreapta, căutînd să tragă aer. Un atac de cord. Am văzut cum tata stătea dinaintea omului şi se uita la el. Apoi s-a dus spre pat şi a luat în mînă o pernă. S-a lăsat în genunchi şi i-a îndesat perna pe faţă. Pînă cînd Nivens nu s-a mai mişcat. El l-a omorît !

— Bine, dar de ce ? întrebă Jimmy.

— Stăteam acolo şi nu mă puteam mişca, povestii eu mai departe. Apoi, tatăl meu vitreg băgă mîna în buzunarul de la piept al omului şi scoase o legătură serioasă de bani. Luă cîteva bancnote din legătură şi le băgă în buzunarul său. Apoi băgă legătura la loc în buzunarul mortului şi stinse lumina. Eu am alergat cît am putut mai repede în casa principală şi am auzit cum el se reîntoarce şi se vîră în pat.

— La dracu, pur şi simplu nu pot să cred spuse încet Forbes.

— Banii ! explicai eu. Banii au fost. E înnebunit după bani. Iar eu ştiu unde-i ascunde ! Pot să vă arăt unde a îngropat o duzină de cutii de tinichea pline cu bani. Banii pe care i-a furat ani de-a rîndul de la beţivani. Pînă acum n-a omorît pe nimeni, dar acum a făcut-o.

— Şi unde-i locul ? întrebă Jimmy.

— În... Vocea mea tremură. În mormîntul mamei mele!

Din acest moment, totul a decurs parcă de la sine. Pe tatăl meu l-am revăzut apoi doar în fața tribunalului. El era acuzatul, iar eu eram martorul principal al acuzării. Tatăl meu vitreg își angajase un avocat din San Francisco și mi-era puțin teamă de focul întrebărilor sale. Dar eu reluai mereu aceeași poveste a mea, pînă cînd am început să cred aproape și eu în ea. Cînd era prea greu, izbucneam în lacrimi și judecătorul îmi sărea în ajutor.

O dată, apărătorul m-a atacat direct. El mi-a reproșat că încalc jurămîntul, pentru a mă răzbuna pe tatăl meu vitreg pentru faptul că m-a educat așa de aspru.

— ...Căci știm cu toții, spuse el teatral, adresîndu-se juraților, că tineretul de astăzi vrea să ducă o viață sălbatică și amorală.

— Trebuie să dovediți, declară imediat judecătorul, că martora încalcă jurămîntul.

Bineînțeles că nu a putut să dovedească nimic. Singurul martor al apărării era însuși tatăl meu vitreg. Cred că el a spus adevărul, dar asta nu l-a ajutat cu nimic. El a declarat că s-ar fi trezit în miezul nopții, ar fi văzut lumină la numărul opt și s-ar fi dus pînă acolo pentru că se gîndea că Nivens a uitat să stingă lumina, ceea ce ar fi însemnat risipă.

— Dar d-l Nivens era deja mort! Iar banii lui nici măcar nu i-am atins!

— Și de ce n-ați anunțat poliția imediat? întrebă procurorul.

— N-am vrut să fac atîta larmă în motel, în miezul nopții. Era, oricum mort, iar dimineața aveam timp suficient pentru a anunța poliția.

Cred că el spunea adevărul, dar nimeni nu-l credea. Argumentul imbatabil îl ofereau banii din cutiile de tablă găsite în mormîntul mamei. Și pentru asta avea o explicație : ar fi redus an de an cheltuielile pentru motel și banii economisiți, astfel, i-ar fi pus deoparte. Nimeni nu trebuia să știe, nici soția sa, nici eu, și, mai ales, nici serviciul financiar. A vrut să economisească pentru ca, într-o zi, să plece încotrova cu banii. Iar cînd i-a murit soția, s-a gîndit că mormîntul ei ar reprezenta cea mai bună ascunzătoare.

— N-am furat nici un cent de la nimeni, strigă el deznădăjduit. Și nici n-am omorît pe nimeni. Iar cînd această fată, pe care eu pînă nu de mult o numeam fiica mea, afirmă că aș fi un ucigaș, minte...

Curtea se retrase și reveni după două ore. A fost declarat vinovat de omor pentru furt și condamnat la moarte.

Avocatul său reuși, peste patru săptămîni, să-i schimbe pedeapsa în detențiune pe viață, iar eu trebuie să spun că m-am bucurat foarte mult.

Între timp s-au scurs trei ani. Tatăl meu vitreg i-a petrecut în închisoarea din San Quentin.

Eu m-am căsătorit între timp cu Jimmy Heflin. Ne iubim, dar în cei un an și jumătate de căsnicie n-am putut să fiu cu adevărat fericită. N-am putut, n-am putut, pînă ieri.

Jimmy nu știe că eu am depus atunci mărturie falsă și că aproape l-aș fi trimis pe tatăl meu vitreg pe scaunul electric.

Astăzi pot să-i mărturisesc lui Jimmy acest lucru şi-am s-o fac. Trebuie să mă confrunt cu adevărul. Căci ieri a sosit scrisoarea din San Quentin.

„Tatăl dv. s-a spînzurat ieri în celula sa. A lăsat o mărturie scrisă. Iată conţinutul : Nu mai pot suporta. Nu sînt de loc vinovat pentru moartea lui George Nivens, dar m-am făcut vinovat de altceva : Mi-am otrăvit soţia. Pentru că voiam să fiu liber. Voiam să vînd motelul şi să duc, în sfîrşit, o viaţă aşa cum mi-am închipuit-o mereu. Mi-am omorît soţia, dar m-au condamnat pentru un lucru pe care nu l-am făcut. Asta mă înnebuneşte şi, de aceea, vreau mai bine să mor !".

UN CAZ DEOSEBIT

de

PAULINE C. SMITH

Mă numesc Helen Watkins. Fratele meu, locotenentul William Watkins, este șeful comisiei pentru criminalistică din Seattle. Eu lucrez la Simon Unger, doctor în psihiatrie.

După omorîrea celei de-a treia femei din Seattle, ziarele erau pline de întrebări ca : „Ce intenționează să întreprindă, în sfîrșit locotenentul Watkins împotriva zguduitoarelor crime ?" De aceea, îi spusei lui Bill :

— Adresează-te șefului meu, doctorul Simon Unger, are o minte fantastic de ageră. William trînti cu pumnul în masă și răspunse :

— Eu trebuie să mă ghidez după fapte și nu după închipuiri !

Discuția avu loc în prezența lui Roy Donald, șeful laboratorului poliției. Nu ascultase decît o parte din discuție și-și ridică capul.

— Cine este șeful dv. ? mă întrebă Roy.

— Un șarlatan scrîntit, spuse William.

— Un psihiatru, spusei eu.

Roy mai întrebă :

— Cum ar putea el să ne ajute ?

— Ar putea să ne spună cum arată ucigașul, ce gîndește și...

Se pare că cele spuse de mine i-a convins, căci a doua zi fratele meu William și Roy Donald veniră în biroul meu, pentru a-l vedea pe acest doctor Simon Unger.

Dr. Unger are peste treizeci de ani și nu este prea înalt. Poartă barbă și costume în stilul celor de la finele secolului trecut, se mișcă cu repeziciune pe partea anterioară a tălpilor și vorbește puțin, în afară de faptul cînd vorbește despre „raporturile dintre corp și suflet", care este tema sa preferată.

Cînd Roy și fratele meu veniră să-l vadă pe dr. Unger, tocmai deschideam corespondența, punînd scrisorile pe masă într-un teanc perfect. Ștersei, apoi, cu o cîrpă, cristalul de pe birou și fotografia înrămată a mamei doctorului Simon Unger.

O jumătate de oră mai tîrziu, șeful meu intră val-vîrtej în birou și rămase mirat la vederea celor doi vizitatori. I-i prezentai.

Dr. Unger murmură :

— Da, da, domnilor. Da, într-adevăr. Se lăsă ușor în fotoliul său de piele, iar eu deschisei blocnotes-ul cu stenograme.

— Domnii au venit pentru a auzi care este părerea dv. în legătură cu îngrozitoarele crime asupra femeilor din oraș.

— Mda, spuse dr. Unger, împreunîndu-și vîrfurile degetelor și vorbind, ca de obicei, așa de încet, încît trebuia să te apleci în față pentru a-l înțelege bine. Ei bine, ucigașul dv. are probabil peste treizeci de ani, dar nu a ajuns la patruzeci. Este necăsătorit și, din punct de vedere sexual, anormal...

Fratele meu începu să asculte cu atenție abia acum cînd auzi vorbindu-se de sexualitate. William

n-are nimic împotriva sexualităţii între cei căsătoriţi, căci şi el este căsătorit şi are doi copii. Dar este cuprins de un fel de furie cînd aude de sexualitate în afara căsniciei. Din această cauză îmi spunea mereu : Fii atentă, prietenul tău trebuie să te aducă înapoi, acasă, exact la ora unsprezece, altfel îi zdrobesc nasul...

Locuiesc împreună cu William şi cu familia sa. Desigur că nu este ideal dar, în definitiv, sînt oameni plăcuţi, iar Bill ţine să fie aşa.

— Dacă ai putea vedea ce mi-e dat mie să văd zilnic la sediul poliţiei, n-ai mai face nici un pas de la uşa casei cu un om pe care nu-l cunoşti de cînd era copil ! obişnuieşte el să spună.

Acum îl priveam curioşi pe dr. Unger care continuă :

— Aşadar, ucigaşul este un bărbat slăbuţ, un tip micuţ. Dacă îl veţi aresta, va fi probabil răcit...

— La naiba, îl întrerupse fratele meu William. Ce fel de hocus-pocus ne tot povestiţi ?

— D-le locotenent Watkins, protestă uşor dr. Unger, eu am urmărit, prin intermediul ziarelor, toate împrejurările în care s-a produs uciderea celor trei femei. Vă rog să mă credeţi că descrierea ucigaşului se bazează atît pe natura acestor crime cît şi pe ştiinţa psihiatriei.

William se aşeză din nou.

— Da, spuse dr. Unger, avem de-a face cu trei crime, suficiente pentru a trage anumite concluzii ! De fiecare dată persoana ucisă avea între cincizeci şi cinci şi şaizeci de ani. De fiecare dată, ucigaşul a scris obscenităţi pe geanta femeii respective cu rujul victimei. De fiecare dată, victima a fost părăsită într-un loc ascuns : pe un drum aproape de

o poartă, într-o cabină telefonică şi într-o maşină, pe o stradă pustie de la periferia oraşului... O singură deosebire există între aceste trei crime : ora. Fiecare omor a fost săvîrşit la ore diferite, în diferite zile ale săptămînii. De aceea, domnii mei, faptele acestea sînt ale unui tip ectomorf...

Dr. Unger ridică mîna dreaptă în momentul în care fratele meu William, roşu la faţă, voi să-l întrerupă din nou.

— De ce l-am caracterizat pe acest ucigaş ca pe un tip ectomorf ? Din cauza crimelor sale ! Sînt crime ale unui schizofren. Oamenii schizofrenici sînt aproape întotdeauna ectomorfi, iar tipurile ectomorfe sînt întotdeauna oameni supli. Vă amintiţi, domnilor, că vă spuneam să căutaţi un bărbat scund, cu figură suplă ? Cel căutat este un schizofrenic, de aceea — ectomorf, de aceea — mic de statură...

Fratele meu William privea puţin intrigat.

Dr. Simon Unger continuă :

— Obscenităţile de pe genţile victimelor dovedesc că, inconştient, ucigaşul voia să-şi omoare *propria* mamă, deoarece nici un sugrumător de femei obişnuit nu şi-ar alege victime tocmai în vîrstă de la cincizeci şi cinci pînă la şaizeci de ani ! Aceasta este şi cauza pentru care eu, domnilor, îl consider pe ucigaş drept un bărbat necăsătorit, cu comportament sexual anormal şi în vîrstă de aproximativ treizeci de ani, care îşi alege victimele din acea categorie de femei din care face parte şi mama lui...

Fratele meu William sări în picioare.

— Răceala ! strigă el. Ce vă face să afirmaţi că tipul ar fi răcit, dacă l-am aresta acum...

Dr. Unger zîmbi înțelegător :

— Din punct de vedere medical, tipurile ectomorfe au, în mod obișnuit, dificultăți cu căile respiratorii superioare... Foarte adesea ei sînt răciți !

După această convorbire, William și Roy părăsiră biroul. Seara, ei se întreținură în locuința lui William despre dr. Unger și teoria acestuia. Consumară foarte multă bere și se aventurară optînd măsuri pline de fantezie, cum ar fi aceea de a examina pe fiecare cetățean răcit al orașului. Asta era cu atît mai mult lipsit de orice sens, cu cît domnea un februarie ploios și, practic, aproape toți oamenii din Seattle erau răciți. Însuși William și eu aveam de luptat cu guturaiul, și chiar și dr. Unger absentă din această cauză de la birou. Asta s-a întîmplat după ce a fost găsită ucisă a patra femeie din oraș : șaizeci și unu de ani, într-o clădire mică, nouă. Pe geanta ei erau scrise cuvinte murdare, cu ruj de buze...

În cele din urmă, fratele meu William arestă un suspect. William și colegul său Roy veniră la dr. Unger cînd acesta reveni la birou. William îi spuse :

— Am pus mîna pe omul dv. !

— Omul meu ? spuse uimit dr. Unger.

— Corespunde exact descrierii făcute de dv., spuse William și întinse doctorului Unger o fotografie a poliției. De asemenea, el este răcit, continuă el, scoțîndu-și batista din buzunar și ștergîndu-și violent nasul, în timp ce dr. Unger băgă în gură o bomboană medicinală împotriva tusei. Și nu numai atît, spuse William triumfător, bănuitul folosește cuvinte murdare...

Dr. Unger acordă fotografiei doar o privire disprețuitoare:

— Un adevărat tip ectomorf nu va pronunța niciodată cuvinte murdare, el le va scrie numai ! Aruncă fotografia pe masă şi întrebă : De ce nu-l găsiţi pe ucigaş ? Trebuie să-l arestaţi... Altfel nu va domni linişte în oraşul nostru !

William şi Roy şedeau iarăşi, acasă, cu mai multe sticle de bere dinainte.

— Şeful meu, dr. Simon Unger, este de părere că voi, pe baza concluziilor sale, ar trebui să fiţi în stare să-l arestaţi pe ucigaş într-o perioadă de timp foarte scurtă...

Roy își ridică privirea de la paharul său cu bere.

— A spus el asta ?

— Da.

— E nebun, strigă fratele meu William.

— Da, desigur, fu de aceeaşi părere Roy.

— Spunea, continuai eu, că însuşi cel căutat ar dori probabil să fie descoperit şi arestat şi că numai încăpăţinarea poliţiei este de vină...

— Hai să mai discutăm o dată cu dr. Unger. Acum, spuse Roy liniştit.

— Acum ?! De ce ? întrebă William.

Eu răspunsei :

— Dr. Unger spunea că în curînd s-ar putea produce o nouă crimă de acest gen...

Ne urcarăm, în cele din urmă, în maşina lui Roy şi merserăm prin întuneric pînă la dr. Simon Unger.

Ajunşi în faţa casei sale, coborîrăm. În acelaşi moment, uşa casei se deschise şi dr. Unger apăru în prag îmbrăcat cu un pardesiu. Se uită la noi contrariat, apoi ne pofti, cu un zîmbet amabil, să intrăm.

— Cu ce vă pot fi de folos ? întrebă el și ne conduse în camera de oaspeți. L-ați prins, în sfîrșit, pe ucigaș ?

— Nu, mormăi fratele meu William.

— Dv. ne-ați povestit multe lucruri interesante despre tipurile ectomorfe — dar de ce să fie tocmai ucigașul pe care îl căutăm un asemenea ectomorf ? întrebă Roy.

Dr. Unger își împreună din nou vîrfurile degetelor :

— Lăsați-mă să fac unele completări ! Un ectomorf este un gînditor, un om introversat, care nu are nevoie de nici un alt om.

— De nimeni ? întrebă ușor Roy.

— În afară de mama sa, spuse dr. Unger. Tipul ectomorf este foarte legat de mama lui... ectomorfizii posedă o înțelepciune creatoare. Sînt artiști, au idei...

— Ce fel de idei, doctore Unger ? întrebă Roy amabil. Idei criminale ?

— Asemenea idei nu au decît ectomorfii schizofrenici, spuse dr. Unger. Schizofrenia este *boala* tipurilor de oameni ectomorfi — poate cea mai interesantă dintre toate bolile spiritului.

— Desigur, fu de acord Roy. Unde este mama *dumneavoastră*, doctore Unger ?

Dr. Unger privi puțin contrariat.

Roy insistă :

— Unde este mama dv. ? Locuiește cu dv. ?

— Nu. Răspunsul sună brutal. Nu, nu mi-a acordat dragostea ei...

— Întocmai la fel ca mama ucigașului, care nu i-a acordat dragostea maternă ? întrebă Roy zîmbind în continuare.

— Da, întocmai, răspunse dr. Unger cu ardoare. Cazul este foarte limpede !

— Ca la dv., spuse Roy.

— Ca la mine ? figura doctorului Unger avea o expresie de mirare.

— Ca la dv. şi la mama dv.

Fratele meu William se ridică. Ochii săi erau acum atenţi la orice mişcare a doctorului Simon Unger.

Roy continuă :

— Subconştientul dv. v-a împins să vă omorîţi mama din cauza lipsei ei de afecţiune maternă faţă de dv., dar ea locuieşte în alt oraş şi, de aceea, aţi omorît alte mame. În acelaşi timp, în interiorul dv. v-aţi opus ideii de a fi un ucigaş... Numai din această cauză ne-aţi explicat cu atîta grijă împrejurările în care s-a produs cazul acesta, în realitate, v-aţi descris pe dv. înşivă ! Voiaţi ca ucigaşul să fie arestat cît mai curînd de către poliţie...

Ochii doctorului Unger rătăceau undeva foarte departe.

— Am găsit ucigaşul, doctore Unger, spuse Roy. Sînteţi în siguranţă ! Doar asta voiaţi dv., nu-i aşa ? În siguranţă, pentru a nu mai fi nevoit să ucideţi !

— Da, spuse dr. Unger. Da... Haideţi să mergem, domnilor, la poliţie...

ULTIMA LUI FOTOGRAFIE

de

RICHARD M. ELLIS

Totul s-a petrecut mult prea repede. Cei doi uriaşi stăteau în faţa lui în momentul în care a ieşit din clădirea birourilor companiei „Vance". Herbert Gregson n-a mai avut nici o posibilitate de a ascunde aparatul. Aparatul şi filmul din el.

— Şeful ar dori să discute cu tine o chestiune măruntă, spuse amical cel mai în vîrstă dintre uriaşi şi deschise uşa din spate a unei limuzine negre, parcată la marginea străzii. Hai, urcă !

Gregson urcă. Maşina se strecura prin circulaţia intensă. Nimeni nu vorbea. Gregson încerca să-şi păstreze calmul. Nu era simplu.

Herbert Gregson lucra la contabilitatea companiei „Vance". Existau două genuri de contabilitate : unul oficial şi unul secret. Secret era tot ceea ce făcuse din Humphrey Vance unul din cei mai bogaţi oameni din oraş : comerţul cu stupefiante şi jocurile de noroc.

De trei săptămîni, Herbert Gregson vîna secretele astea cu aparatul de microfotografiere. Fotografiase toate documentele care-l acuzau pe Humphrey Vance, iar filmele le dusese la poliţie.

Şi astăzi reuşise să facă unele poze frumoase. Dovezi care i-ar putea frînge gîtul „marelui şef". Filmul mai era în aparat, iar aparatul îl avea la el. În-

tr-adevăr, nu era uşor pentru Herbert Gregson să-şi păstreze calmul.

Maşina ajunsese în cartierul vilelor din sudul oraşului. Intrară printr-o poartă enormă. Apăru dintr-o dată o vilă fastuoasă, al cărei parter era iluminat. O mulţime de maşini erau parcate în faţa clădirii.

— Şeful organizează o petrecere, explică mîndru uriaşul mai tînăr.

Maşina ocoli clădirea şi se opri în faţa unui mic bungalow, aflat la aproximativ cincizeci de metri de clădirea principală. Cei doi uriaşi îl traseră pe Gregson din maşină.

Gregson nu opuse rezistenţă. Se părea că aparatul din buzunarul său devenea din ce în ce mai mare, cu fiecare pas pe care-l făcea ; totul părea lipsit de orice speranţă. Pur şi simplu nu exista nici o posibilitate de a scăpa din mîna lor.

Îl duseră într-o cameră spaţioasă. Se părea că este camera de lucru particulară a lui Humphrey Vance. Un birou uriaş se afla în mijlocul camerei.

Tata-şeful apăru peste o jumătate de oră. Humphrey Vance era un bărbat foarte scund, dar foarte puternic, în vîrstă de aproape patruzeci de ani. Faţa lui arsă de soare şi părul său negru strălucitor contrastau plăcut cu haina albă ca zăpada pe care o purta.

— Am pus mîna pe el tocmai cînd ieşea din clădirea birourilor, spuse uriaşul mai în vîrstă. Mai are şi acum tot ce avea la el în acel moment.

Lui Gregson începuseră să-i tremure genunchii. Vance se rezemă de birou privind absent în aer şi scuturîndu-şi adesea capul. Cei doi uriaşi stăteau muţi în uşă, tăind orice posibilitate de evadare.

Pe Gregson începu să-l treacă sudorile, dar nu îndrăzni să-şi şteargă sudoarea de pe frunte.

Deodată, ochii negri ai lui Vance se îndreptară către el.

— Gregson, nici nu-ţi închipui cît m-ai dezamăgit. Ţi-am dat o profesiune, răspundere şi încredere. Şi ce-ai făcut d-ta ? Ai folosit prima ocazie mai bună pentru a mă vinde.

Gregson înghiţi.

— Nu ştiu despre ce...

— Nu contesta. Omul meu de încredere de la poliţie mi-a adus dovezile azi dimineaţă. D-ta ai fotografiat documente secrete şi ai dus filmele la poliţie. Recunoşti ?

Gregson ezită. Obrajii săi erau aşa de palizi, încît rama de pe fruntea sa se înălţase ca o linie groasă de cerneală roşie.

— Nu am avut de ales. Trebuie să mă înţelegeţi, d-le Vance. Poliţia m-a şantajat. Aveau ceva la mînă împotriva mea. O poveste mai veche. Nu am avut de ales.

— Eşti o iscoadă neînsemnată şi murdară a poliţiei. Cu asemenea oameni eu o termin repede. Vreau însă să mai ştiu un lucru, ce fel de aparat este cel pe care l-ai întrebuinţat d-ta ? Cum de ai reuşit să fotografiezi fără să fii observat ? Dă-mi aparatul !

— Nu-l am la mine !

O privire scurtă a lui Vance fu suficientă. Cei doi uriaşi se repeziră la Gregson şi-l controlară. Puneau pe masă tot ceea ce găseau.

Vance scotoci printre obiecte, dar nu găsi nici un aparat de fotografiat.

Gregson zîmbi. Se lăsase cu totul în voia soartei. Cu aparat de fotografiat sau fără — viața sa nu mai valora nici doi bani. Nu mai avea decît o singură dorință : voia să i-o plătească acestei creaturi mici, lipsite de scrupule, care dorea să fie numit tata-șeful.

— Doar v-am spus, declară agresiv Gregson, n-am nici un aparat la mine. L-am redat poliției.

— Minți ! D-ta ești o iscoadă plătită de poliție. Dar acum să lăsăm asta. Spune-mi cum ai fotografiat fără ca cineva să observe.

Gregson privea în jos la un covor mițos.

— Ce valoare ar avea dacă v-aș spune ?

Gura lui Vance se schimonosi într-un zîmbet disprețuitor.

— Un glonț rapid. Poți să alegi : o moarte plină de chinuri, înceată, sau una scurtă și fără dureri.

Gregson auzi un zgomot metalic în spatele său. Întoarse puțin capul. Uriașul mai în vîrstă înșuruba la pistolul său dispozitivul de absorbire a zgomotului.

— Era un aparat montat pe un inel, spuse Gregson.

— Un ce ?

— Da, arată ca un inel foarte obișnuit cu o piatră mai mare.

Vance manifestă nerăbdare.

— Da, și mai departe ? Cum ai procedat ?

— Am ținut mîna deasupra hîrtiei pe care voiam să o fotografiez. Cu piatra în jos. Apoi, cu mîna cealaltă, întorceam piatra. Asta era totul. Expunerea și tragerea filmului se fac automat. Filmul este așa de mic încît poate fi introdus numai cu lupa.

Se părea că Vance crede fiecare cuvînt.

— Nu-i de mirare așadar, suspină el, că nu te-a observat nimeni.

Gregson arătă tabacherea care se afla pe masă lîngă celelalte obiecte ale sale.

— Se poate ?

— Ce ? A, da, desigur, fumează ! Va fi ultima țigară. Vance rîse hidos. Ba chiar am să-ți dau și un foc.

Scoase o brichetă de aur din haina sa pentru dineu, o apăsă și întinse flacăra sub țigara lui Gregson :

— Îmi pare rău pentru d-ta. Tonul său era aproape amabil. Toate eforturile d-tale au fost în zadar. Eu am recumpărat toate materialele pe care d-ta le-ai vîndut poliției. M-au costat o groază de bani. De aceea, cel tîrziu mîine, d-ta vei fi un om mort. Și-acum vă las pe mîinile celor doi prieteni ai mei. În specialitatea lor ei sînt niște maeștri...

Gregson ținea tabachera în mîna stîngă, iar în cea dreaptă avea țigara care ardea. Mîna dreaptă execută o mișcare rapidă și apăsă jarul țigării pe fața lui Humphrey Vance.

Vance urlă, sărind îndărăt. Își duse mîna la ochiul stîng, la arsura dizgrațioasă de culoare roșie închisă.

Gregson rîdea tare, isteric :

— Ei, îți place, creatură ridicolă !

Era prea mult pentru Vance. Își pierdu definitiv stăpînirea de sine. Smulse pistolul cu dispozitiv de absorbire a zgomotului din mîna gorilei sale și-l îndreptă spre Gregson. Ochii celor doi bărbați se întîlniră pentru un moment.

Gregson ridică mîinile, ca pentru apărare. În mîna stîngă ținea tabachera de argint.

Vance trase. Apăsă mereu, pînă cînd magazia se goli și Gregson se prăbuși plin de sînge la pămînt.

Humphrey Vance tremura încă din cauza enervării chiar şi cînd părăsi micul han. Rana de sub ochiul său stîng era acoperită de un plasture de culoarea cărnii.

De douăzeci de ani, nimeni nu îndrăznise să-l numească creatură ridicolă !

Vance îşi reveni abia cînd ajunse iarăşi în clădirea principală, printre invitaţii săi la petrecere şi lîngă frumoasa şi tînăra sa soţie.

Trei ore mai tîrziu. Petrecerea era în toi, cînd John îl chemă, discret, la o parte pe şeful său şi-i şopti :

— A venit poliţia !

Vance bocăni pînă în holul de la intrare. Pe unul dintre cei trei bărbaţi îl cunoştea : era căpitanul Harland de la comisia criminală.

— La dracu, ce v-a venit ?

Harland făcu o mică plecăciune batjocoritoare :

— Ne pare rău că vă deranjăm.

Vance îl privi pe căpitan în faţă. Zîmbetul acestuia îl irita. Era un zîmbet triumfător.

Harland continuă :

— Acum două ore a fost găsit un cadavru într-o străduţă liniştită din centru. Mortul este un bărbat cu numele de Gregson. Am impresia că lucra pentru dv.

— Se prea poate, spuse Vance precaut. Am o mulţime de angajaţi. Gregson ? Nu-mi pot aminti, dar...

— Nu faceţi eforturi, îl întrerupse căpitanul. Gregson a lucrat la dv. Iar acum este mort. D-le Vance, gorilele dv. n-au făcut treabă bună de astă dată.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, mormăi Vance. Toată seara am fost în această clădire. O pot confirma patru-

zeci de oameni. Dacă aveţi vreo bănuială împotriva mea, uitaţi-o ! Vance se şterse pe fruntea plină de sudoare cu o batistă albă ca florile de cireş.

Căpitanul Harland observă amuzat :

— O noapte fierbinte, nu-i aşa ? Dar să revenim la fapte. Noi ştim că Gregson a fost astă seară aici. Şi tot aici a fost omorît.

— Aiurea ! îl contrazise Vance. Părăsiţi-mi imediat casa, altfel...

Căpitanul Harland vîrî mîna în buzunarul interior al hainei sale uzate, scoase două fotografii şi le cercetă dus pe gînduri.

Îşi ridică privirea din nou şi-l văzu pe Vance : zîmbea dulceag.

— Rana de sub ochiul dv. stîng e foarte proaspătă, nu-i aşa ?

Vance ridică mîna şi-şi pipăi locul de sub ochi.

— Ce vă interesează pe dv ?

— Şi încă foarte mult. Aici în această fotografie, Harland indică cu arătătorul o mică pată, se poate vedea rana foarte clar. Iar în această fotografie, şi căpitanul arătă pe o altă fotografie, se poate vedea pistolul în mîna dv., d-le Vance. Un instantaneu splendid. Este cea mai frumoasă fotografie pe care a făcut-o Herbert Gregson în viaţa lui. Din nefericire a fost ultima...

Corpul lui Vance fu străbătut de cîteva crampe. Este imposibil şi un gînd îi trecu fulgerător prin minte : Gregson nu putea doar...

Zîmbetul lui Harland se transformă într-un rînjet. Parcă putea să citească gînduri.

— Da, v-a fotografiat cînd l-aţi omorît. Primele fotografii de pe film sînt fotografii după cîteva hîrtii

foarte relevante. Stupefiante, jocuri de noroc ilegale. Chiar şi numai asta v-ar fi oferit zece ani de închisoare. Dar ultimele două fotografii sînt într-adevăr nişte capodopere! Crima din unghiul de vedere al victimei!

Vance privea fix la fotografiile pe care i le întindea Harland.

— Nu este posibil, îngînă el, nu poate fi posibil. Unde a avut blestematul de aparat?

Căpitanul Harland băgă mîna în buzunarul hainei sale pentru a doua oară. Scoase un portţigaret din argint.

— Toate buzunarele mortului au fost golite. Dar mortul a ţinut acest obiect simpatic, mic, rafinat, cu toată străşnicia în mîna stîngă. Un portţigaret cu un aparat de fotografiat minuscul montat în el „Made in Japan". În el era filmul. Dovada. Dv., Humphrey Vance, l-aţi omorît pe Herbert Gregson cu sînge rece!

Vance nu mai simţi cătuşele închise în jurul mîinilor şi nu mai auzi nimic atunci cînd soţia sa, deschizînd uşa de la salon, strigă:

— Humphrey! Ce este? Musafirii noştri aşteaptă!

Zîmbetul căpitanului Harland se transformă în grimasă.

— Mi-e teamă, d-nă Vance, că musafirii dv. vor trebui să-l aştepte foarte multă vreme...

SUMAR

Lector : VIORICA MARII
Tehnoredactor : L. HLAVATHY

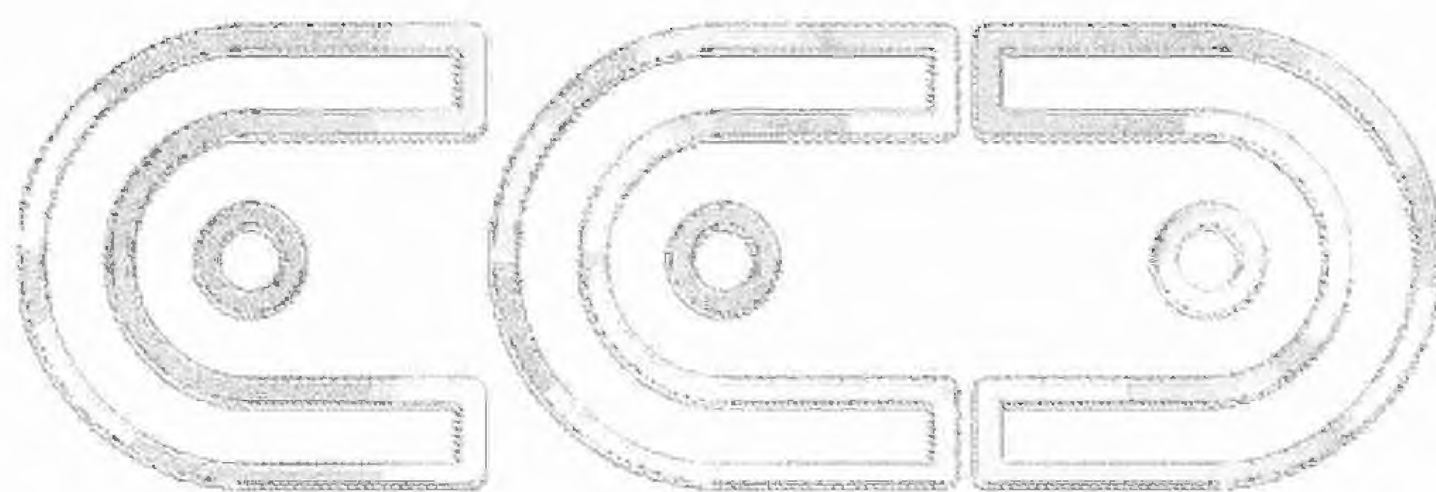
Apărut 1971. Comanda nr. 528. Coli tipar 6,5. Hîrtie tipar înalt B 63/m². Format 70×100/32. C.Z. pentru biblioteci 80—30 (08) = 59.

Tiparul executat sub comanda nr. 10 208 la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii", Piața Scînteii nr. 1, București, Republica Socialistă România

Clubul cărții digitale 2023

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2023

